ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Nº 796

Δρχ 20

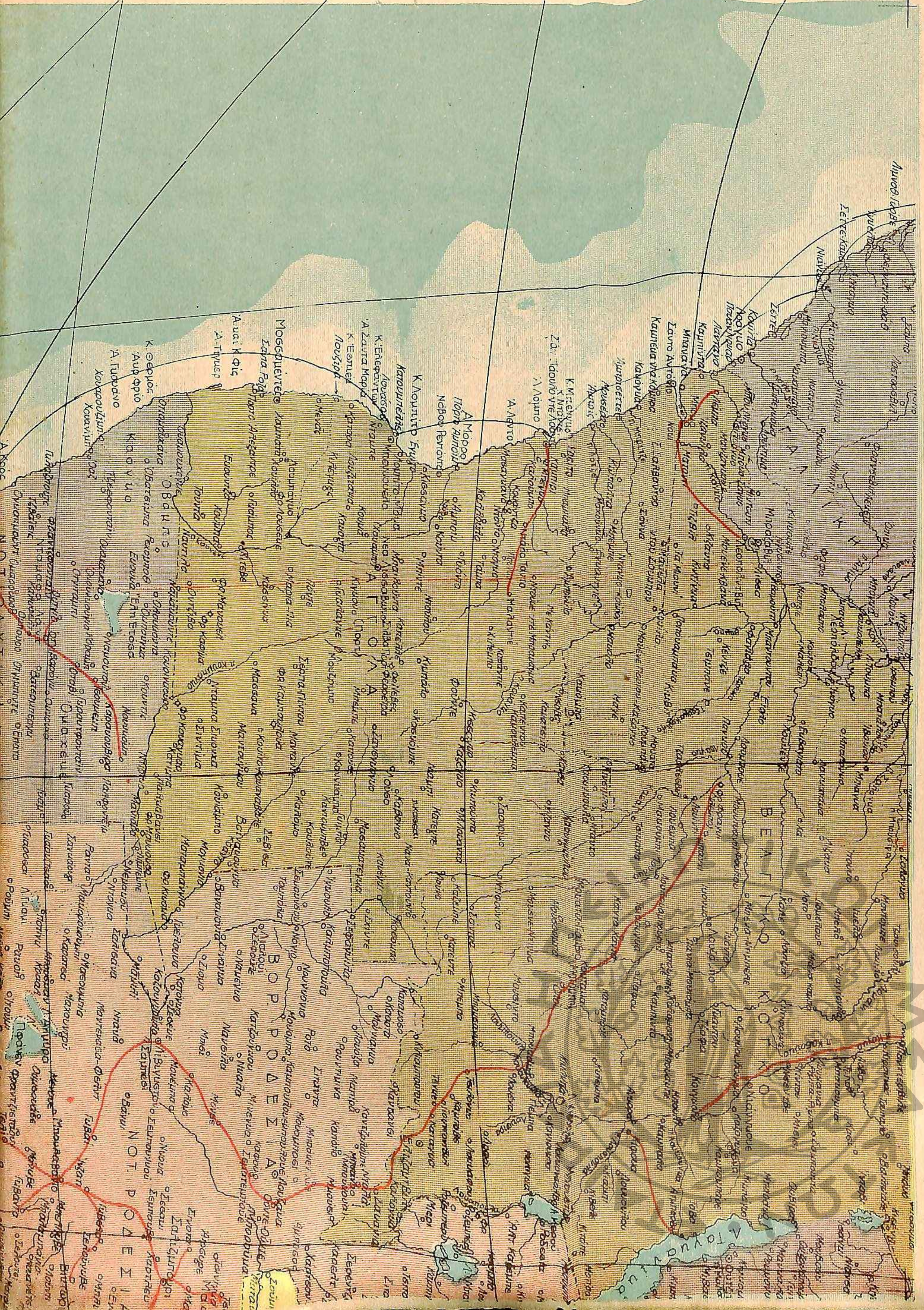

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ Nο :
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
Συνδρομαί: Ἐτησία Δρχ. 1000
Ἑξάμηνος » 500

ΕΤΟΣ Δ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 196 ‖ ΑΘΗΝΑΙ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1942 ‖ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 20

Α ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ

ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ

Κομαιθώ

Η νύκτα, ἡ σιωπηλὴ θυγατέρα τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ἐρέβους, ἀγκαλιάζει τὸ μομαγμένο νησὶ τῆς Τάφου, καὶ, σκεπάζοντας μὲ τὰ τεράστιά της φτερὰ τὶς ἐκτάσεις, σκορπίζει τὸ μυστήριο καὶ συνθλίβει μὲ τὴν σκοτεινὴ δύναμίν της τὴν ἀντοχὴν τῶν πολιορκημένων κατοίκων τοῦ ποιητικοῦ νησιοῦ. Ὁ στρατὸς τῶν ἐχθρῶν, ἀγρυπνάει ἔξω ἀπ, τὰ τείχη κι' ἡ ἡσυχία ποὺ βασιλεύει, μουδιάζει τὶς ψυχὲς τῶν φρουρῶν. Τί κρύβεται τάχα κάτω ἀπ' αὐτὴν, ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τὸ μυστήριον;

Οἱ σιδερένιες πόρτες, κλεισμένες μὲ τὶς χονδρές τους ἀμπάρες, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ λυγίσουνε σὲ καμμιὰ δύναμι. Οἱ φρουροὶ, ἀνεβασμένοι στὶς ἐπάλξεις, διερευνοῦνε μ' ὀρθάνοικτα μάτια τὴν πεδιάδα καὶ προσπαθοῦνε, μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά, νὰ ξεχωρίσουνε τὸν κάθε ἦχο ποὺ θὰ προδώση τὸ κονταζύγωμα τῆς καταστροφῆς. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀγωνία βασανίζει τὸν ὕπνον τῶν νησιωτῶν, γιατὶ οἱ οἰωνοὶ τοὺς εἴχονε δείξει πὼς βρισκότανε στὸ τέλος της ἡ παντοδυναμία τοῦ ἀθανάτου βασιλῆα των Πτερέλαου.

Μιὰ σκιὰ, ποὺ δὲν ξεχωρίζεται μέσα στὴν μαυρίλα τοῦ περιβάλλοντος καὶ δὲν ταράσσει τὴν σιγαλιά του, κινεῖται μὲ προσοχὴ στὸ σκοτάδι καὶ πλησιάζει τὰ τείχη. Οἱ φρουροὶ, μὲ ἄγρυπνο μάτι, ἀκροῶνται ἀνήσυχοι, κι' ἡ σκιὰ ὁλονὲν πλησιάζει ἕρποντας πιά. Σὰν ὁ δρόμος νὰ τῆς ἦτανε γνώριμος, κι' ἡ πορεία της καλῶς ὑπολογισμένη, γλυστροῦσε μέσ' ἀπὸ τοὺς θάμνους, χωνότανε στοὺς λάκκους καὶ σερνώτανε, ἀψηφῶντας τὰ ἀλύγιστα φάσματα τῶν ὑπερασπιστῶν τῶν τειχῶν. Ὅταν ἔφθασε κοντὰ σὲ μιὰ πύλη, μιμήθηκε τὴν φωνὴ τοῦ νυκτοπουλιοῦ καὶ σὲ λίγο ἡ πόρτα κινήθηκε κι' ἄνοιξεν. Ἡ σκιὰ τρύπωσεν ἀπὸ τὸ κενὸν, κι' εὑρέθηκε μέσ' ἀπὸ τὰ τείχη. Καὶ ἐνῷ ἡ πόρτα ἔκλεινε πάλι μὲ τὴν ἴδιαν ἀθόρυβην βραδύτητά της, ἡ σκιὰ ποὺ ἦλθεν ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν, κι' ἐκεῖνος ποὺ περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν πύλην, ἀπομακρυθήκανε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως, παρασκευάζοντες τὸ τρομερὸ δρᾶμα ποὺ ἐπηκολούθησεν: Ἦταν ἡ ἀπεσταλμένη τῆς κόρης τοῦ βασιλῆα τῆς Τάφου Πτερέλαου τῆς ὄμορφης Κομαιθὼ, κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολιορκητῶν τῆς, ὁ ἀρρενωπὸς Ἀμφιτρύωνας...

⁂

Ὁ Ἀμφιτρύων, γυιὸς τοῦ Ἀκταίου, τοῦ βασιλῆα τῆς Τύρινδος, ἐπῆρεν ἀπὸ τοὺς Τηλεβόους τὸ κοπάδι τῶν βωδιῶν ποὺ εἶχαν ἁρπάξει ἀπ' τὰς Μυκήνας, καὶ τώφερε πίσω, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἱκανοποίησε τὸν θεῖόν του Ἠλεκτρίωνα. Γιατὶ κεῖ στὴν Τάφον, στὴν χώραν ὅπου κατοικοῦσαν οἱ περίφημοι Τηλεβόοι, εἴχανε σκοτωθῆ τὰ παιδιά του κι' ἡ πατρική του καρδιὰ ζητοῦσεν ἐκδίκησιν. Ὅταν ὅμως ἑτοιμαζόταν νὰ ἐκστρατεύση ὁ ἴδιος ὁ Ἀμφιτρύων, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, τὸν ἐσκότωσε. Τὸ ρόπαλο ποὺ πέταξε νὰ χτυπήση μιὰ γελάδα ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὶς ἄλλες, χτύπησε τὴν ἀγελάδα στὸ κέρατο, ἀνοπήδησεν ἔπειτα κι' ἐσκότωσε τὸν Ἠλεκτρίωνα. Πρῶτος ἀπ' ὅλους λυπήθηκεν αὐτός. Ὁ θεῖός του τὸν εἶχεν ἀφήσει στὸ πόδι του στὸν θρόνον, τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ καὶ τὴν κόρην του Ἀλκμήνην, τὴν ὁποίαν ὅμως τοῦ ζήτησε νὰ σεβαστῆ ὅσω θὰ ἔλειπεν. Ἀλλ' ὁ Σθένελος, μὲ δικαιολογίαν τὸν ἀκούσιον φόνον, τὸν ἔδιωξεν ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ τὰς Μυκήνας, κι' ἐκεῖνος ἐπῆγε στ' Ἀνάκτορα τοῦ Κρέοντος, στὰς Θήβας, ἔχοντας μαζί του καὶ τὴν Ἀλκμήνην, ἡ ὁποίατοῦ ἐδήλωσε πὼς τότε θὰ γινότανε δική του, ὅταν θὰ ἐξεδικῆτο τοὺς σκοτωμένους της ἀδελφούς. Γιὰ τὸν ἔρωτα τῆς θεόμορφης κόρης, ὁ Ἀμφιτρύων ἐδέχθηκε νὰ ἐπιχειρήση τὸν πόλεμον κι' ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ Θηβαίου βασιλῆα Κρέοντος, ὁ ὁποῖος συγκατετέθηκεν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ τὸν βοηθήση κι' ἐκεῖνος νὰ σκοτώση μιὰ ἀγριαλεποῦ ποὺ κρυβώτανε κοντὰ στὴν πόλιν τοῦ Κάδμου κι' ἐτρομοκρατεῖ τὴν χώραν του σὲ μεγάλην ἔκτασιν. Μπροστὰ στὴν ἀνάγκην, ὁ Ἀμφιτρύων ὑπέκυψε. Πῆγε στὰς Ἀθήνας, ἐζήτησε τὴν σύμπραξιν τοῦ περιφήμου γιὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξυπνάδα του σκύλου, τοῦ Κέφαλου, κι' ἔτσι κατορθώσανε νὰ ἐξοντώσουνε εὔκολα τὸ ἐπίφοβον ζῶον. Ἔπειτα, ἔχοντας μαζί του τὸν Κρέοντα, τὸν Κέφαλον, τὸν Πανοπέα ἀπ' τὴν Φωκίδα καὶ τὸν Ἕλειον ἀπὸ τὴν Ἑλοῦς, ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Τηλεβόων καὶ ἐλεηλάτησε τὰ ὄμορφά τους νησιά, ποὔτανε στὸ Ἰόνιον, μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης. Ἀλλ' ὅμως δὲν μπορέσανε νὰ κυριεύσουνε τὴν πρωτεύουσάν τους, τὴν Τάφον, γιατί τὴν ὑπερήσπιζεν ὁ ἀθάνατος Πτερέλαος.

Ἦτανε δὲ ὁ ἀνδρεῖος αὐτὸς βασιλῆας γυιὸς τοῦ Τάφου, ἂν κι' ἄλλοι λένε πὼς ἦταν γυιὸς τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος. Εἶχεν ἕξη ἡρωϊκοὺς γυιούς, τὸν Χρόμιον, τὸν Τύραννον, τὸν Ἀντίοχον, τὸν Χερσιδάμαντα, τὸν Μήστορα καὶ τὸν Εὐήρην. Καὶ μιὰ κόρην, τὴν θελκτικὴν Κομαιθώ.

Ἦταν ἀήττητος κι' ἐθεωρεῖτο ἀθάνατος. Ὁ Ποσειδὼν, ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης καὶ δικός του πατέρας, τοῦ εἶχε δώσει στὰ μαλλιὰ μιὰ τρίχα χρυσῆ, ἡ ὁποία τὸν ἔκανεν ἀθάνατον. Καὶ κανένας ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ ἐξοντώση αὐτὸν τὸν ἡμίθεον. Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἔρωτα.

Ὅταν μιὰ μέρα ἡ ὄμορφη κόρη του, παρηκολούθησεν ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τὴν λαιλαπώδη ἐπιδρομὴν τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἐδοκίμασε θαυμασμὸν μαζὶ καὶ κατάπληξιν: Ὡραῖος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπιβλητικὸς ἐπάνω στὸ ἅρμα του, τρομερὸς μὲ τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν δύναμίν του ὁ διεκδικητὴς τῆς καρδιᾶς τῆς Ἀλκμήνης ἐσταμάτησε μπροστά της, κάτω ἀπ' τὰ τείχη, καὶ τῆς ἐξεσφενδόνισε τὸ λουλοῦδι, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε στολίσει τὰ στήθη του, συνοδεύοντάς το μὲ τὸν χαιρετισμὸν τῶν βλεμμάτων του. Ἔπειτα, ξαναπῆρε στὸ χέρι τὸ δόρυ, γιὰ νὰ συνεχίση τὸν ὄλεθρο καὶ νὰ ἐμπνεύση τὸν τρόμον, κι' ἀπομακρύνθηκε τραυματίζοντας μὲ τὴν γλυκάδα ἑνὸς χαμόγελου τὴν καρδιὰν τῆς ὀνειροπόλου πριγκήπισσας.

Σ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς ἡδονικῆς της ξαγρύπνιας, ἡ Κομαιθὼ δὲν ἔχασεν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἐρεθισμένης της φαντασίας τὸν ἡρωϊκὸν μαχητὴν, ποὺ, μὲ τὸν χείμαρρον τῶν ξανθῶν του μαλλιῶν, ἀκτινοβολοῦσε ἐλαύνοντας, ὡσὰν τὸν Φοῖβον ἐπάνω στὸ φωτεινὸ ἅρμα του. Τὰ τείχη ἀντεῖχαν, ἀλλ' ἡ καρδιά της ἐκυριεύθηκε. Καὶ κάθε μέρα, ἀνεβασμένη στὴν ἴδια ἔπαλξι, ἔβλεπε τὸν ὡραῖον πολεμιστὴν κι' ἐδεχώτανε τὸν χαιρετισμὸν τῶν ματιῶν κι' ἐμάντευε τὸν παλμὸν τῆς ψυχῆς του μὲ τὸν ὁποῖον ἕνωνε τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς καὶ τὸν ψιθυρισμὸν τῶν πυρακτωμένων χειλιῶν της. Ἕως ὅτου μιὰ νύχτα, ποὺ ἡ φλόγα τοῦ πόθου τὴν ἐπυρπόλησεν, ἐξαπέστειλε τὴν πιστή της σκλάβα στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, νὰ συναντήση τὸν παρθητὴν τῆς ψυχῆς της καὶ νὰ τὸν καλέση νὰ δρέψη τοὺς ἀνθοὺς τοῦ κορμιοῦ της, γιὰ νὰ στεφανώση ἔτσι τὸ δοξασμένο του μέτωπον.

Ὁ Ἀμφιτρύων δὲν ἐφοβεῖτο τὴν πρόσκλησιν. Ἂν ἦτανε παγὶς οἱ ματιὲς τῆς πριγκήπισσας, δὲν τὸ ἐξέτασεν. Ἐκεῖ κάτω στὰς Θήβας, εἶχεν ἀφήσει τὴν θεάν του, κι' ἐδῶ στὴν Τάφον, εὕρισκε τὴν ἱέρειαν τῆς ἀγάπης. Ἀκολούθησε τὴν σκλάβαν, ἐπέρασε τὴ βαρειὰ πύλη, προχώρησε μέσ' ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς γραμμὲς, ἐπῆγε στὸ μυρωμένο καταφύγιο μιᾶς ταραγμένης καρδιᾶς, κι' ἐκεῖ, τριγυρισμένος ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐθυσίασε τὸ καθῆκον στὸν ἀναμμένον βωμὸν τοῦ Πόθου.

Ἀπὸ τότε, σχεδὸν κάθε μέρα, μὲ τὶς προφυλάξεις καὶ τὸν τρόπον ποὺ τοῦ ὑπέδειξεν ἡ Κομαιθὼ, ἔμπαινε μέσα στὰ τείχη γιὰ νὰ τρέξη κοντά της. Ἐνῷ ἐκείνη, τυφλὴ μπρὸς εἰς τὸν κίνδυνον κι' ἀσυγκράτητη ἀπ' τὸν πόθον, τὸν δεχώτανε σπαρταρῶντας στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξεψυχῶντας ν' ἀκούη τὰ λόγια του.

Ἡ πολιορκία, ὅμως, παρετείνετο κι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπικίνδυνο γιὰ τὸν Ἀμφιτρύωνα. Οἱ σύντροφοι τῆς μάχης, τὸν ἐζήλευαν γιὰ τὴν κατάκτησιν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐσυγχωροῦσανε γιὰ τοὺς διαταγ-

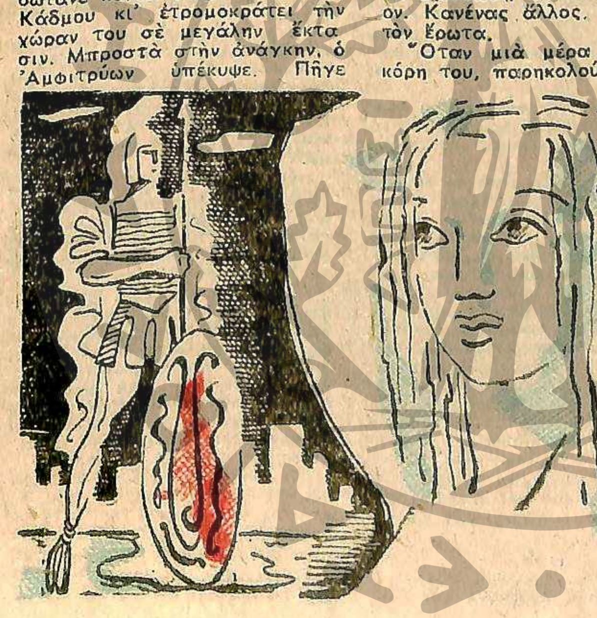

μούς του. Γιατὶ δὲν ἐξεμεταλλεύετο τὴν ἀγάπην τῆς Κομαιθὼ νὰ δώσῃ τέλος στὸν πόλεμον;

—Μὲ τὸ γλέντι τοῦ κορμιοῦ της δὲν γίνεται θνητὸς ὁ ἀθάνατος πατέρας της — τοῦ εἶπανε — κι' ἡ Τάφος δὲν κυριεύεται, κι' ἡ Ἀλκμήνη δὲν θὰ γινῇ δική σου, ἂν δὲν θὰ ἐξοντώσῃς ἐκείνους ποὺ σκοτώσανε τὸν ἀδελφόν της. Ἕως πότε λοιπὸν θὰ περιμένουμε;

Ὁ Ἀμφιτρύων ἐφοβήθηκε τὴν ἐγκατάλειψιν κι' ἐτόλμησε νὰ διατυπώσῃ τὴν πρότασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος δὲν ἐπεδοκίμαζε. Σὲ στιγμὴ τῆς ἐρωτικῆς της παραφορᾶς, ἐζήτησε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἔχανε. Κι' ἡ βασιλοποῦλα, τυφλωμένη ἀπὸ ἕναν ἀκαταλόγιστον ἔρωτα, συγκατατέθηκε νὰ γίνῃ δολοφόνος τοῦ πατέρα καὶ τῶν ἀδελφῶν της, καὶ προδότης τῆς πατρίδος καὶ τῶν θεῶν της, γιὰ κεῖνον τὸν παράφορον ἔρωτά της: Δέχθηκε νὰ κόψῃ τὴν τρίχαν τῆς ἀθανασίας τοῦ Πτερελάου καὶ νὰ παραδώσῃ ἔτσι ὅλους στὴν σφαγήν, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ἕναν ἀταίριαστον ἔρωτα. Καὶ τὸ ἔκανε τὸ σκοτεινὸ βράδυ μιᾶς συννεφιασμένης ἡμέρας.

Τοὔκοψε τάχα τὴν χρυσῆν τρίχαν τῶν μαλλιῶν, ἀπ' τὴν ὁποίαν ἀντλοῦσε τὴν ὑπερφυσικὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἀθάνατη ἰδιότητα, ὅπως λένε οἱ θρῦλοι; Ἢ ἔμπασε τὸν Ἀμφιτρύωνα ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς διαδρόμους στὸν κοιτῶνα τοῦ κοιμισμένου πατέρα της, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ θετικώτεροι; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Πτερέλαος, ὁ ἀήττητος καὶ ἀθάνατος ἐσκοτώθηκε. Ἡ πόλις ἐκυριεύθηκε καὶ τὰ ἔξη ἀδέλφια τῆς Κομαιθὼ, χάρις στὴν προδοσίαν της, προσφέρανε τὴν ἐκδικητικὴν σπονδὴν πρὸς τὶς ψυχὲς τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀλκμήνης, ποὺ εἶχε ζητήσει ἐκεῖνον τὸν πόλεμον εἰς ἀντάλλαγμα τῶν θησαυρῶν τοῦ κορμιοῦ της.

Παραδομένο στὶς φλόγες τὸ ὡραῖο νησὶ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ βογγητὰ τῶν ἑτοιμοθανάτων, οἱ σκλαβωμένες παρθένες θρηνοῦνε γιὰ τὸ κατάντημά τους. Οἱ τεράστιες στῆλες τῆς πυρκαϊᾶς, σὰν ἕνα γιγαντιαῖο θυμίαμα πρὸς τὸ Σύμπαν, ἀνακατεύουνε τὴν τρομερότητά τους μὲ τὴν στυγνότητα τοῦ ὀλέθρου, κι' ὅμως ἡ Κομαιθὼ, ἀδιάφορη μπροστὰ στὸ ἀπαίσιον ἔργον της, καὶ στοὺς νεκροὺς τῶν δικῶν της, ἱκετεύει τὴν ἱκανοποίησιν μιᾶς ἀποτρόπαιης τρέλλας. Ὁ Ἀμφιτρύων, φρικιῶντας μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴν πώρωσιν, μιᾶς γυναίκας ποὺ πρόδωσεν ὅ,τι ἱερὸν καὶ ὅσιον εἶχε, τράβηξε ἔξαλλος τὸ μαχαῖρι του, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐπτοήθηκε. Ἱκετεύοντας τὴν ἡδονὴν τοῦ θανάτου, ἄνοιξε τὰ ὁλόλευκα στήθεια της, καὶ κλείνοντας τὰ θολωμένα της μάτια, ἔπιασε κι' ἐχάϊδεψε τὸ μαχαῖρι, ποὺ ὁ Ἀμφιτρύων ἐβύθισε στὴν καρδιά της. Καὶ χαμογελῶντας μὲ πόνο καὶ ἔρωτα, σωριάσθηκε μπροστὰ στὰ πόδια του, ἐνῶ τὰ χείλη της ἐκινιῶντανε σ' ἕναν τελευταῖον ψιθυρισμὸν ἱκεσίας καὶ ἔρωτος..

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ὁ τόμος 22 ἐκλεκτῶν διηγημάτων «Μεταξὺ Ἱστορίας καὶ Θρύλου» πωλεῖται ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀποστέλλεται εἰς τοὺς ἀγοράζοντας εἰς τὸν «Θησαυρὸν» δρχ. 150.)

Μέσα ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τρυφερόαριστούργημο

Παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ, καθὼς περνοῦσε μόνη τὸ γλυστερὸ ἀπὸ τὸ παγωμένο χιόνι πεζοδρόμιο καὶ πιάστηκε, ἐνστικτωδῶς ἀπὸ τὸ μπράτσο ἑνὸς κυρίου ποὺ ἀπὸ τὸ Θεὸ βρέθηκε κοντά της.

— Μὲ συγχωρεῖτε! τοῦ εἶπε.

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου. Αὐτὸς ὁ δρόμος εἶνε κατάμαυρος σὰν πίσσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συνοδεύσω ἴσαμε τὴ λεωφόρο, ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ χαθῆτε.

Πράγματι, μὲ τὰ σκεπασμένα μὲ σκοῦρα μπλὲ χαρτιὰ φανάρια, ποὺ δὲν ἐφώτιζαν καθόλου, δὲν ἔβλεπε τίποτα μπροστά της.

Ὁ κύριος φαινόταν καθὼς πρέπει, μιλοῦσε συμπαθητικά. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν ἦταν κακὸ νὰ πᾶνε συντροφιὰ στὸν σκοτεινὸ ἐκεῖνο δρόμο. Ἐκεῖ κοντὰ δὲν ὑπῆρχε σταθμὸς τοῦ μετρὸ καὶ δὲν φαινόταν οὔτε λεωφορεῖο, οὔτε ταξί. Μὰ καὶ οὔτε μποροῦσε νὰ δῇ κανεὶς σὲ ἀπόστασι τριῶν βημάτων.

Τοῦ ἀπήντησε ἁπλά:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε.

Καὶ ἀκούμπησε πάλι στὸ προστατευτικὸ μπράτσο.

⁂

Ἡ Ζαννὲτ Σιμιὰν εἶχε δειπνήσει τὸ βράδυ ἐκεῖνο σὲ μιὰ φίλη της στὸ Νεϊγύ, καὶ μὲ τὴν κουβέντα πέρασε ἡ ὥρα.

Δὲν ἀνησυχοῦσε γιατὶ ἤξερε πὼς ἐκεῖ κοντὰ ἦταν σταθμὸς αὐτοκινήτων, βγαίνοντας ὅμως δὲν βρῆκε οὔτε ἕνα.

Προχώρησε μὲ θάρρος, μὰ μέσα στὸ σκοτάδι παραπλανήθηκε. Ὁ κύριος ποὺ βρέθηκε μπροστά της θὰ ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό.

Περπατοῦσαν χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ἕνας παγωμένος ἀέρας χτυποῦσε τὰ πρόσωπά τους καὶ ἐσκλήραινε περισσότερο τὸ παγωμένο χιόνι. Ἡ Ζαννὲτ γαντζωμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀγνώστου, ἐπρόσεχε νὰ μὴ γλυστρήσῃ. Καὶ περπατοῦσε τόσο γρήγορα αὐτὸς ὁ κύριος! Θὰ τῆς ἦταν εὐχάριστος ἕνας τέτοιος δρόμος μὲ βῆμα γοργὸ καὶ ρυθμικὸ ἂν δὲν φοβόταν τὸ γλύστρημα καὶ τὸ σκοτάδι.

Καὶ τῆς ἦρθαν στὸ νοῦ οἱ περίπατοι ποὺ ἔκανε μέσα στὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα της, πρὶν δέκα χρόνια. Ἄρεσε καὶ στοὺς δυὸ τὶς νύχτες, ὕστερα ἀπὸ τὸ θέατρο ἢ μιὰ βεγγέρα, νὰ περπατοῦν στοὺς δρόμους. Ἐκείνη φαινόταν τόσο μικρούλα κοντὰ σὲ κεῖνον, ποὺ ἦταν τόσο ψηλός. Καὶ ἔσφιγγε τὸ μπράτσο του, δῆθεν γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, καὶ προσπαθοῦσε νὰ φθάσῃ τὸ ἀνοιχτὸ καὶ ρυθμικὸ βάδισμά του.

«Κύτταξε πῶς φοβᾶσαι, μικρούλα μου», της ἔλεγε πειρακτικά. «Μπὰ δὲ φοβᾶμαι, προχώρησε καὶ θὰ δῇς»

Μόλις ὅμως ἐκεῖνος ἀπομακρυνόταν, τοῦ φώναζε: «Στάσου. σάσου, μὴ μ' ἀφήνῃς μόνη.»

Καὶ ὅμως, μιὰ μέρα τὴν ἄφησε γιὰ πάντα. Τὴν ἐγκατέλειψε μιὰ ὄμορφη ἡλιόχαρη καλοκαιριάτικη μέρα. Ἐνόμιζε πῶς ἀκούει ἀκόμη στ' αὐτιά της, τὴ φωνή του: «Δὲν θὰ εἴμαστε ποτὲ εὐτυχεῖς μαζί. Θὰ χωριστοῦμε, τώρα, καὶ θὰ τραβήξῃ ὁ καθένας τὸν δρόμο του.»

⁂

Ἡ ἀνάμνησις ὅλων αὐτῶν ἦταν τόσο ζωηρή, ποὺ ἔβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγὴ καὶ γύρισε στὴν πραγματικότητα.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς καβαλλιέρος ἔσπευσε νὰ τῆς πῇ:

—Παρ' ὀλίγο νὰ γλυστρήσετε, στηριχθῆτε καλὰ στὸ μπράτσο μου, μὴ φοβᾶσθε. Ἄλλως τε φθάνομε στὴ λεωφόρο σὲ περιοχὲς πολιτισμένες, ἐπρόσθεσε γελῶντας. Νά, μάλιστα καὶ ἕνας σταθμὸς αὐτοκινήτων.

— Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε;

— Σᾶς παρακαλῶ...

Ἔσκυψε, ἔπιασε τὸ μικρὸ παγωμένο χεράκι, ποὺ ἀκουμποῦσε τόσο ἐλαφρὰ στὸ μπράτσο του καὶ τὸ φίλησε λέγοντας:

— Θὰ χωριστοῦμε τώρα καὶ θὰ τραβήξῃ ὁ καθένας τὸν δρόμο του.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν ἤδη χαραγμένα βαθειά της. Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀντηχοῦσε ἀκόμη στὴ μνήμη της. Ἐνστικτωδῶς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν ἄγνωστο κύριο.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ ἀντίκρυσε τὸ τόσο γνώριμό της σκληρὸ πρόσωπο.

Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι της ξέφυγε ἡ κραυγή:

— Φρανσουά!

Ἐκεῖνος ἔσκυψε. Ἡ βραχνὴ φωνή του πνίγηκε στὸ λαιμό του.

— Ζαννέτ!

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀργὰ στὴ λεωφόρο. Στὸ κάθισμά του πίσω, δυὸ σκιὲς ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι, ἐζύγωσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἕνα ζευγάρι μεθυσμένο ἀγκαλιαζόταν.

Τὸ γαλάζιο φῶς τοῦ φαναριοῦ ἔλουζε τὸ Παρίσι μὲ τὴν φεγγαρένια του λάμψι.

ΚΟΝΙΓΚ — ΣΙΣΟΣ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Ἀστυνομικὸ ἀπρόοπτο

Ὅταν ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἐμπῆκε στὸ ρυπαρὸ καὶ χαμηλοτάβανο δωμάτιο τοῦ Μακός, ἤξερε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ τὸν εὕρισκε μεθυσμένο καθισμένον ἐμπρὸς στὸ κουτσὸ τραπεζάκι του μ' ἕνα μπουκάλι κρασὶ ἐπάνω στὰ γόνατά του.

Πράγματι, ὁ Μακὸς ἦταν καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τύφλα μεθυσμένος. Μόλις εἶδε τὴν σπιτονοικοκυρά του, ἐγέλασε βραχνὰ καὶ ὕστερα τῆς ἔδωσε ἕναν βρώμικο φάκελλο, λέγοντας μὲ φωνὴ ποὺ ἐτραύλιζε:

— Πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα... καὶ πήγαινέ το αὔριο... στὴ διεύθυνσι ποὺ εἶνε γραμμένη στὸν φάκελλο. Τὸ νοῦ σου ὅμως: νὰ μὴν τὸ πᾷς νωρίτερα ἀπὸ αὔριο!

Ἡ σπιτονοικοκυρά του ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις, ἀντελήφθη ὅμως ὅτι ὁ νοικάρης της δὲν θἆταν σὲ θέσι νὰ τῆς ἀπαντήσῃ καὶ ἔφυγε κρύβοντας τὸ φάκελλο κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της.

Στὸ φῶς τῆς καπνισμένης λάμπας τῆς σκάλας, προσπάθησε νὰ διαβάσῃ τὴν διεύθυνσι τῆς ἐπιστολῆς.

— Μπᾶ! ἔκανε ὅταν τὰ κατάφερε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ ἄσχημα ἐκεῖνα γράμματα. Ὁ Μακὸς γράφει στὸν ἀστυνόμο!.. Μήπως ἔκανε πάλι καμμιὰ βρωμοδουλειά; Καλύτερα θὰ κάνω μοῦ φαίνεται, νὰ πάω ἀπόψε τὸ γράμμα... Ποιὸς ξέρει τί νὰ λέῃ μέσα...

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί της ἅμα ἄκουσε τὸν ἀστυνόμο νὰ τῆς λέῃ, μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς, πῶς ὁ Μακὸς τοῦ ἔγραφε ὅτι θὰ αὐτοκτονοῦσε, ἐπειδὴ βαρέθηκε πιὰ τὴ ζωή του...

— Δὲν πιστεύω κύριε ἀστυνόμε, τοῦ εἶπε ἡ σπιτονοικοκυρά, νὰ σκοτωθῇ ἀπόψε. Δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Κάποιος πρέπει νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ...

⁂

Καὶ ὅμως, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη κάποιος βοηθοῦσε τὸν Μακὸς ν' αὐτοκτονήσῃ!

Μόλις ἡ σπιτονοικυρὰ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Μακός, ἕνας κουρελοντυμένος ἄνθρωπος μὲ μοχθηρὸ καὶ ξυρισμένο πρόσωπο, βγῆκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ μεθυσμένου.

— Καλὸς εἶσαι τέρας, Μακός, τοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος. Σὲ τύλιξα μιὰ χαρά. Φαντάζομαι τί γέλια θὰ κάνῃς αὔριο τὸ πρωῒ ὅταν θὰ δῇς τὸν ἀστυνόμο νὰ σὲ βλέπῃ κρεμασμένο! Τί νόστιμη φάρσα ποὺ θὰ τοῦ παίξωμε, ἔ; Ξέρεις ὅμως ποιὸς θὰ βγῇ ζημιωμένος ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Ἐσύ, φιλαράκο μου!.. Καὶ τώρα ἑτοιμάσου γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι!

Ὁ Μακὸς ὅμως ἐκύτταζε σὰν ἠλίθιος ἐμπρός του, ἀποβλακωμένος ἀπὸ τὸ πιοτό, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τί τοῦ ἔλεγε ὁ ἀντικρυνός του.

Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἦταν ἄλλοτε συνεταῖρος τοῦ Μακὸς σὲ ληστρικὲς ἐπιχειρήσεις. Κάποτε ὅμως, ποὺ ἔκαναν μαζὶ μιὰ «δουλειά», ὁ Μακὸς ἐκράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ μεγαλύτερο μερίδιο ἀπὸ τὰ κέρδη.

Ὁ ἄλλος δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, ὡρκίσθηκε ὅμως νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Καὶ ἕνα βράδυ ἀφοῦ συνεννοήθηκαν μαζὶ νὰ φύγουν τὴν ἑπομένη γιὰ τὴ Μασσαλία, ὅπου θὰ «ἐδούλευαν καλά», ἔπεισε τὸν Μακὸς νὰ παίξουν μιὰ φάρσα στὸν ἀστυνόμο.

Ὁ Μακὸς θὰ τοῦ ἔγραφε ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τοῦ ἐγνώριζε τὴν ἀπόφασί του νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ὁ ἀστυνόμος θὰ πήγαινε, φυσικά, στὸ δωμάτιό του, ποὺ θὰ τὸ ἔβρισκε ἄδειο!

Αὐτὴ ἦταν ἡ φάρσα. Ὁ Μακός, ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ ἀπὸ τὸ πολὺ κρασὶ ποὺ ἤπιε, δέχθηκε νὰ γράψῃ τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ νὰ τὸ στείλῃ μὲ τὴν σπιτονοικοκυρά του. Τῆς τὸ εἶχε δώσει ἀπὸ βραδύς, διότι κατὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ ἔφευγε γιὰ νὰ ἀνταμώσῃ τὸν φίλο του μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἔφευγαν τὰ ξημερώματα γιὰ τὴν Μασσαλία.

Ὁ ἄλλος ὅμως εἶχε καταστρώσει καὶ ἐκεῖνος τὸ σχέδιό του. Ἐσκόπευε τὴν βραδυὰ ἐκείνη νὰ δολοφονήσῃ τὸν Μακός. Καὶ ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀστυνόμος θὰ βρισκόταν ἐμπρὸς στὸ πτῶμα τοῦ Μακός θὰ ὑπέθετε ὅτι αὐτὸς εἶχε αὐτοκτονήσει, ὅπως τοῦ ἔγραφε στὸ γράμμα του.

Μὰ ἡ σπιτονοικοκυρὰ δὲν ἐπερίμενε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ παραδώσῃ τὸ γράμμα στὴν ἀστυνομία..

⁂

Καὶ ὁ ἐχθρὸς τοῦ Μακὸς — ποὺ εἶχε κατορθώσει ἐπωφελούμενος τῆς ἀναισθησίας τοῦ μεθυσμένου, νὰ μπῇ στὸ δωμάτιό του καὶ νὰ κρυφθῇ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του — ἔβγαλε ἕνα μεγάλο καρφὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ἐκάρφωσε ψηλὰ στὸν τοῖχο, κατόπιν ἐπλησίασε τὸν ἀποχαυνωμένο Μακός, τοῦ ἐπέρασε μιὰ θηλειὰ ἀπὸ τὸν λαιμό, τὸν ἐσήκωσε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ τὸν κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ καρφί!

Ὁ Μακὸς τὸν ἐκύτταξε μὲ θολὰ μάτια χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τί τοῦ κάνουν.

— Τί ὡραία φάρσα, ἔ, Μακός; ρώτησε ὁ ἄλλος μὲ σατανικὸ γέλιο.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ παρουσιάσθηκαν δυὸ πράκτορες τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἔτρεξαν γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν Μακὸς ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ὁ δολοφόνος ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Τὰ χέρια του παρέλυσαν καὶ ἄφησαν νὰ πέσῃ κάτω, μὲ βαρὺ γδοῦπο, τὸ σῶμα τοῦ Μακός.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες, ἐνῷ ὁ Μακὸς ποὺ συνῆλθε, ἐκύτταζε ἠλίθια τὸν φίλο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐπέτυχε ἡ φάρσα μας, φιλαράκο!...

Ε. Γ. ΜΑΓΚΟΓΚ

Ἐκδίκησις συζύγου

Ἐκλάπη ἕνα ἐλάφι ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν κῆπον. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἔκλεψε θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ... ἀτυχήσας σύζυγος. Θὰ ἤκουσε, φαίνεται, νὰ τὸν παρομοιάζουν μὲ τὸ ζῶον αὐτὸ καὶ τὸ ἔκλεψε γιὰ νὰ τὸ ἐκδικηθῇ.

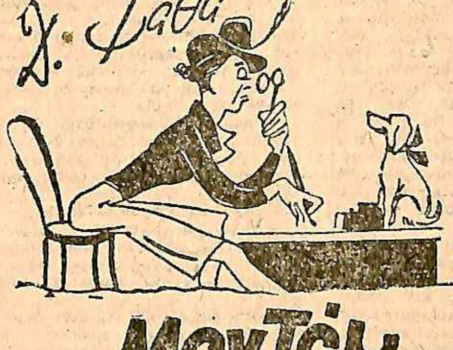

Μαντὰμ ΣΟΥΣΟΥ

ΜΙΑ ΜΗΝΥΣΙΣ

Ἐδιάβασε ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ αἰσχροδικείου τὴν μήνυσιν — μιὰν μήνυσιν ποὺ ἦταν ἡ πλέον πρωτότυπη ποὺ εἶχε διαβάσει σὲ ὅλη του τὴν μακρὰνδικαστηριακὴν σταδιοδρομίαν:

Ἀξιότιμε κύριε Εἰσαγγελεῦ.

Δὲν γνωρίζω ποιὸς εἶσθε καὶ προσωπικῶς δὲν ἔκανα τὴ γνωριμία σας. Μικρὸν τὸ κακόν. Καὶ ἐὰν δὲν ἐλάβατε καὶ ἐσεῖς τὴν τιμὴν νὰ μὲ γνωρίσετε, τὴν λαμβάνετε τώρα. Σᾶς γράφω τὴν παροῦσαν μήνυσιν καθ' ὅτι ἡ δουλειά σας καὶ περικαλῶ νὰ βουτήξετε αὐτὸν τὸν ἄθλιον καὶ νὰ τὸν κρεμάσετε ἀμέσως. Ὄνομα ἐγκληματίου παρακάτω καὶ τὸ ἔγκλημά του ἀπερίγραπτον. Μανθάνω ὅτι ἡ δουλειά σας νὰ τιμωρῆτε τοὺς ἀναιδεῖς καὶ παρακαλῶ νὰ τὸν συλλάβετε ἀμέσως. Μὴ θυμώνετε δὲ μὲ τὸ ἐπιτακτικόν μου ὕφος, δὲν σὲ εἴπαμε δᾶς καὶ καμπούρη!

Τὸ λοιπόν:

Ἡ ὑποφαινομένη μηνύτρια μαντὰμ Σουσοῦ Παναγιώτου, τέως Κατακουζηνοῦ καὶ θὰ ἔχετε ἀκουστά. Ἡ οἰκογένειά μου μεγάλη καὶ ἡ φήμη μου μεγαλυτέρα. Ὄχι νὰ τὸ παινευτῶ ἀλλὰ ὅλοι μὲ γνωρίζουν καὶ γνωρίζουν πῶς ζῶ, ποὺ ἔμενα, τί ἔτρωγα καὶ τί τρώγω καὶ πόσον ἀριστοκρατικῶς εἶνε συνηθισμένο τὸ καϋμένο τὸ στομάχι μου.

Τὸ συμβὰν συνέβη ὡς ἑξῆς καὶ ἀνάγκη νὰ σᾶς τὰ πῶ λεπτομερῶς: Ὁ σύζυγός μου Παναγιωτάκης, ἄνθρωπος οἰκογενείας καὶ παρομοίως καλομαθημένος. Μοῦ λέει, λοιπόν, ἀγαπημένη κυρία μου γνωρίζω ὅτι στενοχωριέσαι στὸ σπίτι καὶ παρ' ὅλον ὅτι τρέφεσαι καλά, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια τοῦ οἴκου, θὰ ἐβαρέθηκες, πᾶμε καὶ λιγάκι παραώξω. Γιατί; τοῦ λέω. Νὰ φᾶμε, μοῦ λέει.

Πρέπει νὰ σημειώσω, συνηθισμένη πολὺ εἰς τὰς ἐξόδους, καὶ ἕνεκα τοῦ νευρικοῦ μου χαρακτῆρος, δὲν μὲ χωράει τὸ σπίτι. Καὶ ἅμα δὲν ἐξέλθω τρεῖς τῆς ἑβδομάδος ἔξω, μὲ πιάνει μελαγχολία.

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

—Ὅπου θέλεις, Παναγῆ.

—Θὰ πᾶμε, μοῦ λέει ὁ σύζυγός μου, σ' ἕνα ἑστιατόριο νὰ φᾶμε καὶ νὰ περάσωμε τὴ βραδυά μας καλά. Σὲ ξέρω, γυναῖκα, πὼς σοῦ ἀρέσει τὸ καλὸ κρέας. Θὰ βροῦμε, λοιπόν, κάπου, νὰ εὐχαριστηθῇς.

Ἀπὸ κρέατα πολὺ συνηθισμένη κ. εἰσαγγελεῦ. Ἀνέκαθεν ἐπροτιμοῦσα πουλερικά, ἤγουν ἐὰν τὰ ἐλησμονήσατε, οὕτω ὀνομάζονται τὰ κοτόπουλα, κόττες, γαλοποῦλες, πράγματα νόστιμα καὶ εὔγευστα. Παρομοίως τρώω γουρουνοπουλάκι, ἀρνάκι καὶ μοσχαράκι μόνον δεκαπέντε ὀκάδες (ἐννοεῖτε μπιφτεκάκι). Τὰ βαρειὰ κρέατα, ἤγουν μοσχαράκι ἀπὸ τῶν δεκαπέντε ἀδύνατον νὰ τὸ ἐγγίσω εἰς τοὺς ὀδόντας. Παρομοίως δὲν τρώω ἀρνιὰμεγάλα οὔτε δᾶς καὶ χοίρους παρὰ μόνον τοῦ γάλακτος.

—Θὰ πᾶμε σὲ ταβέρνα;

—Προτιμῶ ἑστιατόριον.

—Ναί, ἀλλά, γυναῖκα, στὶς ταβέρνες μαγειρεύουνε καλύτερα κι' ἔχουν πράγματα καλύτερα τῆς σήμερον.

Μὴ παρεξηγῆτε τὴν ὁμιλίαν τοῦ συζύγου μου διότι ὁμιλεῖ οὕτως ἐκ τοῦ φυσικοῦ του. Ἄσκετον αὐτὸ μὲ τὴν παροῦσαν ἱστορία, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ νὰ μὴ μᾶς πάρετε πὼς εἴμαστε καὶ ἄντε-ἄντε. Ἐφ' ἔσον, λοιπόν, καὶ ὁ σύζυγός μου μοῦ ἔλεγε ὅτι εἰς τὴν ταβέρνα θὰ εὑρίσκαμε πράγματα καλύτερα, οὐδόλως διεφώνησα καθότι πάντα προτιμῶ τὸ καλύτερον καὶ ἕνεκα ποὺ τὸ στομάχι εἶνε ἀριστοκρατικὸ — ἀσκέτως χρημάτων καὶ ἐποχῆς — εἶμαι ἐκλεκτική. Εἰσερχόμεθα, λοιπόν, εἰς ταβέρναν Γεωργίου Τσιφαύτη — ποὺ νὰ τὸν κάψῃ ὁ Θεὸς τὸν ἀναιδῆ—καὶ στρωνόμεθα εἰς τραπεζάκι.

—Ἔχει κρέας;

—Ὄχι.

—Ὄχι; Βλάξ! Ἰδοὺ ἐκεῖνος ὁ κύριος τρώει θαυμάσιο μπιφτέκι καὶ μοῦ ἀρέσει καὶ ἐμένα. Πῶς τολμᾷς νὰ μᾶς πῇς ὅτι δὲν ἔχεις κρέας;

Ὁ σύζυγός μου εὐέξαπτος, κοινῶς ἀράθυμος. Καὶ μόλις εἶδε παρομοίως τὸν πλαϊνόν μας νὰ τρώῃ ὡραῖο μπιφτέκι παρεξηγεῖται καὶ παρ' ὀλίγον νὰ δημιουργήσῃ ἐπεισόδιον. Ἀποκαλεῖ τὸ γκαρσόνι γαϊδοῦρι, κοινῶς ὄνος, καὶ σᾶς τὰ λέω ὅλα ἐκ τῶν προτέρων διὰ νὰ μὴν ἔλθουν μετὰ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ σᾶς λένε ὅτι τοὺς ὑβρίσαμε καὶ σοβαρῶς ἀπαιτήσουν καὶ ρέστα. Οὐδὲν σᾶς ἀποκρύπτω καὶ νὰ συγχωρῆτε τὸν σύζυγό μου καθότι ἕνεκα ποὺ ἔχει ὑπαλλήλους λαϊκοὺς συνηθίζει μαζί τους καὶ ἔγινε ἐσχάτως καὶ λιγουλάκι ἀνθηρόστομος. Παρντόν, λοιπόν, καὶ προχωρῶ.

Ἰσχυρίσθη τὸ γκαρσόνι ὅτι τὸ κρέας ποὺ ἔφαγε ὁ κύριος ἐτελείωσε καὶ ὅτι ὑπῆρχον μόνον δύο μερίδες.

—Νὰ τὸ φέρῃς!

—Ἀμέσως.

—Γκρεμοτσακίσου!

Ταῦτα τὰ εἶπε πάλιν ὁ σύζυγός μου καὶ τὸ ὁμολογῶ. Καὶ ἰδοὺ ἔρχεται σὲ λιγάκι, τὸ γκαρσόνι κούτσα κούτσα καθ' ὅσον καὶ χωλὸς καὶ μᾶς κομίζει τὰ πιάτα μὲ τὰ μπιφτέκια. Τρώει ὁ Παναγιωτάκης μου, τρώω ἐγώ. Ξανατρώει ὁ Παναγιωτάκης μου, ξανατρώω ἐγώ. Ἕνεκα ἐλλείψεως τρὰμ εἴμεθα κουρασμένοι καὶ ἡ κούρασις φέρνει πεῖνα. Καὶ πάλιν ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα μᾶς ἐφάνηκεν ὡραῖον. Αὐτὸ δὲν μοῦ συνέβη ἄλλοτες καθότι τὸ παρόμοιον κρέας δὲν τὸ εἶχα δοκιμάσει καὶ ξέρω ἐγὼ ἀπὸ τί προήρχετο; Ἐμένα ὅμως ὁ στόμαχός μου ἀριστοκρατικὸς καὶ δὲν τὸ σήκωσε. Μὲ ἐβάρυνε λιγουλάκι καὶ λέω, διάβολε, γουρουνοπουλάκι δὲν φαίνεται, ἀρνάκι δὲν φαίνεται. Μοσχαράκι δὲν φαίνεται. Συνηθισμένη εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἐκλεκτῶν κρεάτων ὁ στόμαχός μου, ἠρνεῖτο νὰ χωνέψῃ τὸ φαγωθέν.

—Ἔ, Παναγιωτάκη;

—Τί πρᾶγμα;

—Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ κρέας;

—Μούρλια!

Μὴ τὸν παρεξηγήσετε πάλιν τὸν σύζυγό μου κ. εἰσαγγελεῦ καθότι ἀπὸ φαγητὸ δὲν εἶνε ἐκλεκτικὸς καὶ δὲν τὰ πολυκαταλαβαίνει. Φωνάζω τότε τὸ γκαρσόνι καὶ ἐρωτῶ ὡς ἑξῆς:

—Γκαρσόν;

—Παρών!

—Τί κρέας εἶνε τὸ σερβιρισθέν;

—Ἵππος!

Ἀνατινάσσονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου κ. εἰσαγγελεῦ, ἀκόμη, ποὺ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀπάντησιν αὐτήν. Φρίττω. Ἵππος! Γνωρίζετε τί θὰ πῇ ἵππος; Κοινῶς τὸ λεγόμενο ἄλογο. Νὰ φάω ἐγὼ ἄλογο, μιὰ μαντὰμ Σουσοῦ Καντακουζηνοῦ! Τρομακτικόν! Καὶ ποὺ τὸ συλλογίζομαι ἀκόμη μὲ πιάνει τρέλλα κι' ἰλιγγίασις ἀπὸ τὸ αἶσχος. Δὲν ξέρω ἐὰν τοῦ λόγου σας ἐφάγατε εἰς τὴν ζωήν σας ἵππον, ἠμπορεῖ ἐσεῖς καὶ νὰ ἐφάγατε, δὲν ἀποκλείεται, ἀλλὰ ἐγώ! Οὐδὲν ἕτερον ἔχω νὰ προσθέσω καὶ τὸ μόνον ποὺ σᾶς λέω εἶνε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον ὁ αἰσχρὸς καὶ νὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατον. Διότι οὕτω μόνον θὰ ἐξιλεωθῇ ὁ βεβηλωθεὶς στόμαχος μιᾶς μαντὰμ Σουσοῦς Καντακουζηνοῦ. Ἀλλοίμονον δᾶς νὰ μᾶς ταΐζουν καὶ ἄλογα καὶ νὰ μὴ μιλᾶμε. Περιμένω τὸ ταχύτερον νέα σας καὶ νὰ ὁρισθῇ τὸ ἐνωρίτερον ἡ δίκη νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ καὶ προφορικῶς καθότι θὰ παρουσιασθῶ μηνύτρια.

Μετὰ τιμῆς
ἰδικῆς σας
ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐδιάβασε τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν καταγγελίαν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἱλαρότητά του παρὰ τὸ σοβαρὸ καὶ δραματικὸ περιεχόμενό της. Καὶ ἐφρόντισε νὰ ὁρίσῃ τὸ ταχύτερον τὴ δίκη γιὰ νὰ δῇ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν μηνύτριαν ποὺ ἔφαγε ἵππον παρὰ τὰς ἀριστοκρατικὰς τῆς συνηθείας. Ἡ δίκη ἀσφαλῶς θὰ εἶνε πολύκροτη καὶ τὰ πρακτικά της θὰ μεταδοθοῦν λεπτομερῶς ἀπὸ τὴν εὐσυνείδητον αὐτὴν στήλην.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ καὶ ἀπ' ὅλα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΛΕΥΚΟΥ «ΡΑΓΙΑ»

Οἱ ἐφημερίδες τῆς Στοκχόλμης ἀναγράφουν τὴν πληροφορία ὅτι ἔφθασε ἀεροπορικῶς στὸ Πὸρτ Ντάρβιν ὁ σὲρ Ἰσαρλς Βύνερ Μπρούκ, «ραγιάς» τοῦ Σαραβάκ, [illegible] τόσο ἀπροόπτως ἐστερήθη τοῦ σουλτανάτου του.

Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς εἶχε φύγει πρότινος ἀπὸ τὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ χώρα του, στὸ μεταξὺ ὅμως οἱ Ἰάπωνες εἶχαν καταλάβει τὸ κράτος του μετὰ τὴν εἰσβολή του στὴν Βόρνεο καὶ ὁ σὲρ Ἰσαρλς ἔφυγε καὶ πάλιν δι' Αὐστραλίαν. Ὁ σὲρ Ἰσαρλς Μπρούκ εἶνε ὁ μόνος λευκὸς «ραγιάς» τοῦ κόσμου καὶ τὸ σουλτανᾶτο τοῦ Σαραβὰκ ἦταν γνωστὸ ὄχι μόνο γιὰ τὶς πετρελαιοπηγές του καὶ τὶς φυτεῖες τοῦ καουτσοὺκ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν περίεργο ἱδρυτὴ τῆς δυναστείας, τὸν Ἄγγλο τυχοδιώκτη Μπρούκ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στὸν ἀγγλικὸ ἀποικιακὸ στρατὸ πρῶτα ὡς στρατιώτης καὶ μετὰ ὡς ναύτης.

Ὁ Μπροὺκ εὑρεθεὶς ναυαγὸς στὶς ἀκτὲς τοῦ Βόρνεο, ἐβοήθησε τὸν ἰθαγενῆ μονάρχη στὴν καταστολὴ μιᾶς στάσεως καὶ κατώρθωσε νὰ ἀναγορευθῇ διάδοχός του ἀνελθὼν μετὰ τὸν θάνατό του στὸ θρόνο καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας. Ὁ σημερινὸς ἀπόγονος τοῦ μονάρχου ἐκείνου ζοῦσε συνήθως στὴ Μελβούρνη καὶ στὸ Σίδνεϋ, οἱ δὲ τρεῖς θυγατέρες του ποὺ εἶχαν πάρει καὶ ἰθαγενῆ ὀνόματα ἐνυμφεύθησαν συζύγους κάθε ἄλλο παρὰ πριγκηπικούς: ἕνα ἐφοπλιστή, ἕνα διευθυντὴ ὀρχήστρας καὶ ἕνα παλαιστή.

ΑΠΩΛΕΙΑ ΔΗΜΟΦΙΛΟΥΣ... ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος τῆς Κοπεγχάγης ἔχασε πρὸ εἰκοσαημέρου τὸν μεγαλύτερο ἀλλὰ καὶ δημοφιλέστερο συγχρόνως τρόφιμό του, τὸν ἐλέφαντα «Μπράμα» ποὺ ἦταν ἡλικίας 150 τοὐλάχιστον ἐτῶν. Ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου προκύπτει ὅτι ὁ «Μπράμα» μετεφέρθη ἀπὸ τὰ δάση τῶν Ἰνδιῶν στὴν Κοπεγχάγη τὸ ἔτος 1826. Πόσον ἀκριβῶς ἐτῶν ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἶνε γνωστό. Ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἦταν περίπου σαράντα ἐτῶν καὶ ὅτι συνεπῶς ἀπέθανε σὲ ἡλικία 155 ἢ 160 ἐτῶν. Ὁ «Μπράμα» εἶχε ὕψος τεσσάρων μέτρων, αὐτιὰ διαμέτρου ἑνὸς μέτρου καὶ βάρος πέντε τόννων.

Παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴ δύναμί του ἦταν πολὺ ἥμερος καὶ ἐπὶ ἕνα αἰῶνα ὑπῆρξε τὸ εἴδωλο τῶν παιδιῶν τῆς δανικῆς πρωτευούσης.

Ο ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

Μιὰ μέρα, ὁ Λουδοβῖκος ὁ 14ος διέσχιζε τὰ μεγάλα διαμερίσματα τῶν Βερσαλλιῶν τὴ στιγμὴ ποὺ ὁλόκληρο τὸ προσωπικὸ πηγαινοερχόταν ἀπησχολημένο μὲ διάφορες ἐργασίες. Ἔξαφνα εἶδε ἕναν ἐργάτη ἐπάνω σὲ μιὰ σκάλα, νὰ ξεκρεμᾷ μιὰν ἀσημένια λάμπα. Δὲν εἶχε ὅμως στηρίξει τὴν σκάλα καλὰ καὶ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ.

— Θὰ γκρεμισθῇς, τοῦ ἐφώναξε ὁ Λουδοβῖκος. Εὐτυχῶς ποὺ βρέθηκα ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ στηρίξω.

— Κύριε, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἐργάτης χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ καθόλου, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Τὸ προσωπικὸ ἑτοιμάζει ἀπόψε μιὰ μεγάλη δεξίωσι καὶ καθὼς βλέπετε μὲ ἄφησαν μόνο.

Ξεκρέμασε τὸν πολυέλαιο καὶ κατέβηκε στηριζόμενος στὸν ὦμο τοῦ Λουδοβίκου.

Τὴ νύχτα ὅλοι μιλοῦσαν στὶς Βερσαλλίες γιὰ ἕναν θρασύτατο κλέφτη ποὺ ἐκουβάλησε ὁλόκληρον πολυέλαιο. Εἰδοποιήθηκε φυσικὰ ἡ ἀστυνομία.

— Ἔχει γοῦστο νὰ τὴν πάθω κι' ἐγώ! εἶπε γελῶντας ὁ Λουδοβῖκος. Διότι εἶμαι λίγο συνένοχος. Τοῦ κράτησα τὴ σκάλα!

Μαρίνα

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

ΥΠΟ
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

4ον

Πές μου πὼς θὰ ξανάρθῃς μόλις γίνῃ ἡ μητέρα σου καλά.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκοτεινὸ καὶ δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Σὲ λίγο εἶπε:

— Μαρίνα Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ἡ ἀρρώστεια τῆς μητέρας μου εἶνε βαρειά. Ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά της Κουράστηκε πάρα πολὺ στὴ ζωή της καὶ τὴν ἐχτύπησε στὴν καρδιά.

— Πῶς κουράσθηκε;

Στὴν ἐρώτησι μου αὐτή, ἐσάστισε ὁ Θέμος καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

— Νά... Εἶχε καὶ αὐτὴ ἀναποδιὲς στὴν οἰκογένειά της. Θὰ στὰ διηγηθῶ ἄλλη φορά.. Γι' αὐτὸ ἐπέμεινε νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ στὴν ἐξοχή, πρὶν δώσω ἐξετάσεις Οἱ γιατροὶ βρίσκουν πὼς καὶ ἡ δική μου ἡ καρδιὰ εἶνε κάπως ἀδύνατη καὶ καταλαβαίνεις ἡ μητέρα τρέμει..

Ἔνοιωσα ἕνα φτερούγισμα στὴν καρδιὰ ἐγώ, σὰν νὰ ἦταν ἡ δική μου ἡ καρδιὰ ἀδύνατη. Ἔπειτα προσπάθησα νὰ γελάσω

— Κουταμάρες! Εἶσαι ἕνα παραχαϊδεμένο πλουσιόπαιδο καὶ τίποτε ἄλλο. Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα σου μπορεῖ νὰ ἔχῃ κάποια πάθησι Πρέπει νὰ πᾷς.. Πότε θὰ φύγῃς;...

—Δὲν ξέρω. Πότε φεύγει βαπόρι.. τραῖνο...;

—Σὲ δυὸ ὧρες φεύγει τὸ τραῖνο...

—Φεύγω κι' ἐγὼ λοιπὸν μὲ τὸ τραῖνο... Τὴ βαλίτσα μου τὴν ἑτοίμασα κιόλας. Ἀντὶ νὰ πᾶμε στὸ μπάνιο θέλεις νὰ πᾶμε ἐπάνω, στὴ βρυσοῦλα, ἐκεῖ ποὺ πήγαμε πρώτη φορὰ περίπατο οἱ δυό μας;...

Πήραμε τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε, μὰ δὲν καταλάβαινα τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα κάψιμο στὴν καρδιά Τώρα σιγὰ σιγά, ἄρχιζα νὰ ἀντιλαμβάνωμαι πὼς θὰ τὸν ἔχανα... Θάφευγε, ναί, θάφευγε ἀπὸ κοντά μου ... Ἕνας φόβος τρελλὸς μ' ἔπιασε... Ἂν μὲ ξεχνοῦσε;... Ἂν δὲν μοῦ ξανάγραφε;... Ἂν δὲν μὲ θεωροῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα παιγνιδάκι, ποὺ τοῦ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὶς διακοπές του;...

Δάκρυα μοῦ ἦρθαν στὰ μάτια σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Κάτι μοῦ εἶπε καὶ δὲν ἀποκρίθηκα γιατὶ ἔνοιωθα ἕναν κόμπο στὸ λαιμό. Τὸ παρατήρησε καὶ πέρασε τὸ χέρι του τρυφερὰ στὴ μέση μου

—Τί ἔχεις; μὲ ρώτησε γλυκά· Στενοχωριέσαι τόσο ποὺ θὰ χωριστοῦμε;...

—Ναί, ἔκανα ἐγὼ μὲ τὸ κεφάλι, ἐνῶ τὰ δάκρυά μου ἄρχιζαν κιόλας νὰ κυλᾶνε.

—Θὰ ξανάρθω, θὰ προσπαθήσω νὰ ξανάρθω γρήγορα, μοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρηθῇς καθόλου...

—Δὲν μπορῶ...

Οἱ λυγμοὶ ἐφούσκωναν τὸ στῆθός μου.

—Τόσο πολὺ μ' ἀγαπᾷς;

Ἀκουμπώντας τὰ χείλη του στὰ μαλλιά μου, μὲ ρώτησε:

—Σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ τρομάζω, ἀποκρίθηκα.

Σταμάτησε καὶ παίρνοντας τὸ κεφάλι μου στὰ δυό του χέρια μὲ κύτταξε στὰ μάτια.

—Ἀλήθεια;

Ἡ φωνή του ἔδειχνε κάποιαν ἀγωνία.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; ἐφώναξα ἐγὼ ξεσπῶντας Δὲν καταλαβαίνεις πὼς ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ μας εἶνε θάνατος γιὰ μένα;... Ὄχι μονάχα ἐπειδὴ δὲν θὰ σὲ βλέπω, ἀλλὰ ἐπειδὴ βάζω χίλια δυὸ στὸ νοῦ μου...

—Σὰν τί; μὲ ρώτησε χαμογελῶντας σὰν μεγάλος.

— Νά, ἀποκρίθηκα μὲ εἰλικρίνεια. Δὲν μαντεύεις; Δὲν εἶνε δύσκολο... Ἐγὼ οὔτε ὄμορφη πολὺ εἶμαι, οὔτε πλούσια... Ἐσύ, εἶσαι πλουσιόπαιδο. Ὁ κύκλος σου ἴσως νὰ εἶνε πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν δικό μου... Ἴσως ἀνάμεσα στὶς γνωστές σου οἰκογένειες συναντήσῃς καμμιὰ κοπέλλα, ποὺ θὰ σοῦ φανῇ κι' ἐσένα καὶ τῆς μητέρας σου πιὸ κατάλληλη... πιὸ ταιριαστή...

Σταμάτησα. Δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω ἄλλο .Ἡ σκέψις αὐτή, μονάχα ἡ σκέψις μποροῦσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ τρελλαθῶ.

Μὲ κύτταξε χλωμός

—Αὐτὸ λοιπὸν φοβᾶσαι; ρώτησε μ' ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο.

—Θέμο, ἐφώναξα ἐγώ. Ὁρκίσου μου στὴ ζωὴ τῆς μητέρας σου, ὁρκίσου μου σὲ ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερο, πὼς θὰ μοῦ ἀποκριθῇς τὴν ἀλήθεια. Θέλω νὰ ξέρω τὴν ἀλήθεια. Πρέπει νὰ τὴν ξέρω..

Ἔγινε ἀκόμη πιὸ χλωμός.

—Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε βραχνά.

—Νά... Θέλω νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια, ἂν μ' ἀγαπᾷς μ' ὅλη τάχα σὰν μιὰ ὡραία, τρυφερὴ ἀ σου τὴν καρδιά, ἢ .. ἂν .. πῶς νὰ σοῦ πῶ;... ἂν μὲ θυμᾶσαι μονάμνησι λίγων ἡμερῶν .. Θέλω νὰ μοῦ πῇς ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅλα ὅσα μοῦ λές, πὼς ἡ μόνη σου εὐτυχία θὰ εἶνε νὰ γίνω γυναίκα σου.

—Μάρτυς μου ὁ Θεός, ἀποκρίθηκε ὁ Θέμος, Μαρίνα, ἂν γίνῃς γυναίκα μου μιὰ μέρα, θὰ εἶμαι πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἔνοιωσα μιὰ τρελλὴ χαρὰ καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα ὁρμητικά:

—Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ γίνῃς ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Βέβαια, δὲν φαντάζεσαι πὼς θάχω ἐγὼ ποτὲ ἀντίρρησι νὰ γίνω γυναίκα σου;...

—Δὲν ξέρω...

Τὰ μάτια του, ἐνῶ μὲ κύτταζαν, ἔστριψαν, ἐγλύστρησαν ἀπὸ τὴ ματιά μου. Κι' ἔξαφνα, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πολὺ σιγανή, πολὺ βραχνή:

—Μαρίνα! ... Στάσου μιὰ στιγμή... ἂς καθήσωμε κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ δένδρο... Ἂς μὴ πᾶμε ὡς τὴ βρυσοῦλα... Καλύτερα ἐδῶ, στὴν ἐρημιά... ἐδῶ θὰ σοῦ πῶ πιὸ ἐλεύθερα αὐτὸ ποὺ βαραίνει τὴν ψυχή μου...

Ἐκαθήσαμε στὴν πλαγιά, κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο. Κρατοῦσα τὴν ἀναπνοή μου, γιατὶ καταλάβαινα πὼς θάκουγα κάτι σπουδαῖο. Κι'

—Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ σοῦ ὁ Θέμος ἄρχισε σιγανά: ζητήσω συγγνώμη, γιατὶ σοῦ εἶπα ψέματα... Ὤ, μὴ χλωμιάζῃς, Μαρίνα!... Τὸ μόνο ἀληθινό, τὸ μόνο ποὺ θὰ εἶνε ἀληθινὸ αἰώνια, εἶνε πὼς σ' ἀγαπῶ ... Ἀλλὰ σοῦ εἶπα ἕνα ψέμα...

Τὸν ἐκύτταξα γελαστή, γιατὶ στ' αὐτιά μου ἀντιλαλοῦσε ἡ λέξις «Σ' ἀγαπῶ».

—Σοῦ εἶπα πὼς εἶμαι πλουσιόπαιδο, ἐξακολούθησε κατεβάζοντας τὰ μάτια ὁ Θέμος. Κι' ἐσύ, βέβαια, τὸ πίστεψες.. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατὶ σοῦ εἶπα αὐτὸ τὸ ψέμα, Ἴσως γιὰ νὰ καταδεχθῇς νὰ γυρίσῃς νὰ μὲ κυττάξῃς... Ἴσως ἀπὸ πόθο νὰ εἶμαι πλούσιος... Ἐνόμιζα πὼς μονάχα ὡς πλούσιος θὰ μποροῦσα νὰ γίνω δεκτὸς στὴ συντροφιά σου. Ἐσύ, τὴν πρώτη μέρα ποὺ γνωριστήκαμε, δὲν μὲ ρώτησες τίποτε Ἡ Πόπη κι' ἡ Ἔφη ὅμως μ' ἄρχισαν τὴν ἀνάκρισι. Τότε κατάλαβα πόση σημασία ἔδιναν στὴν οἰκογενειακή μου καὶ στὴν οἰκονομική μου κατάστασι. Καὶ ἀράδιασα τὰ ψέματα...

—Τί ἦταν ψέμα ἀπ' ὅλα, Θέμο; τὸν ρώτησα μαλακά.

—Σχεδὸν ὅλα. Εἶμαι ἀλήθεια ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, κι' ἀλήθεια κατοικῶ σὲ πολυκατοικία στὸ Κολωνάκι. Ἀλλὰ κατοικῶ στὸ ὑπόγειο, σ' ἕνα καμαράκι... Ἡ μητέρα μου εἶνε θυρωρὸς ἐκεῖ... Ὁ πατέρας μου ἦταν μηχανουργὸς σὲ βαπόρια... Φτωχὸς ἐργάτης... Ποθοῦσε ὅμως πάντα νὰ μὲ σπουδάσῃ. Ἐμένα μ' ἄρεσαν τὰ γράμματα, καὶ μὲ χίλια βάσανα μ' ἔστελνε σχολεῖο Ἔπειτα ἀρρώστησε κι' ἀναγκάσθηκε ν' ἀφήσῃ τὴ βαρειὰ δουλειά. Ηὗρε τὴ θέσι τοῦ θυρωροῦ σ' αὐτὴ τὴν πολυκατοικία.. Μ' ἔστειλε στὸ Πανεπιστήμιο. Γιὰ λίγον καιρὸ ἐφάνηκε πὼς ἡ ζωή μας ἔστρωνε... Τότε ἀρρώστησε ὁ πατέρας μου ξαφνικά, καὶ πέθανε... Ἡ μητέρα μου ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἰδιοκτήτη νὰ τὴν ἀφήσῃ αὐτὴν στὴ θέσι τοῦ θυρωροῦ. Μὲ χίλια βάσανα ἐδέχθηκε. Ἀλλά, τὸ ἐθεώρησε καὶ τὸ θεωρεῖ τόσο μεγάλη εὐεργεσία, ποὺ μᾶς χτυπᾷ διαρκῶς. Ἔπειτα, ἡ μητέρα μου ἀρρωσταίνει κάθε τόσο... Τότε, γιὰ νὰ μὴν ἐγείρωνται παράπονα, ἀναγκάζομαι ἐγὼ νὰ παίρνω τὴ θέσι της Ναί, Μαρίνα, αὐτὸς εἶνε ὁ πλούσιος νέος ποὺ ἐγνώρισες... Κάθομαι ὧρες στὴν πόρτα δέχομαι τοὺς ἐπισκέπτες, δίνω πληροφορίες, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ κάνω καὶ χίλιες βαρειὲς δουλειές. Ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου, ἀπὸ τοὺς συμφοιτητάς μου, κανένας δὲν τὸ ξέρει. Ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ξέρεις καὶ τὶς δυὸ ἰδιότητές μου. Ὅτι εἶμαι τελειόφοιτος νομικῆς καὶ θυρωρός... Ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ ξέρουν ἢ σὰν πλουσιόπαιδο ἢ σὰν φτωχόπαιδο...

Σταμάτησε, λαχανιασμένος, καὶ μὲ φόβο ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ κύτταξε. Ἐγὼ ἤμουν σαστισμένη, ἄλαλη, κεραυνόχτυπημένη... Κάτι εἶχε γκρεμιστῆ μέσα μου. Στὴν ἀρχή, δὲν ἤμουν σίγουρη, μὴ δὲν εἶχε σβύσει μεμιᾶς ὅλη μου ἡ ἀγάπη, κι' ὅλη μου ἡ χαρά. Σὲ λίγο, ἔνοιωσα πὼς ἡ ἀγάπη μου δὲν εἶχε πάθει τίποτε, ἀλλὰ πὼς ἀλήθεια, εἶχε κοπῆ ἡ μισὴ χαρά μου. Τοῦ ἀποκρίθηκα θλιμμένη:

—Γιατὶ δὲν μοῦ τὰ εἶπες ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή;

—Γιατὶ... γιατὶ... Σοῦ ἐξήγησα... Δὲν θὰ σ' τἄλεγα οὔτε σήμερα... Εἶχα ἀποφασίσει νὰ στὰ γράψω... Ἀλλὰ σήμερα κατάλαβα πὼς μ' ἀγαπᾷς κι' ἐσὺ ὅσο σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ... Θέλησα λοιπόν, πρὶν φύγω, νὰ σοῦ ἀφήσω, σὰν δῶρο, ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' ἂς εἶνε τόσο θλιβερή.

—Σὰν δῶρο!... ἐπανέλαβα μ' ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο.

—Φτωχὸ δῶρο, μοῦ εἶπε κοκκινίζοντας.

Τὸν ἐκύτταξα στὰ μάτια του. Μοῦ φάνηκε ἄλλος ἄνθρωπος. Ποτέ μου δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ μ' αὐτὴ τὴ μαλακιὰ ἔκφρασι στὰ χείλη, μ' αὐτὴ τὴν ὑγρὴ ματιά. Ἕως τώρα τὸν φανταζόμουν, τὸν εὐτυχισμένο, τὸν πλούσιο, τὸν δυνατὸ καὶ φοβόμουν πολλὲς φορὲς μήπως μιὰ λέξις μου, μιὰ σκέψις μου τοῦ δώσῃ τὴν ἰδέα πὼς δὲν εἶμαι ἀξία νὰ γίνω γυναίκα του. Τώρα μὲ μιᾶς ἄλλαζαν οἱ ρόλοι. Ἐγὼ ἤμουν τὸ κορίτσι τῆς καλῆς οἰκογενείας, μὲ τὴν προικοῦλα μου, κι' αὐτὸς τὸ φτωχὸ παιδὶ τοῦ λαοῦ, μὲ μόνο ἐφόδιο τὰ ὄνειρά του, τὰ δυό του μαῦρα μάτια καὶ χίλιες ἐλπίδες. Ἔνοιωσα κάποιο αἴσθημα ποὺ πρώτη φορὰ τώνοιωθα στὴ ζωή μου. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔτσι θ' ἀγαποῦν οἱ μάνες τὰ παιδιά τους, ὅπως κατάλαβα ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς τὸν ἀγαποῦσα τὸ Θέμο. Ἡ καρδιά μου ξεχείλισε ἀπὸ στοργὴ καὶ ἐσκέφθηκα πὼς αὐτὴ εἶνε ἀληθινὴ ἀγάπη, νὰ κάνῃς καὶ κάποιαν θυσία γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾷς κι' ὄχι νὰ περιμένῃς νὰ καλλιτερέψῃς τὴ θέσι σου μὲ τὴν ἀγάπη. Τοῦ εἶπα μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

—Θέμο, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δῶρό σου. Εἶνε δῶρο βασιλικό. Μοῦ ἄνοιξες ὅλη τη ζωή σου... Ξέρεις, εἶμαι πιὸ εὐτυχισμένη τώρα...

—Μὴν τὸ λὲς ἀπὸ οἶκτο;

—Θέμο, σ' ἀγαπῶ... Δὲν καταλαβαίνεις πὼς ἐτρόμαζα λιγάκι μὲ τὴ σκέψι πὼς μπορῶ νὰ σὲ χάσω;... Τώρα εἶμαι πιὸ ἥσυχη...

—Μὰ καλά, κι' ἂν ἐσὺ δὲν δίνῃς σημασία στὰ πλούτη καὶ στὴν οἰκογένεια, νομίζεις πὼς κι οἱ γονεῖς σου δὲν θ' ἀπογοητευθοῦν ὅταν μάθουν ὅτι συμπαθεῖς ἕναν νέο ποὺ ἔχει μπροστά του τὸν σκληρότερο ἀγῶνα γιὰ τὴν ζωή; Ἐσὺ ἡ ἴδια δὲν φοβᾶσαι, μήπως δὲν μᾶς ἔλθουν τὰ πράγματα εὐνοϊκά, μὴν ὑποφέρῃς κοντά μου πολλὲς στερήσεις στὴν ἀρχή;

Ἔνοιωσα στὴν καρδιά μου φτερά. Τὸν ἀγκάλιασα καὶ τοῦ εἶπα ὁρμητικά:

—Χίλιες στερήσεις νὰ ὑποφέρω, θὰ εἶνε ὁ παράδεισος γιὰ μένα... Ἀλλά, ξέρω καλά, πὼς μιὰ μέρα θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσι ποὺ μοῦδωσες, θὰ μὲ κάμῃς βασίλισσα... Ὅσα χρόνια καὶ νὰ περιμένωμε, μιὰ μέρα θὰ καμαρώνω γιὰ σένα, τὸ ξέρω, Θέμο... Κι' ἂν εἶνε ποτὲ ἀνάγκη νὰ σὲ βοηθήσω, νὰ μὴ διστάσῃς νὰ μοῦ ζητήσῃς βοήθεια, τ' ἀκοῦς;

—Εἶσαι ἕνας ἄγγελος, ἀποκρίθηκε βραχνά, μὲ μάτια δακρυσμένα. Βοήθεια ἐλπίζω νὰ μὴ χρειαστῶ, ἀλλὰ γιὰ μένα θὰ εἶνε ἀνεκτίμητη βοήθεια θάρρος ποὺ μοῦ δίνεις. Θὰ μὲ βοηθήσῃ, ἀλήθεια, στὶς δύσκολες στιγμές. Κι' ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἰδέα πὼς θὰ φτάσω, θὰ φτάσω ψηλά.

Τὸ πρόσωπό του ἄστραφτε καθὼς μοῦ τἄλεγε αὐτός. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ὄμορφος... Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔδωσα τόσο θάρρος γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω. Τώρα ὅμως πιστεύω, εἶμαι σίγουρη, πὼς εἶνε γεννημένος γιὰ νὰ φτάσῃ. Ὡς τώρα δὲν ἔδινα μεγάλη σημασία σ' ὅσα μοὔλεγε γιὰ τὴ δουλειά του, γιὰ τὶς φιλοδοξίες του. Ἡ ἰδέα πὼς εἶνε πλούσιος, μοῦ θόλωνε τὸ μυαλό. Ἐνόμιζα πὼς ἀρκεῖ ποὺ εἶνε πλούσιος. Τώρα ὅμως θυμᾶμαι πόσες φορὲς μοῦ μίλησε γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ τὰ ὄνειρά του. Πάντα μὲ ἐνθουσιασμό. Ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους δικηγόρους, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μιλοῦνε στὶς μεγάλες δίκες στὸ κακουργοδικεῖο καὶ κάνουν τὸν κόσμο νὰ κλαίῃ. Εἶνε εὔγλωττος, χείμαρρος σωστὸς ὅταν ἔχῃ ὄρεξι νὰ μιλῇ. Ἡ φωνή του πείθει καὶ σαγηνεύει... Πιστεύω πὼς κρυμμένη σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δικαστηρίου, καμμιὰ μέρα, θὰ νοιώθω κι ἐγὼ τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ ὑπερήφανη γι' αὐτόν...

—Ἔχω καὶ κάτι ἄλλο νὰ σοῦ ὁμολογήσω, μοῦ εἶπε σὲ λίγο. Ἡ ἀρρώστεια τῆς μητέρας μᾶς ἐστοίχισε πολύ. Ἀναγκαζόμαστε κάθε τόσο νὰ κάνωμε ἔξοδα ὑπέρογκα, πολυδάπανες θεραπεῖες, ἐνέσεις καὶ τὰ λοιπά... Ἡ μανούλα μου ἡ καϋμένη μοῦ κρύβει πολλὲς φορὲς πὼς εἶνε ἄρρωστη, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ξοδεύω. Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν καταλαβαίνω. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὴν στενοχωρῶ, πηγαίνω καὶ δανείζομαι δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὅπου βρῶ, κρυφὰ ... Ἔτσι ἔχω καμμιὰ δεκαριά, ἴσως καὶ δεκαπέντε χιλιάδες χρέη... Καὶ τὸ ἀστεῖο ποιὸ εἶνε;... Ἡ μητέρα μου ποὺ δὲν ἔχει ἰδέα γι' αὐτὸ κατώρθωσε καὶ οἰκονόμησε μερικὲς χιλιάδες, κρυφὰ ἀπὸ μένα, καὶ μ' αὐτὲς μ' ἔστειλε ἐδῶ... Εἶχε ἔλθει, ἀλήθεια, κι αὐτὴ πέρυσι μοῦ εἶχε πῆ ὁ γιατρὸς πὼς ἂν θέλω νὰ ζήσῃ, πρέπει νὰ τὴν στείλω σ' ἐξοχή. Ἦλθε ἐδῶ σὲ κάποια φτωχὴ γυναικούλα, καὶ ἐπέρασε οἰκονομικὰ λίγες ἡμέρες. Ἀπὸ τότε τῆς ἐκόλλησε ἡ ἰδέα νὰ μὲ στείλῃ κι' ἐμένα. Ἀλήθεια, ἔχω κι' ἐγὼ κάποιαν εὐαισθησία στὴν καρδιά.. Ἴσως νὰ εἶνε κληρονομικό, ἴσως κι' ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀγωνίες, ποὺ ἐπέρασα μὲ τὶς ἀρρώστειες τῆς μαμᾶς. Κάθε της ἀρρώστεια μοῦ ἐστοίχιζε δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Ἡ ἰδέα πὼς μπορῶ νὰ τὴν χάσω μὲ παγώνει... Μαρίνα, δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί μητέρα εἶνε... Τὴ θυμᾶμαι διαρκῶς σκυμμένη στὴ δουλειά, ὅταν ἤμουν παιδὶ κι' ἔλειπε ὁ πατέρας μου στὰ ταξίδια... Ἔρημη, ἀναγκαζόταν πολλὲς φορὲς νὰ πηγαίνῃ νὰ ξενοδουλεύῃ ὅταν καμμιὰ ἀναποδιὰ ἐμπόδιζε τὰ χρήματα ποὺ μᾶς ἔστελνε ὁ πατέρας νὰ φθάσουν. Τότε μᾶς ἔλειπε καὶ τὸ ψωμί. Ἔτρεχε λοιπὸν αὐτὴ σὲ κάτι σπίτια ποὺ ἤξερε, ἔβαφε μπουγάδες, ἐσυγύριζε, κι' ἐγὼ δὲν εἶχα καταλάβει καμμιὰ στέρησι... Αὐτὴ ὅμως σκοτωνόταν στὴ δουλειὰ κι' ἡ ὑγεία της σκαβόταν Ὅταν ἐμεγάλωσα, κατάλαβα τί ζωὴ βασανισμένη περνοῦσε. Προσπάθησα νὰ τὴν ἀνακουφίσω, δὲν ἤθελε. Ἤθελε νὰ σπουδάσω, νὰ πάρω πρῶτα τὸ δίπλωμά μου κι' ἔπειτα ν' ἀρχίσω κι' ἐγὼ νὰ ἐργάζωμαι. Ἔτσι ἐσπούδαζα σὰν πλουσιόπαιδο. Ὥσπου πέθανε ὁ πατέρας. Τότε τὴν ἐχτύπησε ἡ καρδιά της τὴ μητέρα καὶ τότε ἀναγκάσθηκα κι' ἐγὼ νὰ τὴν βοηθῶ στὴ δουλειά της. Ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη, ὅταν εἶνε καλά, δὲν φαντάζεσαι Μαρίνα, πὼς θυσιάζεται γιὰ μένα... Μοῦ φυλάει ὅ,τι καλύτερο ἔχει μοῦ λέει ψέματα πὼς ἔφαγε κι' αὐτή...

Σταμάτησε μὲ δάκρυα στὰ μάτια

Τοὔπιασα τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ χάϊδεψα ἁπαλά.

—Τὴν ἀγαπῶ κι' ἐγὼ τὴ μητέρα σου, τὴν ἀγαπῶ δίχως νὰ τὴν ξέρω, τοῦ ψιθύρισα. Θέμο, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς νὰ τῆς στείλω ἕνα μικρὸ δῶρο;... Νά, αὐτὸ τὸ δαχτυλιδάκι..

Ἔβγαλα ἀπὸ τὸ χέρι μου ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι μ' ἕνα ζαφειρά κι, ἕνα κοριτσίστικο δαχτυλίδι ποὺ μοῦ εἶχε χαρίσει πέρυσι ἡ μητέρα μου. Ὁ Θέμος ἐχλώμιασε.

—Ὄχι, ὄχι, ἐψιθύρισε.

—Σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπα καὶ τὸν ἐκύτταξα μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ ἀρνηθῇ

Πῆρε τὸ χέρι μου μέσα στὰ δικά του ποὺ καιγαν καὶ μοῦ τὸ φίλησε.

—Εἶσαι ἄγγελος, μοῦ ψιθύρισε πάλι. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φωτίσῃ κι' ἐμένα νὰ μὴ μετανοιώσῃς γιὰ τὴν καλωσύνη σου.

—Δὲν θὰ μετανοιώσω ποτέ, ἐφώναξα. Μόνο νὰ μὴ δειλιάσῃς ἐσύ, καὶ νὰ μὴ χάνῃς τὰ ὡραῖα σου ὄνειρα καὶ τὶς φιλοδοξίες σου...

—Μ' ἐσένα βοηθό, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποῦ θὰ φτάσω, μοῦ εἶπε καὶ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει Ἐπήραμε τὴν κατηφοριὰ γρήγορα. Δὲν ξέρω μοῦ φαινόταν πὼς κατέβαινα χίλιες φορὲς πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ ὅ,τι εἶχα ἀνέβῃ...

Κι' ὅμως εἶχα μάθει τόσα πράγματα θλιβερά... Τὸ τραῖνο ἔφευγε σχεδόν. Μόλις τὸ ἐπρόφθασε ὁ Θέμος. Ἀποχαιρετηστήκαμε χωρὶς δάκρυα, μὲ τὴν ἐλπίδα ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά μας...

Ὅταν ἐγύρισα σπίτι, ἔκλαψα πολύ... Εἶπα λίγα ἀπὸ τὰ μυστικὰ τοῦ Θέμου στοὺς γονεῖς μου. Τοὺς εἶπα δηλαδὴ πὼς δὲν εἶνε πλούσιος καὶ πὼς ἡ μητέρα του εἶνε ἄρρωστη. Δὲν τοὺς εἶπα ὅμως τί δουλειὰ ἀκριβῶς κάνει ἡ μητέρα του, οὔτε καὶ πὼς ἔχει χρέη... Ὁ πατέρας μου ἀπογοητεύθηκε, γιατὶ φαίνεται εἶχε πλάσει μέσα του ὄνειρα ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Ἡ μαμὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μὲ κύτταξε γλυκὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι λυπημένη. Βέβαια, δὲν φαντάζονται πόσο τὸν ἀγαπῶ. Νομίζουν πὼς εἶνε ἕνα ἁπλὸ κοριτσίστικο φλέρτ Ἐγὼ ὅμως ἔκλαψα τὸ βράδυ πολύ... Δὲν ξέρω γιατί... Ὅταν θυμᾶμαι τώρα τὸ θλιμμένο ὕφος τοῦ Θέμου καθὼς μιλοῦσε γιὰ τὴ μητέρα του, μοὔρχεται νὰ κλαίω... Δὲν θέλω ὅμως... Θέλω νάχω κι' ἐγὼ θάρρος καὶ πίστι στὴ ζωή. Ὅπως θέλω νάχῃ κι' αὐτός

15 Σεπτεμβρίου.

Ἔλεγα νὰ γράφω κάθε μέρα στὸ ἡμερολόγιο μου. Ἀλλὰ ἐπέρασαν τοῦτες ἀγωνίες αὐτοὺς τοὺς δυὸ μῆνες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ὁ Θέμος, ποὺ μοῦ φαινόταν ἀδύνατον ὄχι μόνο νὰ πιάσω τὴν πέννα καὶ νὰ γράψω, ἀλλὰ καὶ νὰ σκεφθῶ. Τὸ μυαλό μου εἶχε σταματήσει. Σήμερα ἔφθασα σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς μου, καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου πιὸ ἥσυχο... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πὼς ἔφτασα ὡς αὐτοῦ, πὼς ἀποφάσισα νὰ κάμω αὐτὸ ποὺ κάνω... Ἀλλὰ θὰ τὰ πῶ ὅλα κατὰ σειρά.

Ὁ Θέμος ἔκανε δέκα ἡμέρες νὰ μοῦ γράψῃ ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα... Καὶ τί κακὸ δὲν ἔβαζα στὸ νοῦ μου Ἤθελα νὰ τοῦ κάνω τηλεγράφημα, ἀλλὰ φοβόμουν μὴ μὲ δῇ ὁ πατέρας μου στὸ τηλεγραφεῖο. Ἐπὶ τέλους, παρεκάλεσα τὴν Ἔφη καὶ τοῦ τηλεγράφησε. Ἔλαβα ἀπάντησι ὅτι ἡ μητέρα του εἶνε πολὺ ἄρρωστη, ὅτι εἶνε δυστυχισμένος, ὅτι ἔχει ἀφήσει τὴ μελέτη του...ὅτι κάθε μέρα χρεώνεται καὶ πιὸ πολύ... Ἔκλαιγα δυὸ μέρες... Ἔπειτα ντράπηκα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Μόνο μὲ κλάματα δὲν μπορεῖ νὰ δείξῃ κανεὶς τὴν ἀγάπη του .. Ξέχασα νὰ γράψω ὅτι εἶχα μεγάλη φασαρία στὸ σπίτι γιὰ τὸ δαχτυλίδι. Δὲν ἐτόλμησα βέβαια νὰ πῶ ὅτι τοῦ τὸ χάρισα. Εἶπα ὅτι τὤχασα στὸ μπάνιο. Ἡ μητέρα μ' ἐπίστεψε. Ὁ πατέρας ὅμως, ἂν καὶ μ' ἐπίστεψε κι' αὐτός, μὲ μάλωνε δυὸ ἑβδομάδες. Εἶνε γι' αὐτὸν κάτι ἀσύλληπτο νὰ χάσῃ κανεὶς ἔτσι ἕνα πολύτιμο πρᾶγμα.

Τώρα, λοιπόν, θυμήθηκα πὼς ἔχω κι' ἄλλα κοσμήματα, ποὺ ἴσως νὰ μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν. Ἐπούλησα τὸ μαργαριταρένιο μου κολλιέ... Δὲν τολμῶ νὰ γράψω οὔτε ἐδῶ μὲ τί πονηριὲς τὸ πούλησα, μὲ πόσες τρομάρες... Μὲ βοήθησε ἡ Ἔφη... Ἂν μὲ προδώσῃ ποτὲ εἶμαι χαμένη ... Τοὔστειλα τὰ λεπτά... Εὐτυχῶς οἱ γονεῖς μου ξέρουν πὼς δὲν μ' ἀρέσουν τὰ κοσμήματα, κι' ἔτσι φαντάζομαι πὼς δὲν τοὺς πάῃ ποτὲ στὸ νοῦ τους νὰ μὲ ρωτήσουν ποῦ εἶνε τὸ κολλιέ μου ... Ἂν μὲ ρωτήσουν, δὲν ξέρω τί θὰ πῶ... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σταματήσῃ ἡ καρδιά μου... Τί θὰ πῶ κι' ἂν μὲ ρωτήσουν τί ἔγινε ἡ καρφίτσα μου, τὸ βραχιόλι μου, κι' ἡ μικρὴ γουνίτσα ποὺ φοροῦσα παιδί ;... Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω... Σταματάει τὸ μυαλό μου... Ποῦ ηὗρα τόσο θάρρος, τόσο θάρρος;... Δὲν ξέρω. Τοὔστειλα πολλὰ χρήματα.. Ἐλπίζω νὰ ξεχρεώθηκε.. Ἀλλὰ ἡ ἀρρώστεια ὅλο καὶ τραβάει λέει... Τουλάχιστον νὰ πήγαινε καλύτερα ἡ μητέρα του... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς εἶνε σχεδὸν πάντα κρεββατωμένη... Ἐξετάσεις δὲν ἔδωσε ὁ Θέμος... Γι' αὐτὸ πῆρα κι' ἐγὼ τὴ μεγάλη τὴν ἀπόφασι Μοὔγραψε ὅτι οἱ συμφοιτηταί του θὰ δώσουν τώρα ἐξετάσεις ἀλλὰ ὅτι αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὸ νοῦ του. Κατάλαβα πὼς αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν σὰ μιὰν ἐπίκλησι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἀγωνιοῦσε Μοῦ ζητοῦσε βοήθεια. Ἀπὸ μακρυὰ ὅμως, τί βοήθεια νὰ τοῦ δώσω;.. Πῶς νὰ βρῶ ἄλλα χρήματα νὰ τοῦ στείλω;... Καὶ φθάνουν τὰ χρήματα;... Δὲν χρειάζεται καὶ μιὰ λέξι νὰ τοῦ δώσῃ καινούργιο θάρρος; ... Φθάνουν τὰ ἄψυχα γράμματα;... Γι' αὐτὸ λοιπὸν πῆρα τὴ μεγάλη τὴν ἀπόφασι. Ἔγραψα στὴν θεία Μαρίτσα, τὴν ἀδελφὴ τῆς μαμᾶς, ποὺ εἶνε νέα καὶ καλόβολη, τῆς ἔπεσα στὰ πόδια νὰ μὲ καλέσῃ στὴν Ἀθήνα γιὰ λίγον καιρό. Εἶνε ἔξυπνη γυναίκα, καὶ κατάλαβε φαίνεται πόσο ποθοῦσα αὐτὸ τὸ ταξίδι, Κι' ἔγραψε σὰν νὰ τῆς εἶχα ὑπαγορεύσῃ ἐγὼ τὸ γράμμα. Πὼς εἶνε ἀδιάθετη λιγάκι, πὼς θὰ ἤθελε ἕναν ἄνθρωπο δικό της κοντά της. Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἄλλο ἔγραφε καὶ τόσο πειστικά, ποὺ οἱ γονεῖς μου τ' ἀποφάσισαν.

Ὧρες ὧρες ντρέπομαι τόσο, ποὺ μοὔρχεται νὰ κλαίω ἀπὸ ντροπή. Μὰ ὅταν συλλογίζομαι, πὼς ὅ,τι κάνω, τὸ κάνω γιὰ τὸν Θέμο, πὼς ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ ἔχω ὑποχρέωσι νὰ τοῦ δείξω καὶ μὲ θυσίες τὴν ἀγάπη μου, δὲν μετανοιώνω... Ὑπάρχει μεγαλύτερη θυσία παρὰ νὰ τὸν βάζω σὲ καλύτερη θέσι ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου;...

Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι ἤμουν ὡς τώρα τὸ πιὸ ἁγνὸ κορίτσι τοῦ κόσμου. Δὲν εἶχα κρύψει τίποτε ἀπὸ τὴ μητέρα μου πιὸ πάντων. Καὶ τώρα μοὔρχεται καμμιὰ φορὰ νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα. Δειλιάζω ὅμως. Ἂν μὲ μαρτυρήσῃ στὸν πατέρα; ... Ἂν μ' ἐμποδίσῃ;... Δὲν θέλω νὰ μ' ἐμποδίσῃ κανεὶς στὴν ἀγάπη μου. Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ... Αὔριο φεύγω γιὰ τὴν Ἀθήνα... Ἔχω τέσσερα χρόνια νὰ πάω στὴν Ἀθήνα... Εἶμαι σὰν μεθυσμένη...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ Ἡ συνέχεια

Ο «ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ» ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΦΥΛΑ...

24ον.—Τί προσκομίζουν στὴν ἀγάπη

Κύριε,

Θὰ σᾶς ἤμουν πολὺ εὐγνώμων ἂν μᾶς κάνετε νὰ καταλάβωμε: τὴ μορφὴ τῆς εὐτυχίας ποὺ ἐκτιμᾷ ἕνας ἄνδρας, τὶς βάσεις τῆς γυναικείας εὐτυχίας στὸ γάμο καὶ πρὸ πάντων θὰ μᾶς προσφέρατε μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία ἂν μιλούσατε γιὰ τὴν ἀνδρικὴ νοοτροπία, ποὺ μᾶς ξεφεύγει τόσο συχνά. Σᾶς παρακαλεῖ μιὰ κοπέλλα.

«Εἰκοσιπενταέτις»

Δεσποινίς,

Θὰ χρειαζόταν ἀσφαλῶς ὁλόκληρος τόμος γιὰ ν' ἀπαντήσω στὶς τρεῖς ἐρωτήσεις σας. Προσπαθῶ νὰ τὸ κάνω σιγὰ σιγὰ στὰ γράμματα ποὺ παραθέτω, γιατὶ μοναδικός τους σκοπὸς εἶνε νὰ ἀναζητήσουν, ἀνάλογα μὲ τὶς ἐκμυστηρεύσεις ποὺ μοῦ κάνουν οἱ γυναῖκες, τὴν εὐτυχία τους στὸ γάμο καὶ τὸν ἔρωτα.

Δὲν θ' ἀπαντήσω λοιπὸν σήμερα παρὰ μόνο στὴν τρίτη ἐρώτησι σας, ποὺ ἀφορᾷ τὴν ἀνδρικὴ νοοτροπία στὶς σχέσεις της μὲ τὶς γυναῖκες. Ἡ ἀπάντησις αὐτή, ποὺ ξεπερνᾷ καμμιὰ φορὰ τὶς ἄλλες δυό, θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ ἐντελῶς ἐλπίζω. Φυσικά, ἡ ἀπάντησις μου θ' ἀντιμετωπίσῃ μόνο τὰ στοιχεῖα τοῦ προβλήματος. Ἂν τὰ ἀνέπτυσσα πλήρως κι' ἂν ἐξέταζα ὅλα τὰ δεδομένα του, δὲν θὰ ἔφθανε ὁλόκληρη ἡ ζωή μου.

Ἡ νοοτροπία τοῦ ἀνδρός, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔρωτα, εἶνε πολὺ ἁπλούστερη ἀπὸ τὴ νοοτροπία τῆς γυναίκας γιατὶ εἶνε πιὸ ρεαλιστική, ὑπόκειται λιγώτερο στὴν ἐπίδρασι τῆς φαντασίας ἢ τοῦ ὀνείρου.

Ὑπάρχει σχεδὸν πάντοτε στὶς γυναῖκες κι' ὄχι μονάχα στὸν ἔρωτα, μιὰ ποιήτρια καὶ μιὰ ἰδεολόγος φύσι καὶ γι' αὐτὸ χωρὶς ἄλλο οἱ ποιηταὶ ἔχουν κάτι ἀπὸ τὴ γυναικεία φύσι. Τὸ [illegible] πολύπλοκο τῆς γυναίκας ποὺ ἔχει καταντήσει λογοτεχνικὸ θέμα, προέρχεται ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἐνστίκτου καὶ τῆς εὐαισθησίας ἔναντι τῆς λογικῆς καὶ τοῦ ὀρθοῦ λογισμοῦ.

Ἡ νοοτροπία τοῦ ἀνδρὸς στὶς σχέσεις του μὲ τὶς γυναῖκες περιορίζεται στὶς περισσότερες περιπτώσεις σὲ δυὸ πρωτόγονα αἰσθήματα: στὸν αἰσθησιασμὸ καὶ στὸν ἐγωϊσμό. Μπορεῖ τὸ πρῶτο νάχῃ πάρει αἰσθηματικὲς ἢ διανοητικὲς μορφές, ὁ ἐγωϊσμὸς ὅμως ὑπάρχει ἀμιγὴς καὶ δὲν εἶνε πολὺ δύσκολο ν' ἀνευρεθῇ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ αἰσθήματα καὶ σ' ὅλες τὶς πράξεις ἑνὸς πλήρους ἀνθρώπου.

Δὲν πρέπει νὰ παραπονιέσθε κατὰ τῶν ἀνδρῶν γιὰ τὸν ἐγωϊσμό των. Τὸ νὰ τοὺς κατηγορῆτε γι' αὐτὸν εἶνε σὰν νὰ τοὺς κατηγορῆτε ποὺ ζοῦν, γιατὶ ὁ ἐγωϊσμὸς ἀποτελεῖ ἕνα μέρος καὶ πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἕνα μέρος τῆς φύσεώς των. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ στοιχεῖά της, ὅπως καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ κατηγορῆτε ἕναν ἄνδρα γιὰ τὸν ἐγωϊσμό του, ἀλλὰ γιὰ τὴ μορφὴ ποὺ δίνει συχνὰ σ' αὐτόν, ἔτσι ὥστε δὲν προσέχει ἀρκετὰ τὸν ἑαυτό του στὶς σχέσεις του μὲ τὶς γυναῖκες καὶ δὲν περιποιεῖται ὅπως θάπρεπε ἐκεῖνες ποὺ τὸν πλησιάζουν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν δική του. Αὐτὴ τὴν ἀμέλεια ἀποκαλῶ ἀνδρικὸ ἐγωϊσμό, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐξεγείρομαι τόσο συχνὰ στὰ γράμματα μου καὶ μὲ περισσότερη δύναμι ὁσάκις ὁ ἐγωϊσμὸς αὐτὸς κατευθύνεται ἐναντίον ἑνὸς πλάσματος, τῆς γυναίκας, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς εἶνε αὐτοθυσία.

Μοῦ εἶνε δύσκολο ν' ἀσχοληθῶ ἐδῶ μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀνδρικοῦ αἰσθησιασμοῦ. Εἶνε μολαταῦτα πρωταρχικό. Ἂν ὁ αἰσθησιασμὸς συγχέεται καμμιὰ φορὰ μὲ τὸ αἴσθημα — πρᾶγμα ποὺ γίνεται σχεδὸν πάντοτε στὴ γυναίκα—μπορεῖ ὥστόσο νὰ παραμείνῃ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὸ αἴσθημα καὶ νὰ πάρῃ μονάχα τὶς μορφές του, γιατὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα [illegible] λογιάσματος.

Μιὰ γυναίκα χωρὶς πεῖρα, ὅπως εἶνε ἡ περίπτωσις σας, δεσποινίς, θὰ κάνῃ λοιπὸν καλὰ νὰ μὴν ἐμπιστεύεται παραπολὺ στὶς ἐπιφάσεις τοῦ αἰσθήματος καὶ πρέπει νὰ τὶς θέτῃ ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἂν ἕνας ἄνδρας πῇ: «Σᾶς ἀγαπῶ», αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ κατ' ἀνάγκην μιαν ἀπόδειξι ἔρωτος. Κι' ἐπειδὴ ἕνας ἄνδρας εἶνε ἱκανώτατος νὰ λέῃ: «Σᾶς ἀγαπῶ», αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τὸ συλλογίζεται ἢ ὅτι τὸ αἰσθάνεται. Ἀντιθέτως, ὁ ἀληθινὸς ἔρως δὲν εἶνε πάντοτε εὔγλωττος, οὔτε ἐπιτήδειος. Γιὰ τὸν ἐγωϊσμό, ἡ ἀρχὴ εἶνε ἀρκετὰ ἁπλῆ. Λόγῳ τῆς φύσεώς του, ποὺ εἶνε ἡ φύσις τῆς σωματικῆς του ἀλκῆς, ὁ ἄνδρας περιμένει ἀπὸ τὴ γυναίκα κάποιαν ὑποταγή, κάποιον θαυμασμὸ ἢ τουλάχιστον κάποιαν ἐκτίμησι, ποὺ νὰ τοῦ ἀφήνουν νὰ νοιώθῃ ὅτι ἡ φυσικὴ ἀδυναμία τῆς γυναίκας—ὁμιλῶντας σχετικὰ—ἀναπαύεται ἐπάνω στὴ δική του δύναμι. Αὐτὸ καταλαβαίνουν οἱ γυναῖκες ποὺ ξέρουν ν' ἀγαποῦν κι' οἱ ἔμπειρες σύζυγοι, ἀκόμη κι' ὅταν ἔχουν νὰ κάνουν μ' ἕναν ἄνδρα ποὺ εἶνε ψυχολογικῶς κατώτερος τους. Ξέρουν τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ τοῦ ἀφήνουν τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, ποὺ δὲν λείπει ποτὲ σχεδὸν ἀπὸ ἕναν ἄνδρα, συχνότατα δὲ μποροῦν νὰ ὑπολογίζουν στὴν εὐγνωμοσύνη του. Νὰ μὴ θίγετε λοιπὸν ποτὲ τὸν ἐγωϊσμὸ ἑνὸς ἀνδρὸς

Ἂν ὅμως ἡ ἀρχὴ εἶνε ἁπλῆ, ἡ ἐφαρμογή της εἶνε πιὸ δύσκολη. Ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμὸς ἔχει ἀπροσδόκητες μορφές. Ἐμελέτησα σ' ἕνα γράμμα μου τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ φανταζόταν ὅτι εἶχε κάμει τὰ πάντα γιὰ τὴ γυναίκα του, γιατὶ τὴν ἐφόρτωνε μὲ δῶρα. Θὰ ἐκπλησσόταν χωρὶς ἀμφιβολία πρῶτος αὐτὸς ἂν τοῦ ἔλεγα ὅτι ὑπῆρχε σ' αὐτὸ ἐκ μέρους του πολὺ περισσότερος ἐγωϊσμὸς παρὰ ἔρως. Ὁ ἔρως ἀξίωνε τὴν αὐτοθυσία, ὁ ἐγωϊσμὸς ἀρκέσθηκε νὰ κάνῃ δῶρα, πρᾶγμα εὐκολώτερο ἰδίως γιὰ ἕναν πλούσιο. Ἔτσι ἡ γυναίκα του δὲν τοῦ χρωστᾶ καμμιὰν εὐγνωμοσύνη. Τὸ γυναικεῖο ἔνστικτο εἶνε ἀλάθητο.

Ἂν ἡ γυναίκα σχεδὸν πάντα ξεκινᾷ ἀπὸ μιὰν ἀνάγκη ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ, ὁ ἄνδρας σχεδὸν πάντα ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν αἰσθησιασμὸ καὶ τὸν ἐγωϊσμό. Ὑπάρχει λοιπὸν διάστασις καὶ μάλιστα ἀνταγωνισμός. Μιὰ ὡραία ἀγάπη εἶνε ἕνα εἶδος συνθήκης εἰρήνης, ὅπου οἱ δυὸ συμβαλλόμενοι ἔχουν κάμει ἀμοιβαῖες παραχωρήσεις. Οἱ ἔρωτες ποὺ διαρκοῦν ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀμοιβαῖες παραχωρήσεις, ἐκ μέρους τῆς γυναίκας στὸν αἰσθησιασμὸ καὶ στὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ ἄρρενος, ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς στὴν στοργὴ τοῦ θήλεος, στὴν ἀνάγκη ποὺ αἰσθάνεται ν' ἀγαπηθῇ καὶ ν' ἀγαπήσῃ.

ΣΑΙΝ — ΠΡΕ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἁμαρτίαι γονέων...

Ὑπὸ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Ο ΦΙΛΟΣ τῆς μητέρας

Εἶχε δυστυχήση στὴν ἀνηθικότητα. Γιὰ χρήματα; Ὄχι. Ἡ περιουσία ποὺ τῆς ἄφησε ὁ πατέρας της πεθαίνοντας ἦταν μεγάλη.

Δὲν τὴν ἐπλήρωναν οἱ ἐρασταί της. Πολλοὺς τοὺς ἐπλήρωνε αὐτή. Κι' ὅμως ἦταν τόσο νέα κι' ὄμορφη! Ἀλλὰ καὶ πόσο διεφθαρμένη!... Μέχρι τὸ κόκκαλο.

—Πῶς κατήντησε ἔτσι αὐτὸ τὸ κορίτσι; ρώτησα κάποιον ποὺ τὴν ἤξερε ἀπὸ πολὺν καιρό.

—Εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία, μοῦ ἀπήντησε. Ἔνοιωσε τὴν πιὸ σκληρὴ ἀπογοήτευσι στὸν πρῶτο της ἔρωτα. Καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Περνᾷ μιὰν ἄδεια ζωὴ προσπαθῶντας νὰ τὴν γεμίσῃ μὲ τὶς ἔκλυτες διασκεδάσεις. Τραγωδία δηλαδὴ κατὰ βάθος.

Παρεκάλεσα τὸν συνομιλητή μου νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορία της. Δὲν ἀρνήθηκε.

—Ἡ Ἔλσα, ἄρχισε νὰ μοῦ λέγῃ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της — κατάγεται ἀπὸ πλουσία καὶ καλὴ οἰκογένεια. Ἦταν μικρή, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της. Καὶ ἀπὸ τότε ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα της.

Ἡ μητέρα ἦταν ὄμορφη γυναίκα καὶ ἀρκετὰ νέα ἀκόμη. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός της ἔκρινε, ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συνδεθῇ μ' ἕναν ἄλλον ἄνδρα. Καὶ συνεδέθη.

Ἦταν ἕνας μεσόκοπος κύριος τοῦ καλοῦ κόσμου, ὁ φίλος της. Πολὺ συμπαθής. Τὸν ἔλεγαν Ἀργύρη. Δὲν μπορεῖ βέβαια κανεὶς νὰ ρίξῃ τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῆς ὀμορφης χήρας, ἐπειδὴ ἐζήτησε ἀντικαταστάτη τοῦ μακαρίτου. Τέτοιος εἶνε ὁ νόμος τῆς ζωῆς. Αὐτὴ ὅμως ἔνοιωθε κάποια ἐλαφρὰ τύψι γιὰ τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις της. Δὲν ἦταν ἀνήθικη γυναίκα.

Ἰδίως στενοχωριόταν καὶ μετάνοιωνε, ὅταν βρισκόταν μπροστὰ στὴν κόρη της. Ἔπαιρνε, χωρὶς νὰ τὸ δείχνῃ, τὴν στάσι τῆς ἐνόχου. Δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ πῇ στὴν Ἔλσα, ὅτι ὁ Ἀργύρης ἦταν φίλος της.

—Εἶνε ἕνας καλὸς φίλος τοῦ μπαμπᾶ σου, τῆς εἶχε πῆ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ θεωροῦμε σὰν προστάτη μας.

Τὸ κορίτσι δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε. Καὶ θεωροῦσε τὸν κύριο Ἀργύρη ἐκεῖνο ποὺ τῆς εἶπε ἡ μητέρα της.

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἔγινε δέκα ἑπτὰ χρονῶν. Καὶ ἦταν ἄγγελος ὀμορφιᾶς, τριαντάφυλλο δροσιᾶς. Ἡ ψυχή της ἐπεταλούδιζε στὸν κῆπο τῶν παρθενικῶν ὀνείρων.

Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ τῆς ἡλικίας της, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ καθαρὰ ζητοῦσε ἕνα ἄνδρα, γιὰ νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸ ἡλιοτρόπιο στρέφεται πρὸς τὸν ἥλιο, στὴν κρίσιμη λοιπὸν αὐτὴ στιγμὴ ἔβλεπε τὸν Ἀργύρη νὰ μπαινοβγαίνῃ στὸ σπίτι. Ἦταν μεσόκοπος. Ἀλλ' ἡ ὡριμότης εἶνε ποὺ τραβᾷ περισσότερο τ' ἄγουρα νειάτα.

Ἡ Ἔλσα βρῆκε σ' αὐτὸν τὸν ἴνδαλμά της, τὸν ἄντρα ποὺ ὠνειρευόταν. Καὶ στὴν αἰσθαντικὴ ψυχή της ἄναψε μιὰ ἄϋλη πυρκαϊά. Τὸν ἀγάπησε. Καὶ ζοῦσε γιὰ τὶς ὧρες ποὺ θὰ ἐρχόταν στὸ σπίτι, νὰ τὶς ἐπισκεφθῇ. Ἐκεῖνες τὶς ὧρες ἀνέβαινε στὰ οὐράνια καὶ τὰ ποδαράκια της ἐρροδοβάφονταν ἀγγίζοντας τὰ πορφυρένια σύννεφα.

Τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις της μαγεμένη. Καὶ στὴν κάθε του κίνησι στὴν κάθε λέξι του εὕρισκε χάρι. Ὅταν καθόταν κοντά του καὶ ἔστρεφε τὰ μάτια της ἐπάνω του ἦταν σὰν νὰ προσευχόταν. Περίμενε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὰ χείλη του σὰν ἀπὸ τὸν οὐρανό ἕνα ἀγγελάκι, νὰ τῆς φέρῃ τὸ κρίνο τῆς ἀγάπης — μιὰ δική του τρυφερὴ ἐξομολόγησι.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ γλυκειὰ ἀναμονὴ περνοῦσε ὁ καιρός.

Ἡ μητέρα της ἔκανε τὶς δικές της σκέψεις. Πολὺ θὰ ἤθελε νὰ ἐπαντρευόταν ἡ Ἔλσα, γιατὶ τότε θὰ ἦταν πιὸ ἐλεύθερη νὰ ζήσῃ τὴν ἐρωτική της ζωή. Μιὰ μέρα λοιπὸν σκέφθη νὰ τῆς πιάσῃ κουβέντα ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Ἔλσα, τῆς εἶπε, ἔγινες πιὰ μεγάλη κοπέλλα.

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ διαπίστωσις, μαμά; ρώτησε ἡ νέα.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι θάχῃς βέβαια ὑπ' ὄψιν σου ὅτι θὰ βρῇς ἕναν ἄνδρα, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συνδέσῃς τὴ ζωή σου.

Ἡ κοπέλλα ἐκοκκίνισε καὶ κατέβασε τὰ μάτια της.

— Ἔλα, ἔλα! τῆς εἶπε ἡ μητέρα. Ἐμένα δὲν πρέπει νὰ μὲ ντρέπεσαι. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μαμά σου. Καὶ θὰ ἐστενοχωριόμουν ἂν ἤξερα ὅτι ἔχεις κάποιο τρυφερὸ μυστικὸ ποὺ δὲν μοῦ τὸ ἔχεις πῆ.

Τὰ μηλίγγια τῆς Ἔλσας χτυποῦσαν παράφορα. Ἕνα κῦμα αἵματος εἶχε ὁρμήσει ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ τῆς εἶχε θολώσει τὸ μυαλό.

— Λοιπόν; ξαναεῖπε ἡ μαμά. Ἀγαπᾷς μήπως κανέναν;

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ἀκολούθησε ἕνα μικρὸ διάστημα σιωπῆς ποὺ τὸ ἐγέμισε μὲ τὸ καρδιοχτύπι της ἡ Ἔλσα. Ἔπειτα ἡ συγκίνησις της ἐξέσπασε σ' ἕνα κραδασμὸ τρυφερότητος, ἀγκάλιασε τὴ μαμά της καὶ τὴν ἔσφιξε στὰ στήθη της.

— Σιγά! Θὰ μὲ σκάσῃς, εἶπε μὲ γλυκύτητα καὶ χάρι ἡ μητέρα. Ὥστε λοιπὸν σ' ἔπιασα κατεργάρα! Ἀγαπᾷς κάποιον.

— Ναί, μαμά! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Ποιόν;

— Τὸν κύριο Ἀργύρη.

Ἡ μητέρα ἔμεινε κολῶνα πάγου. Ἐπέτρωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ μορφή της σὲ μιὰ ἔκφρασι ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς. Ἔπειτα ἀπαλλάχθηκε ὁρμητικὰ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα καὶ φώναξε:

— Τρελλάθηκες;

— Γιατί, μαμά;

— Ἄ, ὄχι! Αὐτὸ εἶνε τρομερό. Πῶς μπόρεσες νὰ σκεφθῇς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

— Μὰ γιατί, μαμά;

— Τί νὰ πῶ γιατί; Δὲν βλέπεις ὅτι ὁ κύριος Ἀργύρης δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε γιὰ σένα; Ὁ κύριος Ἀργύρης...

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή της. Ἡ Ἔλσα τὴν ἐκύτταζε κατάματα.

— Μὰ τί συμβαίνει, μαμά; Γιατί κάνεις ἔτσι;

— Τόσο ἀνόητη λοιπὸν εἶσαι; Δὲν ἔχεις καταλάβει ὅτι ὁ κύριος Ἀργύρης... Ἄ, μὰ εἶνε τρομερό! Θεέ μου, τί τραγωδία!

Ἡ Ἔλσα τὰ κατάλαβε ξαφνικὰ ὅλα καὶ κάτι σὰν σκληρὸ καὶ παγερὸ ἀτσάλι μαχαιριοῦ ἔνοιωσε νὰ τῆς ξεσχίζῃ τὴν καρδιά. Ἐσηκώθη καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα πῆγε στὸ δωμάτιό της.

Δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ κλάψῃ. Ἂν ἔκλαιγε, θὰ εὕρισκε κάποια ἀνακούφισι. Ἀλλὰ ὁ πόνος εἶχε πετρώσει μέσα της. Καὶ σὰν ἕνας τεράστιος γρανίτης ἐπίεζε τὴν ψυχή της.

Η ΕΛΠΙΔΑ

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐκρίθη ἡ αἰσθηματικὴ τύχη τῆς Ἔλσας. Τὸ λαμπρό, ἀστραφτερὸ κρύσταλλο τοῦ αἰσθηματικοῦ της κόσμου, τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο κρύσταλλο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε καθρεφτισθῆ μὲ τόση γοητεία ἡ μορφὴ τοῦ Ἀργύρη, ἔσπασε ἐκείνη τὴν τραγικὴ ἡμέρα. Καὶ αὐτὸ τὸ πρῶτο σπάσιμο εἶνε ἀνεπανόρθωτο γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς ὑπάρξεις.

Ἡ μητέρα της μετάνοιωσε πικρὰ ποὺ ἐκράτησε κρυφὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Ἀργύρη ἐπὶ τόσο καιρό. Τὸ ἔκαμε βέβαια γιὰ τὸ καλὸ τῆς κόρης της, γιὰ νὰ μὴν ξέρῃ δηλαδὴ ἡ ἁγνὴ κοπέλλα μιὰ ὑπόθεσι ποὺ δὲν ἦταν καὶ τόσο πασιρική. Καὶ ὅμως ἡ προφύλαξις αὐτὴ βγῆκε σὲ κακό. Ἐδημιούργησε μιὰ καταστροφή.

Προσεφέρθη ἀμέσως κατόπιν ἡ μητέρα νὰ παραχωρήσῃ τὸν Ἀργύρη στὴν κόρη της. Μὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν λύσις. Ἡ Ἔλσα δὲν ἠθέλησε ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα νὰ ξαναδῇ τὸν Ἀργύρη. Εἶχε συχαθῆ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἑαυτό της καὶ ὅλον τὸν κόσμο. Μ' αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἐσχάτης ἀηδίας γιὰ τὴ ζωὴ ἐρρίχθηκε στὶς διασκεδάσεις, ὄχι γιὰ νὰ εὐχαριστηθῇ ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεχάσῃ ὅτι ζῇ.

Καὶ τώρα, κατέληξε ὁ ἀφηγητὴς τῆς αἰσθηματικῆς αὐτῆς ἱστορίας, ἡ Ἔλσα φθείρει τὸν ἑαυτό της, ξοδεύει τὴν πατρικὴ περιουσία της καὶ βυθίζεται ὁλοένα καὶ πιὸ βαθειὰ στὴν ἀνηθικότητα στὴν καταστροφή

— Δὲν ὑπάρχει ἄρα γε περίπτωσις, εἶπα, νὰ γνωρίσῃ μιὰ μέρα ἕναν καινούργιον ἔρωτα, ποὺ θ' ἀλείψῃ τὴν πληγωμένη της ψυχὴ μὲ βάλσαμον, θὰ τὴν γιατρέψῃ καὶ θὰ τῆς δώσῃ δυνάμεις γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὰ σκαλοπάτια ποὺ κατέβηκε, νὰ ξανανεβῇ στὸ φῶς, στὴ χαρά, στὴν εὐτυχία;

— Ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης ἂς τὴν σπλαχνισθῇ, εἶπε ὁ συνομιλητής μου καὶ ἂς τῆς στείλῃ ἕναν τέτοιον σωτήριο ἔρωτα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ τῆς Ὀθόνης

ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΗΣ ΚΛΩΝΤΕΤ

Ἡ Λιλὴ Σωσουὰν εἶπε κάποτε ἕνα ἀθῶο ψέμμα καὶ ἐξ αἰτίας του ἔγινε ἠθοποιός, καὶ διάσημος μάλιστα ἂς κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ψευδώνυμό της: Κλωντὲτ Κολμπέρ.

Ἡ Λιλὴ Σωσουὰν γεννήθηκε στὸ Παρίσι. Ἦταν δὲ πολὺ μικρὴ ἀκόμη ὅταν ἔφθασε μὲ τοὺς γονεῖς της στὴν Ἀμερική. Ὀνειρευόταν νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη σχεδιάστρια τουαλεττῶν σ' ἕνα μεγάλο οἶκο Μόδας. Ἡ τύχη ὅμως εἶχε ἄλλα σχέδια γι' αὐτήν.

Τὴν ἀπόφασι νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τὴν πῆρε μετὰ τὴν συνάντησί της μὲ τὴσ θεατρικὴ συγγραφέα Ἄνν Μόρισσον ποὺ ἔχει μέχρι σήμερα ξεμυαλήσει ἄφθονα κορίτσια. Μὲ τὴν βοήθεια τῆς τελευταίας προσελήφθη σ' ἕνα θίασο καὶ ἔπαιξε ἕνα ρόλο στὸ τελευταῖο ἔργο τῆς Μόρισσον. Τὸ ντεμποῦτο αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ θριαμβευτικὸ ὑπῆρξε, γιατὶ ἡ καϋμένη ἡ Λιλὴ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔργου δὲν ἔλεγε παρὰ τρεῖς μόνο λέξεις. Μετὰ τὴν καρριέρα αὐτὴ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ ἄλλο ἀγκαζεμάν.

Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ἀργότερα γνωρίστηκε μιὰ μέρα τυχαίως μὲ τὸν τότε μεγάλο θεατρικὸ ἐπιχειρηματία Ἄλ Γούντς. «Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;» τὴν ρώτησε ὁ Γούντς. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐπεμβαίνει τὸ ἀθῶο ψέμμα. Ἡ Κλωντὲτ ἤξερε ὅτι ὁ Γούντς εἶχε γεννηθῆ στὸ Τζέρσεϋ καὶ ἦταν ὑπερήφανος γι' αὐτό. Χωρὶς δισταγμὸ λοιπὸν ἀπήντησε. «Γεννήθηκα στὸ Τζέρσεϋ».

Προσελήφθη ἀμέσως. Ἔπειτα δὲ ἀπὸ σειρὰν ἐπιτυχιῶν στὸ Μπροντγουαίη ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν Παραμάουντ. Ἡ δὲ πρώτη της ταινία ἦταν κατὰ εἰρωνικὴ σύμπτωσι «Ἡ κυρία λέγει ψέμματα». Ἐργάσθηκε εὐσυνείδητα σ' ὅλες τὶς ταινίες ποὺ τῆς ἀνέθεσαν, ἕως τὴν ἐποχὴ τοῦ «Νέα Ὑόρκη — Μαϊάμι». Ὁ ρόλος της αὐτὸς τὴν ἔκανε νὰ κερδίσῃ τὸ βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας καὶ νὰ στερεώσῃ τὴσ φήμη της ὡς μεγάλη βεντέττα.

Ἀκολούθησαν ταινίες στὶς ὁποῖες ἐσημείωσε νέους θριάμβους: «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ», «Κλεοπάτρα» «Ζαζά», «Ὁ χρυσὸς κρῖνος» καὶ οἱ κωμωδίες «Βάρκες τοῦ Μεσονυκτίου» καὶ «δη σύζυγος τοῦ κυανοπώγωνος» στὶς ὁποῖες ἡ ἐπιτυχία της ὑπῆρξε καταπληκτική.

Ο ΤΥΠΟΣ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Ὁ διάσημος ράπτης τῶν μεγαλυτέρων πρωταγωνιστριῶν τοῦ Χόλλυγουντ Ἄντριαν ἔκανε ἕνα κατάλογο στὸν ὁποῖο λέγει τί χρώματα πρέπει νὰ μεταχειρίζεται μιὰ γυναῖκα ἀναλόγως τοῦ τύπου στὸν ὁποῖον ἀνήκει.

⁂ Ἔτσι ὅσες ἔχουν τὸν τύπο τῆς «μυστηριώδους ξανθῆς», ὅπως ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, πρέπει νὰ φοροῦν γκρί, κόκκινα σκοῦρα καὶ ὅλους τοὺς τύπους τοῦ ρούζ.

⁂ Ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὸν κλασσικὸ τύπο τῆς Ἀμερικανίδος μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια ὅπως ἡ Τζόαν Κρὰουφορντ πρέπει νὰ προτιμοῦν τὰ μπλέ, τὰ πράσινα καὶ τὰ ρόζ.

⁂ Ὅσες εἶνε ξανθὲς πλατινέ, ὅπως ἡ ἀθάνατη Τζὶν Χάρλοου, θὰ κολακεύωνται πολὺ ἀπὸ τὰ χρώματα ἰβουάρ, χρυσὸ καὶ θαλασσί

⁂ Οἱ ξανθὲς ποὺ ἔχουν ἔντονη ἀτομικότητα, ὅπως ἡ Κωνστὰνς Μπέννετ, πρέπει νὰ φοροῦν τυρκουάζ, πρασινοκόκκινα ἢ χρυσᾶ.

⁂ Ὅσες ἔχουν πολὺ «γυναικεῖο τύπο», μὲ χρυσόξανθα μαλλιὰ καὶ πράσινα μάτια, ὅπως ἡ Ζαννὲτ Μακνόναλδ, πρέπει νὰ προτιμοῦν τὰ ρὸζ - τὲ τὰ ἰβουὰρ καὶ τὰ μπλὲ - Ντυμπαρρύ.

⁂ Τέλος οἱ καστανὲς μὲ ἔντονη ἀτομικότητα σὰν τὴν Νόρμα Σῆρερ θὰ προτιμήσουν τὰ κίτρινα λεμονιοῦ καὶ τὸ χαλκόχρυσο.

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ

ΠΟΙΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ;

Τὸ πρᾶγμα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῇ περισσότερο μυστικό. Ὁ νεαρὸς Λάκης Μάτης, ὁ χαϊδεμένος γυιὸς τοῦ μεγάλου βιομηχάνου, ὤφειλε ὁπωσδήποτε νὰ κάνῃ γνωστοὺς τοὺς ἀρραβῶνές του μὲ τὴν Ρίτα Λαλὸ — μιὰν ἠθοποιὸ τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, ποὺ ἦταν πιὸ πολὺ γνωστὴ γιὰ τὴ σκανδαλώδη ζωή της παρὰ γιὰ τὸ καλλιτεχνικό της στάδιο— στοὺς γονεῖς του.

Ὅταν ὅμως ἕνα βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, ἐτόλμησε νὰ τοὺς κάμῃ νύξι γιὰ τὸ πρᾶγμα αὐτό, οἱ κατηγορηματικὲς ἀντιρρήσεις των τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν συγκατάθεσί τους σὲ μιὰ τέτοια του τρέλλα, ὅπως τὴν ἐχαρακτήρισαν. Ὁ πατέρας του μάλιστα, ἔξω φρενῶν, ἀπείλησε ὅτι θὰ τοῦ ἔκοβε κάθε οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι ἂν συνέχιζε τὶς σχέσεις του μ' αὐτήν.

Ἐμπρὸς στὶς ἀπειλὲς τοῦ πατέρα του, ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ ἀναστενάζοντας, καὶ σὲ οἰκογενειακὸ συμβούλιο ποὺ ἐπακολούθησε, ἀποφάσισαν νὰ στείλουν τὸν Τέλη, τὸν μεγαλύτερο ἀδελφὸ τοῦ Λάκη, μὲ τὸν σκοπὸ ν' ἀποσπάσῃ, προσφέροντας ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ στὴν ἠθοποιό, τὴν συγκατάθεσί της γιὰ τὴν διάλυσι τῶν ἀρραβώνων.

Στὴν ἀρχή, ἡ... «στάρ» δυσαρεστήθηκε γιὰ τὴν πρότασι αὐτή. Βλέποντας ὅμως ὅτι τὸ ποσὸ ποὺ τῆς προσφερόταν ἦταν σημαντικό, ἐδέχθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ Τέλης ὑπέγραψε ἀμέσως ἕνα τσὲκ καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. Ἡ Ρίτα τὸ πῆρε, κατευθύνθηκε στὸ γραφεῖο, τὸ ἔβαλε μέσα σ' ἕνα συρτάρι καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἔβγαλε ἕναν σωρὸ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τῶν θαυμαστῶν της.

—Καὶ τώρα δὲν μοῦ λέτε, εἶπε γυρίζοντας στὸν Τέλη καὶ δείχνοντάς του τὶς φωτογραφίες, ποιὸς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς «μνηστῆρας», εἶνε ὁ ἀδελφός σας;...

ΞΟΝΑΘ

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιὰ ἐξαιρετικὴ ΟΚΚΑΖΙΟΝ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Πρόσωπα: Ὁ Ἀλέκος — Ἡ Σάσα.

(Ὁ Ἀλέκος ἀφήνει τὸ παλτό του στὴ γκαρνταρόμπα καὶ μπαίνει στὸ σαλόνι ὅπου βρίσκεται ἡ Σάσα ἡ γυναῖκά του)

ΑΛΕΚΟΣ.— Λοιπὸν, Σάσα, πῶς πῆγε ἡ μέρα σήμερα;

ΣΑΣΑ.— Θαυμάσια, ἀντρούλη μου. Ἔκανα ψώνια περίφημα.

ΑΛΕΚΟΣ.— Αἴ, μὰ διάβολε. Μὲ εἴκοσι πέντε χιλιάδες ποὺ σοῦδωσα τὸ πρωΐ, πρέπει νὰ ἔχῃς κάνει ψώνια περίφημα. Ὅσο κι' ἂν οἱ εἴκοσι πέντε χιλιάδες δὲν ἔχουν καὶ μεγάλη ἀξία σήμερα, πάντως εἶνε εἴκοσι πέντε χιλιάδες. Γιὰ νὰ ἰδῶ τί πῆρες.

ΣΑΣΑ.— Πρῶτα πρῶτα ἐπῆρα αὐτὸ τὸ ταμπλώ.

ΑΛΕΚΟΣ.— Ταμπλώ; Τί τὸ ἤθελες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Εἶνε ἐποχὴ ν' ἀγοράζουμε ταμπλὼ τώρα;

ΣΑΣΑ.— Μὰ τὸ βρῆκα ὀκκαζιὸν ἀγάπη μου. Εἶνε ταμπλὼ μεγάλου ζωγράφου. Καθὼς βλέπεις, εἶνε μιὰ κόρη ποὺ ὀνειρεύεται στὴν ἀκροθαλασσιά. Κύτταξε τί τέχνη, τί σχέδιο, τί χρῶμα!

ΑΛΕΚΟΣ.— Καὶ πόσο ἔδωσες γι' αὐτό;

ΣΑΣΑ.— Μόνο πέντε χιλιάδες. Εἶνε ἀληθινὴ ὀκκαζιόν. Ξέρεις ὅτι ὅλα τὰ εἴδη ἀνέβηκαν δέκα καὶ εἴκοσι φορές, ἀλλὰ τὰ ἔργα τέχνης δὲν ἀνέβηκαν οὔτε δύο. Αὐτὸ τὸ ταμπλὼ εἶχε τρεῖς χιλιάδες στὴν καλὴ ἐποχὴ καὶ τώρα τὸ πῆρα μόνο πέντε! Ἐνῶ κανονικῶς ἔπρεπε νάχῃ σαράντα!

ΑΛΕΚΟΣ.— Καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸ ποὺ ἔχει μόνο πέντε.

ΣΑΣΑ.— Γιατὶ εἶνε φυσικό;

ΑΛΕΚΟΣ.— Γιατὶ ἡ κόρη ποὺ ὀνειρεύεται στὴν ἀκροθαλασσιὰ δὲν τρώγεται.

ΣΑΣΑ.— Τί πεζὸς ποὺ εἶσαι καϋμένε! Ἀντὶ νὰ μὲ συγχαρῇς ποὺ δὲν ἄφησα τὴν εὐκαιρία νὰ συμπληρώσωμε τὸ σαλόνι μας μ' ἕνα ὡραῖο ἔργο τέχνης, μοῦ κάνεις παρατηρήσεις!

ΑΛΕΚΟΣ.— Τέλος πάντων. Ἂς πάῃ στὰ κομμάτια! Τί ἄλλο ἐψώνισες;

ΣΑΣΑ.— Κάτι ἀκόμα πιὸ ἐξαιρετικό. Ἕνα ζευγάρι πασουμάκια ἀσημοστόλιστα!

ΑΛΕΚΟΣ (μὲ κατάπληξι). —Πασουμάκια; Πῆγες καὶ πέταξες λεφτὰ γιὰ πασουμάκια;

ΣΑΣΑ.— Ναί. Μὰ γιὰ δὲς τα τί πασουμάκια εἶνε! Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ καὶ καλλιτεχνική τους ἀξία, αὐτὰ τὰ κεντήματα ποὺ βλέπεις ἔχουν τοὐλάχιστον εἴκοσι δράμια ἀσήμι!

ΑΛΕΚΟΣ.— Καὶ πόσο ἔδωσες γι' αὐτὰ τὰ πασουμάκια;

ΣΑΣΑ.— Μόνο ἐξήμισυ χιλιάδες δραχμές! Φαντάσου ὅτι στὴν καλὴ ἐποχὴ εἶχαν δέκα!... Ἄ!... ἡ φίλη μου ἡ Βέτα θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ ζήλεια της.

ΑΛΕΚΟΣ.— Μὰ στὸ θεό σου βρὲ γυναῖκα. Εἶνε ἐποχὴ τώρα νὰ πετᾶμε λεφτὰ γιὰ ταμπλώ, γιὰ πασουμάκια καὶ γιὰ ἔργα τέχνης;

ΣΑΣΑ.— Γιὰ ἔργα τέχνης, πάντα εἶνε ἐποχή. Καὶ ἂν θέλῃς μάλιστα νὰ ξέρῃς, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ βρίσκεις ὅλα ὀκκαζιόν. Γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ἔχουν τὰ πουλᾶνε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Βρίσκονται στὴν ἀνάγκη, βλέπεις, καὶ τὰ ξεκάνουν γιὰ νὰ φᾶνε!

ΑΛΕΚΟΣ.— Μὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο σοῦδωσα κι' ἐγὼ τὶς εἴκοσι πέντε χιλιάδες δραχμές. Γιὰ νὰ πάρῃς τίποτα εἴδη φαγώσιμα. Κι' ἐσὺ πᾶς καὶ μοῦ παίρνεις ταμπλὼ καὶ πασουμάκια. Μὲ τὶς ἐντεκάμισυ χιλιάδες δραχμὲς θἄπαιρνες ὀκτὼ ὀκάδες φασόλια!

ΣΑΣΑ.— Ποὺ θὰ τὰ τρώγαμε σὲ δέκα μέρες! Ἐνῶ τὰ ἔργα τέχνης μένουν γιὰ χρόνια... Καὶ μάλιστα, ὅσο περνάει ὁ καιρὸς ἡ ἀξία τους ὅλο θ' ἀνεβαίνῃ.

ΑΛΕΚΟΣ.— Δὲν μπορεῖ νὰ συνεννοηθῇ κανεὶς μὲ τὶς γυναῖκες... Ἂς εἶνε. Χαλάλι οἱ ἐντεκάμισυ χιλιάδες. Μὲ τὰ ὑπόλοιπα ἐπῆρες τοὐλάχιστον τίποτα;

ΣΑΣΑ.— Πῶς! Ἐπῆρα αὐτὰ τὰ δύο ὑπέροχα βάζα γιὰ λουλούδια!

ΑΛΕΚΟΣ (μὲ συγκρατημένη ἀγανάκτησι).— Βάζα γιὰ λουλούδια; Καὶ τί μᾶς χρειάζονται;

ΣΑΣΑ.— Μὰ γιὰ νὰ βάζουμε λουλούδια, ὑποθέτω!

ΑΛΕΚΟΣ.— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ πετᾶμε τὰ λεφτὰ γιὰ λουλούδια;

ΣΑΣΑ.— Ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι πεζὸς καϋμένε! Πρὸ παντὸς δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι ν' ἀκούω νὰ μοῦ μιλᾷς πάλι γιὰ κουκουτσίδια!

ΑΛΕΚΟΣ.— Καὶ πόσο πέταξες γι' αὐτά;

ΣΑΣΑ.— Πέντε χιλιάδες καὶ γιὰ τὰ δύο.

ΑΛΕΚΟΣ.— Κι' ἐντεκάμισυ πέντε πεντακόσιες! Γιὰ πράγματα ἐντελῶς περιττά!

ΣΑΣΑ.— Περιττὰ κατὰ τὴ γνώμη σου. Κύτταξε ὅμως πῶς γεμίζουν τὸ σαλόνι αὐτὰ τὰ δύο βάζα; Τρέλλα εἶνε.

ΑΛΕΚΟΣ.— Ὅτι εἶνε τρέλλα δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι. Παρακάτω! Τί ἄλλο ἐψώνισες;

ΣΑΣΑ.— Ἕνα γιαπωνέζικο σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ.

ΑΛΕΚΟΣ.— Σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ νομίζω ὅτι ἔχουμε.

ΣΑΣΑ.— Ναὶ ἀλλὰ δὲν εἴχαμε γιαπωνέζικο!

ΑΛΕΚΟΣ.— Καὶ δὲν ἔχουμε καὶ τσάϊ. Θἄχωμε, λοιπὸν, δυὸ σερβίτσια τοῦ τσαγιοῦ, ἀλλὰ δὲν θἄχωμε τσάϊ (κάνει βόλτες νευριασμένος μέσα στὸ δωμάτιο). Ὡραῖα! Θαυμάσια! Περίφημα!

ΣΑΣΑ.— Ἅμα ἀκούσῃς τὴν τιμὴ ποὺ τὸ πῆρα, θὰ μὲ φιλήσῃς.

ΑΛΕΚΟΣ.— Πόσο τὸ πῆρες;

ΣΑΣΑ.— Μόνο ἐξήμισυ χιλιάδες! Τζάμπα δηλαδή!

ΑΛΕΚΟΣ.— Τζάμπα! Ἔχουμε λοιπὸν καὶ λέμε: Δέκα ἐξήμισυ κι' ἐξήμισυ εἴκοσι τρεῖς! Εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες πεταμένες (μὲ κάποια ἠρεμία) Τοὐλάχιστον μὲ τὶς ὑπόλοιπες δύο ἐπῆρες καμμιὰ ὀκᾶ κρέας;

ΣΑΣΑ.— Ὄχι. Ἐπῆρα ὅμως κάτι καλύτερο. Κάτι γιὰ σένα.

ΑΛΕΚΟΣ.— Τί;

ΣΑΣΑ.— Μιὰ κεχριμπαρένια πίπα! Κύτταξέ την. Θαῦμα εἶνε!

ΑΛΕΚΟΣ.— Μιὰ κεχριμπαρένια πίπα, ἀπάνω ποὺ ἀποφάσισα νὰ κόψω τὸ τσιγάρο! Λαμπρά!... Λοιπόν, ἀνακεφαλαιώνουμε: Σοῦ ἔδωσα εἴκοσι πέντε χιλιάδες δραχμὲς τὸ πρωῒ γιὰ νὰ ψωνήσῃς τρόφιμα νὰ περάσουμε μερικὲς ἡμέρες κι' ἐσὺ πᾶς καὶ τὶς πετᾷς καὶ μοῦ φέρνεις πασουμάκια, κόρες ποὺ ὀνειρεύονται στὴν ἀκροθαλασσιά, γιαπωνέζικα σερβίτσια καὶ κεχριμπαρένιες πίπες. Ἄντε τώρα καὶ βάλτα στὴν κατσαρόλα νὰ βράσουν καὶ φύλαξέ μου τὸ ζουμί τους.

ΣΑΣΑ.— Τὸ καταλαβαίνεις πὼς εἶσαι παράξενος;

ΑΛΕΚΟΣ.— Ἐγὼ εἶμαι παράξενος; Ἂς τὸ παραδεχθοῦμε. Λοιπόν, τί ἔχουμε νὰ φᾶμε σήμερα;

ΣΑΣΑ.— Τίποτα. Ἀπασχολήθηκα τόσην ὥρα μὲ τὰ καλλιτεχνικά μου ψώνια, ὥστε δὲν μοὔμεινε ὥρα νὰ φροντίσω γιὰ φαΐ... Μὰ κι' ἐσὺ καϋμένε, μιὰ ποὺ θἀρχόσουνα στὸ σπίτι δὲν ἤξερες νὰ πάρῃς κάτι νὰ φέρῃς νὰ φᾶμε;

ΑΛΕΚΟΣ.— Μὲ συγχωρεῖς γυναικοῦλά μου. Θὰ φέρω αὔριο! Γιὰ τὴν ὥρα βάλε μερικὲς σταφίδες νὰ φᾶμε.

ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

(Ὁ Ἀλέκος μπαίνει στὸ σπίτι του κρατῶντας ἕνα δέμα τυλιγμένο σὲ ἄσπρο χαρτί.)

ΣΑΣΑ.— Ἔλα πιὰ καϋμένε... Ἄργησες. Κι' ἔχω μιὰ πεῖνα ποὺ δὲν σὲ βλέπω!

ΑΛΕΚΟΣ.— Ναί, ἀλλὰ τώρα θ' ἀποζημιωθῇς καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Σήμερα κάτι ποὺ θὰ σ' ἐνθουσιάσῃ.

ΣΑΣΑ.— Ἀλήθεια; Τί;

ΑΛΕΚΟΣ.— Αὐτὸ τὸ περίφημο ταμπλώ. Εἶνε μιὰ νατὺρ μὸρτ, ποὺ, καθὼς βλέπεις, παριστάνει ψάρια. Θὰ τὰ βάλουμε, λοιπὸν, στὴν τραπεζαρία μας, θὰ τὰ βλέπωμε κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ καὶ θὰ χορταίνουμε!

ΣΑΣΑ (μὲ ἀπογοήτευσι). —Ταμπλὼ ἔφερες;

ΑΛΕΚΟΣ.— Ναί, ἀγάπη μου. Μοῦ εἶχαν φέρει μιὰ ὀκᾶ μπαρμπούνια, ἀλλὰ προτίμησα νὰ δώσω τὶς δυόμισυ καὶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ ταμπλώ. Καθὼς ἔλεγες κι' ἐσὺ ἐχτὲς πολὺ σωστά, μιὰ ὀκᾶ ἀληθινὰ μπαρμπούνια τρώγονται σὲ μιὰ μέρα, ἐνῶ τὸ ἔργο τέχνης μένει γιὰ χρόνια... Λοιπόν, κρέμασέ το, ἀγάπη μου, καὶ φίλησέ με γιὰ τὴν ὡραία ἔμπνευσι ποὺ εἶχα!... Ἢ μᾶλλον θὰ τὸ κρεμάσω ἐγώ! (Ὁ Ἀλέκος τὸ κρεμάει στὸν τοῖχο τῆς τραπεζαρίας. Ἔπειτα στρέφεται στὴ γυναῖκά του)— Ὡραῖο δὲν εἶνε;

ΣΑΣΑ (μὲ σβυσμένη φωνή). —Καλό...

ΑΛΕΚΟΣ (κάθεται στὸ τραπέζι καὶ καρφώνει τὰ βλέμματά του στὸ ταμπλώ. Καὶ τώρα καλὴ ὄρεξι., ἀγάπη μου ... Φᾶτε μάτια ψάρια!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

●

Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΝΑΣ ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Σὲ μιὰ πολυκατοικία ποὺ εὑρίσκεται σὲ κεντρικὸ δρόμο τῆς Στοκχόλμης, διέμενε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἕνας ἰδιότροπος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε στὴν κατοχή του... ἑκατὸ ραδιόφωνα. Τὸ κακὸ ἦταν ὅτι ἔβαζε νὰ παίζουν καὶ τὰ ἑκατὸ ραδιόφωνα ταυτοχρόνως πρωῒ καὶ βράδυ καὶ κάποτε τὴν νύχτα. Ἕνα μόνο ραδιόφωνο μπορεῖ νὰ ἐκνευρίσῃ τοὺς ἄλλους καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ποιὸ πανδαιμόνιο ἐπροκαλοῦσε τὸ ἀδιάκοπο καὶ ἐκκωφαντικὸ αὐτὸ μουσικὸ πρόγραμμα. Οἱ γείτονες δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν νευρασθενικοί, οὔτε ὅμως οἱ παρακλήσεις των οὔτε οἱ ἀπειλές των ἔπεισαν τὸν ἐκκεντρικὸ αὐτὸν τύπο γιὰ νὰ μετριάσῃ κάπως τὴν φιλόμουσο διάθεσί του.

Τὸ συμβόλαιό του ἦταν συντεταγμένο κατὰ τρόπο ποὺ τὸν ἀναγνώριζε πλήρη καὶ ἀπόλυτο ἐλευθερία, καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴν Σουηδία ὁ νόμος δὲν προβλέπει τὴν διάλυσι τοῦ ἐνοικιαστηρίου γιὰ παρόμοια αἰτία.

Τὰ θύματα συνεπῶς, ἀφοῦ ματαίως ἐζήτησαν τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἰδιοκτήτου, κατέφυγαν ἀπὸ κοινοῦ στὰ δικαστήρια ὅπου, ἐπὶ τέλους, βρῆκαν τὸ δίκηο τους. Ὁ δικαστὴς ὑπεχρέωσε τὸν μανιώδη αὐτὸ θαυμαστὴ τοῦ ραδιοφώνου νὰ μετοικήσῃ σ' ἕνα προάστειο μαζὶ μὲ τὰ ραδιόφωνά του καὶ οἱ γείτονες μπόρεσαν ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα νὰ κοιμηθοῦν ἥσυχα.

●

ΠΝΕΥΜΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

— Πόση ἀμηχανία αἰσθάνεται ἕνα κορίτσι ποὺ κοκκινίζει ὅταν δὲν πρέπει!

— Ἀκόμη περισσότερη ὅμως αἰσθάνεται ἐκεῖνο ποὺ δὲν κοκκινίζει ὅταν πρέπει.

Ἐρωτικὰ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Παριζιάνικο διήγημα

Ὅταν ἔμειναν λιγώτεροι στὴν παρέα, ὁ Λουσιὲν ἐδέχθηκε νὰ διηγηθῇ τὴν περίεργη περιπέτειά του:

— Ἤμουν ἀκόμη στὴν φοιτητικὴ μου ζωή, στὸ Λουΐ - λὲ - Γκράν. Ἕνα βράδυ, ἐνῷ ἔπαιρνα τὸ μετρό, ἐπρόσεξα κοντὰ σὲ μιὰν αὐτόματη πλάστιγγα ἐπάνω σ' ἕναν πάγκο, κοντὰ στὸν τοῖχο, ἕναν μεγάλο φάκελλο κίτρινο ποὺ κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε. Τὸν ἐπῆρα, καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ τὸν δώσω σ' ἕναν ὑπάλληλο γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ τῆς εὐθύνης. Πόση ὑπῆρξε ἡ ἔκπληξίς μου ὅταν μισανοίγοντάς τον εἶδα φύλλα [illegible] ἀπὸ ἕνα πυκνογραμμένο καὶ κομψὸ γράψιμο, φύλλα ἀπὸ μαθητικὸ τετράδιο, χωρισμένα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο κι' ἀπ' ὅ,τι ἀνεκάλυψα στὰ κλεφτὰ μέσα στὸ ὑπερπλῆρες μετρὸ τῶν ἕξη, γράμματα κάποιας γυναίκας πρὸς ἕναν ἄνδρα, ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία, γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιος. Τί νὰ κάμω;

Ὁ ματαιόδοξος Πιὲρ ἀνεφώνησε:

— Για την κρατοῦσες, εἶνε πάντοτε κολακευτικὸ ὅταν εἶνε κανεὶς στὰ δεκαοχτώ του χρόνια.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος, δὲν ξεσχίζουν τέτοια χαρτιά. Κάθε βράδυ στὰ κρυφὰ τὰ ἔβαζα κάτω ἀπὸ τὸ μαξηλάρι μου καὶ χωρὶς καμμιὰ λεπτότητα ἄρχισα νὰ τὰ μελετάω. Ὁ πατέρας μου ἐφώναζε: «Νὰ σβύσῃς τὸ φῶς;» Ἡ μητέρα μου καταριόταν τὰ πολλὰ μαθήματα ποὺ μᾶς ἔβαζαν. Τὸ γεγονὸς ἦταν πῶς κοιμόμουν πολὺ ἀργά, νανουριζόμενος γλυκὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ποίησι, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἄρωμα αὐτῆς τῆς ἀγνώστης γυναίκας. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ καμμιὰ πενηνταριὰ κεφάλαια, ἀρκετὰ καλογραμμένα ἄλλως τε μὲ μιὰ εἰλικρίνεια λίγο ἀφελῆ, μὲ δροσιὰ καὶ εὐαισθησία. Ἦταν ἡ αἰώνια ἱστορία μιᾶς γυναίκας νέας παντρεμένης μ' ἕναν ἄνδρα — πολὺ πιὸ μεγάλον, τοὐλάχιστον ἔτσι τὸ φανταζόμουν — τοῦ ὁποίου κατώρθωνε νὰ ξεφεύγῃ τὴν αὐστηρὴ ἐπαγρύπνησι. Ὁ εὐτυχὴς τύπος, ἀντικείμενο αὐτοῦ τοῦ πάθους ὠνομαζόταν Χάρολντ. Ἐζήλευα πολὺ αὐτὸν τὸν Χάρολντ ποὺ ἀγαπιόταν τόσο τρυφερά, ἐνῷ ἦταν τόσο ἀνάξιος γιὰ κάτι τέτοιο: ὁ θυμὸς τὸν εἶχε σπρώξει ν' ἀπαλλαγῇ τόσο αἰσχρὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐπιστολές, θέλοντας νὰ ἐκθέσῃ τὴν καϋμένη τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε παύσει ν' ἀγαπᾷ. Ἂν μποροῦσα νὰ τὸν εὕρω, θὰ τὸν προκαλοῦσα σὲ μονομαχία, τόσο ἤμουν ἀγανακτισμένος νὰ βλέπω τὰ ἐρείπια ἑνὸς μεγάλου ἔρωτος ἐπάνω στὰ παγκάκια ἑνὸς μετρό.

Προκατειλημμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι ἱπποτικῶν μυθιστορημάτων, ἀγαποῦσα τὶς εὐγενεῖς χειρονομίες. Προσφερόταν μιὰ εὐκαιρία σὲ μένα νὰ παίξω ἕναν ρόλο στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω. Τότε, καθὼς αὐτὲς οἱ ἐπιστολὲς ἦσαν ὑπογεγραμμένες Ρὸζ Ταγιῶ ἔψαξα στὸν ὁδηγὸ καὶ εἶχα τὴν τύχη νὰ βρῶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετο μὲ τὴ διεύθυνσι σ' ἕναν μικρὸ δρόμο. Ἐπῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ πάω.

— Μόνον γιὰ νὰ τῆς ἐπιστρέψῃς τὰ γράμματά της; ἐρώτησε πονηρὰ ὁ Πιέρ. Δὲν [illegible]σουν ἀπὸ κάποια μικρὴ ἐλπίδα;

— Ἀσφαλῶς, μὰ ἄρχισα ζητῶντας της ἕνα ραντεβοὺ σ' ἕνα στὺλ ἀδέξιο γιατὶ τὸ λύκειο δὲν μὲ εἶχε δυστυχῶς μυήσει στὶς λεπτότητες αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς συντάξεως. Ζήτουσα ἀπάντησι στὸ Πόστ - Ρεστάντ, στὸ ὁποῖον ἐπήγαινα γιὰ πρώτη φορά. Ἐπὶ πέντε ἡμέρες ἔζησα σὲ μιὰ κατάστασι ἐκνευρισμοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ κόπου ὑπέφερα. Θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε;... Πῶς θὰ μ' ἐδεχόταν; Τὴν ἐφανταζόμουν τύπο μοιραίας γυναίκας καὶ μένα γονατιστὸ στὰ πόδια της. Ἐπὶ τέλους, τὴν ἕκτη ἡμέρα μιὰ ὑπάλληλος τῆς ὁποίας θυμοῦμαι ἀκόμη τὴ φυσιογνωμία, μοῦ ἔδωσε μ' ἕνα χαμόγελο ἔνοχο, ἕνα μπιλιετάκι γραμμένο μὲ τὸ ἴδιο γνώριμό μου ἤδη κομψὸ γράψιμο, ποὺ μοῦ ὥριζε ραντεβοῦ. Ἔμεινα κατενθουσιασμένος.

»[illegible] ἡμέρα καὶ τὴν ἀκριβῆ ὥρα συγκινημένος, κομψοντυμένος καὶ χτενισμένος σὲ τρόπο ποὺ νὰ φαίνωμαι ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερος, [illegible] τὰ γράμματα ὑπὸ μάλης πρὸς τὴ μυστηριώδη κατοικία.

— Λέγε πιὸ γρήγορα, βιαζόμαστε νὰ μάθωμε τὴ συνέχεια.

— Ἀνέβηκα κάτι σκάλες λίγο σκοτεινὲς σ' ἕνα σπίτι παληὸ γκρίζο, θλιβερό. Ἤμουν λίγο ἀπροσανατόλιστος. Ἐτοποθετοῦσα τὴ νεράϊδα μου σ' ἕνα παλάτι. Ἐχτύπησα τὸ κουδοῦνι δειλὰ καὶ μιὰ κοντούλα γυναῖκα μὲ κατακόκκινο πρόσωπο, σχεδὸν σὰν νὰ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἐξανθήματα μὲ μεγάλα στρογγυλὰ μάτια, μὲ γυαλιὰ καὶ ἕναν τεράστιο κότσο, ἦρθε νὰ μοῦ ἀνοίξῃ.

»— Θάθελα νὰ μιλήσω στὴν κυρία Ρὸζ Ταγιῶ, ἐμουρμούρισα.

»— Ἐγὼ εἶμαι, μοῦ ἀπήντησε μὲ πολλὴ εὐγένεια.

Οἱ φίλοι τοῦ Λουσιὲν ἐγέλασαν μὲ τὴ καρδιά τους.

— Φαντασθῆτε ἕνα παιδὶ δεκαοκτὼ χρόνων ποὺ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες ἔπλαθε ὄνειρα γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴν ἐθεοποιοῦσε, τὴν ἔκανε εἴδωλο, νὰ βρεθῇ μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο πλάσμα. [illegible] ἐκείνη δὲν καταλάβαινε τὴν ἀγανάκτησί μου.

»— Ἐσεῖς μοῦ ἐγράψατε; εἶπε.

»Ἐγνώρισε τ' ὄνομά μου, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία.

»Τότε, βλέποντας τὸ πακέτο μὲ τὰ γράμματα ποὺ κρατοῦσα κρυμμένο ἐπιτηδείως, μὲ ἐπλησίασε μὲ ὁρμὴ λίγο πολὺ εἰλικρινῆ. Εἶχα νὰ κάμω μὲ καμμιὰ ὑστερική, μιὰν ἀπὸ αὐτὲς τὶς τρελλὲς ἀπὸ ἔρωτα ποὺ τὶς πιάνει καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὶς ἀφήσῃ;

»— Κύριε, ἐφώναξε, ἂν ξέρατε τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ ξαναδίνετε. Εἶσθε ὁ τελειότερος ἄνδρας τοῦ κόσμου!

»Ἐξαγριωμένος καὶ σὲ τόνον ξερό, ἐδήλωσα:

»— Δὲν κάνω παρὰ τὸ καθῆκον μου.

»— Πολὺ λίγοι θὰ τὸ ἔκαναν, ἀπήντησε. [illegible] ἔρωτας, πάντοτε ἔρωτας!...» Μὰ εἶνε ἡ ζωή μου, κύριε, εἶνε ἡ ψυχή μου μέσα σ' αὐτὰ τὰ χαρτιά. Τὰ ἐδιαβάσατε τοὐλάχιστον;

»Δὲν ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησί μου.

»— Παρακολουθήσατε τὴν ἐξέλιξι αὐτοῦ τοῦ πάθους; Εἶνε ἕνας ὑπέροχος ἀγώνας, ἡ πάλη [illegible] γυναικὸς [illegible] ἐραστῆ της γιατὶ τὴν ἀπατᾷ ὁ ἄνδρας της! Ὁ [illegible] ἂν τὰ [illegible] ἔπεφταν στὰ χέρια κανενὸς λογοκλόπου! Θὰ ἦταν φοβερό!

»Ἔμενα μπροστά της κατάπληκτος ἀπογοητευμένος, πολὺ νέος γιὰ νὰ καταλάβω τὴν δύναμι [illegible], πιστεύοντας ὅτι ὁ ἔρωτας ἦταν ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ ὀνειροπολήματα [illegible] ψυχαναλύσεις τοῦ Φρόϋντ. Ἐξέλαβε τὴ σιωπή μου γιὰ θαυμασμό. Τόσο εἶχε παρασυρθῇ ἀπὸ τὶς χίμαιρες της καὶ θέλοντας ἀκόμη μιὰ φορὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της, ἐχαμογέλασε μυστηριωδῶς:

»— Θὰ σᾶς στείλω ἀντίτυπο ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκδοσι τοῦ βιβλίου μου: «Ἐρωτικὰ γράμματα». Καὶ ἐπρόσθεσε: «Μὲ μιὰ ἀφιέρωσι».

»Ἀναγκάσθηκα νὰ τῆς ἀφήσω τὴ διεύθυνσί μου.

— Καὶ τὸ ἔλαβες; ἐρώτησε ὁ Πιέρ.

— Ὄχι εὐτυχῶς! Δὲν θὰ ἔκαμε ποτὲ τὴν ἐμφάνισί του, ἐκτὸς ἂν ἐκλείσθηκε ἡ γυναῖκα αὐτὴ στὸ τρελλοκομεῖο ἢ ἂν ἐπὶ τέλους βρῆκε κανέναν ἄνδρα! Ὁπωσδήποτε εἶνε παράξενος ὁ ἔρωτας!

ΛΙΖ ΛΩΡΑΝ — ΜΑΓΕΡ

●

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

♣ Ὅλοι ζητοῦν νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα. Καὶ ὅμως εἶνε δυστυχὴς ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ παρὰ πνεῦμα μόνο.

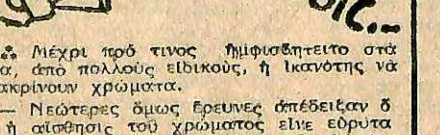
ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...

♣ Μέχρι πρό τινος ἠμφισβητεῖτο στὰ ζῷα, ἀπὸ πολλοὺς εἰδικούς, ἡ ἱκανότης νὰ διακρίνουν χρώματα.

— Νεώτερες ὅμως ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι ἡ αἴσθησις τοῦ χρώματος εἶνε εὐρύτατα διαδεδομένη στὸ βασίλειο τῶν ζώων.

— Στὰ ψάρια λ. χ. ἡ αἴσθησις τῶν χρωμάτων ἀπεδείχθη ἐντελῶς ἀνάλογη πρὸς τὴν αἴσθησι τῶν χρωμάτων στὸν ἄνθρωπο.

— Τὰ ψάρια ξεχωρίζουν ὅλα τὰ χρώματα, ἀπὸ τὸ κόκκινο ὡς τὸ μενεξεδί, αἰσθάνονται τὸ κίτρινο ὡς τὸ φωτεινότερο χρῶμα καὶ στὴν κλίμακα τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων τοῦ κιτρίνου ἔχουν καὶ τὴν μεγαλύτερη ἱκανότητα διακρίσεως.

— Τὸ πορφυροῦν χρῶμα τὰ ψάρια, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, τὸ αἰσθάνονται ἄλλοτε ὡς κόκκινο καὶ ἄλλοτε ὡς μενεξεδί.

— Τὰ πουλιὰ δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τοὺς κυανοῦς καὶ τοὺς μενεξεδένιους τόνους, συγχέουν δὲ τὸ μπλὲ μὲ τὸ καφὲ χρῶμα.

— Ἡ ἀφορμὴ τούτου πρέπει ν' ἀναζητηθῇ στὰ κίτρινα καὶ ἐρυθρὰ σφαιρίδια ποὺ ὑπάρχουν στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ κύτταρα τῆς ὁράσεως, σὲ τρόπο ὥστε τὰ πουλιὰ νὰ βλέπουν τὰ πάντα σὰν μέσα ἀπὸ ἐρυθροκίτρινα γυαλιά!

— Οἱ μέλισσες, τέλος, ἐνῷ εἶνε τελείως ἀναίσθητες στὸ κόκκινο χρῶμα, μποροῦν ἀντιθέτως νὰ αἰσθάνωνται τὸ ὑπεριῶδες.

30όν - ΟΤΑΝ Η ΦΥΣΙΣ ΕΚΔΙΚΗΤΑΙ

Οἱ ἀνησυχητικοὶ κύκλοι τοῦ καπνοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο ἐφαίνονταν ὁλοὲν καὶ μεγαλύτεροι καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ὅλο ἡφαίστειο, καθὼς τὸ παρακολουθούσαμε μὲ κάποιαν ἀγωνία ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, μὲ τὴν Φιλίτσα, μοῦκανε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς μεγάλου καζανιοῦ, ποὺ ὁ ἀτμός του ξεπέρασε τὰ κανονικὰ ὅρια τῆς πιέσεως καὶ ἀνασήκωνε τὸ σκέπασμα. Ὁ ἀέρας γινόταν σιγὰ σιγὰ ὑγρὸς καὶ καυτερὸς καὶ ξαφνικὰ ὅλο τὸ νησὶ σκεπάστηκε ἀπὸ ἕνα εἶδος πυκνῆς ὁμίχλης ποὺ ἔκρυβε καὶ αὐτὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Οἱ δρόμοι ἔγιναν πολυθόρυβοι καὶ τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε ξεχυθῆ σ' αὐτούς, ἐφώναζε ἀδιάκοπα. Σὲ λίγο, ἡ γῆ ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ τραντάζεται σάμπως νὰ τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν ἐτίναξε ἕνας μεγάλος δράκος, ἀπὸ χρόνια πολλὰ κοιμισμένος στὰ ἔγκατά της.

— Θεέ μου! ἐμουρμούρισε ἡ Φιλίτσα καθὼς στριμωχνόταν ἐπάνω μου, κοίταξε ἐκεῖ!

Σ' ἕνα τρομακτικὸ πανδαιμόνιο, εἶδα τότε τοὺς σιδηρουργούς, κατάμαυρους ἀπὸ τὶς καπνιές, νὰ τρέχουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ νὰ φωνάζουν κάτι τὸ ἀκατανόητο γιὰ μένα.

— Πρέπει νὰ μάθωμε τί συμβαίνει, εἶπα στὴ Φιλίτσα. Περίμενέ με ἐδῶ, δὲν θὰ ἀργήσω.

Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ μὲ συγκρατήσῃ μὲ τὶς διαμαρτυρίες της ἔσπευσα νὰ κατεβῶ καὶ νὰ ἀνακατωθῶ μὲ τὸ πλῆθος. Καὶ τότε, ἀπ' ὅλα τὰ στόματα, ἄκουσα νὰ βγαίνῃ μιὰ τρομερὴ λέξις, ἀνακατεμένη μὲ φωνὲς φρίκης καὶ τρόμου:

— Ἡ ἔκρηξις! Ἡ ἔκρηξις!

Νέα καταπληκτικὰ καὶ ἀπίστευτα ἀφηγήσεις ἀκατανόητες ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος, διασταυρώνονταν ἀπὸ τὸν ἕναν ὅμιλο στὸν ἄλλον. Ἔλεγαν πῶς ἡ φωτιὰ τοῦ κεντρικοῦ κρατῆρος εἶχε δυναμώσει ξαφνικά. Κύματα καυτῆς λάβας εἶχαν κατακλύσει τὰ σιδηρουργεῖα καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐδούλευαν ἐκεῖ ἐσκόρπισαν κατατρομαγμένοι. Στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ εἶχαν βρεθῆ καὶ μερικὰ ἀπανθρακωμένα πτώματα. Κι ὁ ἀτμὸς αὐτὸς ποὺ ἐσκέπαζε ὅλο τὸ βουνὸ σὰν σύννεφο, ἦταν τὸ νερὸ τοῦ μεγάλου καζανιοῦ ποὺ εἶχε ἐξατμισθῆ μὲ τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητα τοῦ ἡφαιστείου.

Ξαφνικά, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις ἀκούσθηκε καὶ τὸ σκοτάδι ἐφωτίσθηκε μ' ἕνα κόκκινο φῶς. Μιὰ ἀτέλειωτη βροχὴ ἀπὸ πέτρες καὶ στάχτες ἄρχισε νὰ πέφτῃ μέσα στὴν ὁμίχλη. Τεράστιες πέτρες ἔπεφταν ἐπάνω στὰ σπίτια καὶ ἔπειτα κατρακυλοῦσαν στὴ θάλασσα, ὅπου ἔσβυναν μὲ δυνατὸ τσιτσίρισμα.

Ἡ φωτιὰ τοῦ ἡφαιστείου ξαναβρῆκε τὸν κανονικό της δρόμο καὶ πετιόταν τώρα ἔξω μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ ποὺ τῆς ἔδινε ὁ μακροχρόνιος περιορισμός. Ἡ ἀτμόσφαιρα γινόταν πότε μαύρη καὶ πότε κατακόκκινη, ὅπως συμβαίνει στὶς μεγάλες πυρκαϊές.

Ἕνα μυριόστομο οὔρλιασμα, μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τῶν πρώτων νὰ μὴν παρασυρθοῦν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔρχονταν κατόπιν καὶ ἔπειτα ὅπου φύγει φύγει. Ὁ ποταμὸς τῆς λάβας ἔγλειφε τὴν πολιτεία μὲ τὴν πύρινη γλῶσσα του, καίγοντας τοὺς ἀνθρώπους, παρασύροντας τὰ πάντα στὴ διάβα του.

Ὅλη ἡ γῆ ἐσειόταν τώρα, σὰν νὰ γινόταν σεισμός. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἄνοιγαν μεγάλα ῥήγματα, ἀπ' ὅπου μὲ φοβερὰ σφυρίγματα ἔβγαινε ὁρμητικὰ ὁ ἀέρας ποὺ ἦταν ἕως τότε αἰχμάλωτος στὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Ἀλλοῦ ὁ ἀέρας αὐτὸς εἶχε δημιουργήσει στὸ ὑπέδαφος ἐκρηκτικὰ ἀέρια, τῶν ὁποίων ἀκουγόταν ἡ τρομερὴ ἐνέργεια. Τὸ «Ἄντρο τῶν Ἀνέμων» ἀνοιχτὸ τώρα ἀπὸ χίλιες μεριές, ξεσποῦσε τὶς καταιγίδες του. Ἡ θάλασσα ἐμούγγριζε ἀφρισμένη καὶ οἱ κυκλῶνες ἀνατάραζαν τὸ σύμπαν γύρω.

Ἄθελα, θυμήθηκα τὰ λόγια τῆς Φιλίτσας, ποὺ μοῦ εἶπε σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπισκεφθήκαμε τὸ ὑποδουλωμένο στὴν ἀνθρώπινη θέλησι ἡφαίστειο:

«— Κι' ἂν ἡ Φύσις θελήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ;»

Καὶ νὰ ποὺ ἡ φύσις ἄρχισε πράγματι νὰ ἐκδικῆται. Στὴ σκέψι αὐτή, ἔτρεξα σὰν τρελλὸς νὰ συναντήσω τὴν κόρη τοῦ προϊσταμένου μου, ποὺ ἀσφαλῶς μόνη της περνοῦσε καὶ αὐτὴ στιγμὲς ἀγωνίας.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ποιανῆς ἦταν;

Μιὰ αἰσθηματικὴ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Σοβαρὰ λοιπὸν σὲ ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη μου γιὰ τὴν ἀπόφασί σου νὰ παντρευθῇς; Σὲ βεβαιῶ, πῶς ἂν δὲν ἀπήντησα διόλου στὰ δυὸ προηγούμενα γράμματά σου δὲν τὸ ἔκαμα ἀπὸ ἔλλειψι ἐνδιαφέροντος. Κάθε ἄλλο. Αἰσθάνομαι πάντοτε γιὰ σένα τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἴδια ἀγάπη ποὺ ἐπιβάλλει ἡ μακρόχρονη φιλία ποὺ μᾶς συνδέει, ἔστω καὶ ἂν τὰ τέσσερα τελευταῖα χρόνια δὲν ἔχομε συναντηθῆ διόλου.

Δὲν ἀπήντησα γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου, γιατὶ δὲν τὸ ἐθεώρησα ἀπαραίτητο, γιατὶ εἶδα πὼς μοῦ ἀνήγγειλες τὴν ἀπόφασί σου σχεδὸν κατόπιν ἑορτῆς. Δηλαδή, ἀφοῦ ἀρραβωνιάσθηκες ἐπισήμως καὶ βρισκόσουν στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου σου. Μ' αὐτὸ θέλω νὰ πῶ πὼς νομίζω ὅτι ἡ γνώμη μου δὲν πρόκειται νὰ βαρύνῃ στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεώς σου. Οὔτε βέβαια καὶ εἶμαι τόσο ἐγωϊστὴς ὥστε νὰ θέλω κάτι τέτοιο. Ὅσο δυὸ ἄνθρωποι καὶ ἂν εἶνε φίλοι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν τὶς ἴδιες ἀπολύτως ἀπόψεις ἐπάνω στὸ γυναικεῖο ζήτημα. Θὰ σοῦ πῶ λοιπὸν τὴ γνώμη μου, ἀφοῦ τὸ ζητεῖς, μὰ ἁπλῶς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά σου καὶ συγχρόνως γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό μου ποὺ δὲν εἶνε ἄσχετο στὴν ὅλη ὑπόθεσι.

Εἶνε περιττὸ νομίζω νὰ σοῦ πῶ πὼς θὰ φροντίσω νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ὅπως, ἤμουν πάντοτε ἀπέναντί σου, ἀδιαφορῶντας ἂν διακινδυνεύω μὲ αὐτὸ νὰ σὲ πικράνω ἢ νὰ σταλάξω στὴν ψυχή σου τὸ δυσάρεστο αἴσθημα τῆς ἀμφιβολίας.

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἐδιάλεξες γιὰ νὰ κάμῃς σύντροφό σου, εἶνε στενὴ συγγενὴς καὶ πολὺ φίλη μὲ τὴν γυναῖκα μου. Αὐτὸ φυσικὰ τὸ ξέρω καὶ ἀπὸ πρὶν μοῦ τὸ γράψῃς γιατὶ πολλὲς φορὲς μοῦ εἶχε μιλήσει ἡ Ἀλίκη γι' αὐτήν. Ἕνας λόγος γιὰ νὰ ἔχω μορφώσει γνώμη γιὰ τὸν χαρακτῆρα της — ἔτσι δὲν εἶνε; — ἀφοῦ ξέρω τόσο καλὰ τὴ δική μου γυναῖκα. Μὰ τί λέω: «Ξέρω τόσο καλά». Καὶ ὅμως: Εἶνε στιγμὲς ποὺ ἀμφιβάλλω τρομερὰ ἂν πραγματικὰ γνωρίζω κατὰ βάθος τὸν χαρακτῆρα της. Εἶνε στιγμὲς ποὺ πιστεύω πὼς δὲν τὴν ξέρω διόλου. Ποὺ παραμένει ἕνα ἄλυτο αἴνιγμα γιὰ μένα. Καὶ πόσο κακὸ μοῦ κάνουν αὐτὲς οἱ στιγμές. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἔχει παίζει μεγάλο ρόλο μιὰ καὶ μόνον στιγμή. Μιὰ στιγμὴ ἤρκεσε γιὰ νὰ μοῦ κλονίσῃ ὅλη τὴν πεποίθησι. Προσπαθῶ νὰ τὴν ξεχνῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ τότε ἐπανακτῶ τὴν πεποίθησί μου καὶ τὴν πίστι μου στὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀλίκης. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε περίφημος χαρακτήρ, λέω τότε. Μοιάζει σὰν ἕνα δυσεύρετο καὶ ἀστραφτερὸ μπριλλάντι. Τὴν κουτὴ αὐτὴ σκέψι δὲν τὴν κάνω ἐγὼ μονάχα. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ εἶνε παντρεμένοι κολακεύονται νὰ πιστεύων κάτι τέτοιο. Μὰ νά, πάλι ποὺ μὲ κυριεύουν οἱ ἀμφιβολίες. Τί ἔλεγα; Ἄ, ναί, γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου, ποὺ εἶνε στενὴ συγγενὴς καὶ φίλη τῆς γυναίκας μου. Πρώτη ἐξαδέλφη μὲ λίγα λόγια. Αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε σημασία ἂν δὲν ἦσαν καὶ τόσο φίλες. Μὰ θὰ ἀναρωτιέσαι ἀσφαλῶς, γιατὶ σοῦ τὰ λέω ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲν φθάνω ἐπὶ τέλους στὸν ἀντικειμενικό μου σκοπό; Γιατὶ δὲν περιορίζομαι σ' ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει ἐσένα, παρὰ σοῦ μιλῶ συνεχῶς γιὰ τὴν Ἀλίκη. Καὶ ὅμως, φίλε μου, θὰ δῇς πῶς ὅλ' αὐτὰ εἶνε στενὰ συνδεδεμένα μεταξύ τους καὶ θὰ μὲ δικαιολογήσῃς ἐν μέρει γιὰ τὴν τόση μου φλυαρία. Γιατὶ δὲν φαντάζομαι ν' ἀμφισβητῇς ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποια συγγένεια καὶ στὸν χαρακτῆρα μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν, ἀφοῦ μπόρεσαν νὰ συνδεθοῦν καὶ μὲ τόση φιλία.

Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ σοῦ ἐξιστορήσω τὸ παρακάτω σημαντικὸ γιὰ μένα ἐπεισόδιο, γιὰ νὰ καταλάβῃς γιατὶ σοῦ τὰ εἶπα ὅλα αὐτά.

Λοιπόν, πέρυσι τὸ φθινόπωρο ἕνα βράδυ ποὺ εἶχα γυρίσει ἐνωρίτερα ἀπὸ τὴν Ἀλίκη στὸ σπίτι, γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου ἐπῆρα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς γυναίκας ἕνα βιβλίο μὲ διηγήματα καὶ ἐκάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ διαβάσω. Ἐνῷ τὸ ξεφύλλιζα ψάχνοντας νὰ βρῶ κανέναν ἑλκυστικὸ τίτλο, βλέπω ἀνάμεσα σὲ δυὸ φύλλα, ἕνα διπλωμένο χαρτί. Ἕνα γράμμα χωρὶς φάκελλο. Μηχανικά, ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω μιὰν ἀθῶα μου περιέργεια τὸ ἄνοιξα. Χίλιοι κεραυνοὶ νάχαν πέσει στὸ κεφάλι μου, δὲν θὰ ἔνοιωθα ὅ,τι ἔνοιωσα τὴ στιγμὴ ἐκείνη: «Ἀγαπημένη μου...» Ἦταν ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα, σύντομο μὰ ἀρκετὰ θερμὸ γιὰ νὰ προδίδῃ ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐρωτευμένος εἶχε ἀρκετὰ δικαιώματα σ' αὐτὴν ποὺ τὸ ἔγραφε. Τὸ ὄνομα ἐκείνης στὴν ὁποίαν ἀπευθυνόταν δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Οὔτε καὶ ἡ ὑπογραφή μου ἦταν γνωστή. Μὰ ποιανῆς ἄλλης μποροῦσε νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα, παρὰ τῆς Ἀλίκης; Ποιὰ ἄλλη γυναῖκα ὑπῆρχε μέσα στὸ σπίτι; Ἔπειτα σὲ κάποιο σημεῖο μιλοῦσε γιὰ «ἡλιόλουστη πλάζ» καὶ «ἀξέχαστα μπάνια». Ἡ γυναῖκα μου, μόλις ἦταν εἴκοσι μέρες ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ λουτρόπολι ὅπου εἶχε περάσει τὸ καλοκαῖρι της.

Βρισκόμουν σὲ μιὰ κατάστασι ἀληθινὰ ἔξαλλη, ὅταν ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Ἀλίκη.

Τὸ ἄρωμα ποὺ φοροῦσε καὶ ἐγέμισε τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου, μοῦ χτύπησε περισσότερο στὰ νεῦρα. Γιὰ ποιὸν ἐφοροῦσε τὸ λεπτὸ αὐτὸ ἄρωμα; Γιὰ ποιὸν ἦταν τόσο κοκέττικα ντυμένη; Ὄχι γιὰ μένα βέβαια.

Κρατοῦσα ἀκόμη τὸ βιβλίο στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ γράμμα στὸ ἄλλο:

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; Θέλω νὰ μάθω, τῆς εἶπα μὲ τὸν πιὸ ἀπότομο τρόπο.

— Ποιός; ἐρώτησε ἐκείνη μὲ ἀπορία.

— Ὁ ἐραστής σου! Αὐτὸς ποὺ σοῦ γράφει τὸ γράμμα αὐτὸ ἐδῶ!

Ἔμεινε σιωπηλὴ γιὰ λίγες στιγμές, ἐκύτταξε τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσα καὶ τὸ βιβλίο καὶ ἔπειτα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἠρεμία μοῦ ἀπήντησε:

— Τὸ γράμμα δὲν εἶνε δικό μου ἀφοῦ δὲν εἶνε καὶ τὸ βιβλίο.

— Δὲν εἶνε δικό σου; ἐπανέλαβα εἰρωνικά.

— Ὄχι, καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω τώρα ἀμέσως. Δῶσε μου τὸ βιβλίο!

Μηχανικὰ ἄφησα νὰ μοῦ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐκείνη ἐγύρισε τὰ φύλλα καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου σ' ἕνα φύλλο μετὰ τὸ ἐξώφυλλο, μοῦ ἔδειξε ἕνα ὄνομα γραμμένο καὶ μιὰν ἡμερομηνία. Ἦταν τὸ ὄνομα τῆς ἐξαδέλφης της. Τῆς σημερινῆς μνηστῆς σου. Μοῦ ἐξήγησε πὼς τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ αὐτὴν λίγες ἡμέρες προτοῦ φύγουν ἀπὸ τὴ λουτρόπολι, ὅπου εἶχαν παραθερίσει μαζί. Τὸ γράμμα αὐτὸ πιθανὸν νὰ ἀνῆκε στὴν ἐξαδέλφη της. Ἴσως ὅμως νὰ ἦταν καὶ καμμιᾶς ἄλλης. Τὸ εἶχαν διαβάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο τόσες ἀπὸ τὴν παρέα τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ δὲν ἀποκλειόταν νὰ εἶχε ξεχάσει καμμιὰ ἄλλη τὸ γράμμα αὐτὸ μέσα στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου. Ἔτσι ἔλεγε ἡ Ἀλίκη.

Θέλεις πές με κουτό. Στὴν ἀρχὴ ἐπίστευσα αὐτὴ τὴ δικαιολογία. Σὰν ἐπέρασαν ὅμως λίγες ἡμέρες ἄρχισα ν' ἀναπολῶ τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ νὰ βρίσκω πὼς ἐπέρασαν πολλὰ λεπτὰ ὥσπου ν' ἀπαντήσῃ στὰς πρῶτες μου ἐρωτήσεις. Ἔπειτα ποιὸς μὲ πείθει ὅτι πραγματικὰ δὲν τὸ εἶχε ἀκόμη διαβάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο, ὥστε νὰ ἔβρισκε καὶ τὸ γράμμα, ὅπως μοῦ εἶπε; Γιατὶ ἦταν φυσικὸ ἂν τὸ εἶχε βρῇ, νὰ φροντίσῃ νὰ τὸ στείλῃ στὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ βιβλίου ἢ νὰ τὸ κρύψῃ κάπου. Ἕνα μῆνα μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, βρῆκα ἐπάνω στὴν τουαλέττα της ἕνα ἄλλο γράμμα ἀνοιχτό. Ἦταν τῆς ἐξαδέλφης της ποὺ τῆς ἔγραφε, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸ γράμμα ποὺ τῆς ἔστειλε. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο κατάλαβες. Ἀπ' αὐτὸ συνεπέρανα πὼς ἡ Ἀλίκη τῆς τὸν ἔστειλε, ἐσωκλειστο σὲ κάποιο δικό της. Μὰ ποιὸς μὲ βεβαιώνει πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν σκηνοθετημένα γιὰ νὰ μὲ πείσουν; Ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἀλίκη τῆς ἔγραψε νὰ γράψῃ καὶ νὰ παραδέχεται ὅτι ἦταν δικό της τὸ γράμμα καὶ ἀκόμη ὅτι τὴν ἀπάντησι τὴν ἄφησε ἐπίτηδες ἐπάνω στὴν τουαλέττα;

Καὶ τώρα, μετὰ ἀπὸ ὅσα σοῦ ἔγραψα, καταλαβαίνεις πὼς δὲν μπορῶ νὰ ἔχω καμμιὰ γνώμη προτοῦ ἐξακριβώσῃς ἐσὺ τὴν ἀλήθεια. Ἂν τὸ γράμμα αὐτὸ ἀνῆκε πράγματι στὴν ἐξαδέλφη τῆς γυναίκας μου καὶ στὴ μέλλουσα δική σου, ὅλα εἶνε ἐν τάξει. Ἀφοῦ ἐσὺ δὲν τὴν ἐγνώριζες ἀκόμη τότε εἶνε δική της ὑπόθεσις ἂν εἶχε μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Μὰ ἂν τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν τῆς γυναίκας μου, τότε ὅλα ἀλλάζουν. Τότε... Τότε, θὰ πῇ πὼς καὶ ἡ δική σου, εἶνε ἱκανὴ γιὰ ὅλα. Μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶνε τόσο φίλες!...

ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

●

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙ ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΥΝ ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΟΥΛΑΣ

Ὅσο δημοφιλὴς καὶ ἂν εἶνε σήμερα ἡ γαλλικὴ τράπουλα σὲ ὅλο τὸν κόσμο, πολὺ λίγοι γνωρίζουν ποιὲς ἱστορικὲς προσωπικότητες ἀπεικόνιζαν οἱ «φιγοῦρες» τῆς τράπουλας αὐτῆς. Τὰ χαρτιὰ ἐφευρέθησαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γαλλία τῷ 1390 γιὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρό του ὁ διανοητικῶς πάσχων βασιλεὺς Κάρολος ὁ 6ος. Οἱ φιγοῦρες τῶν χαρτιῶν αὐτῶν, ποὺ εἶχαν τότε μεγάλη ἀξία, ἄρχισαν συντόμως νὰ ἀπεικονίζουν σημαίνοντα πρόσωπα τῆς ἱστορίας. Ἡ ντάμα σπαθὶ ἦταν ἡ «βασίλισσα» Μαρία ντ' Ἀνζοῦ, σύζυγος τοῦ Καρόλου (1422—1461). Ἡ ντάμα καρὸ ἦταν ἡ Ἀγνὴ Σορέλ (1410—1450), ἡ εὐνοουμένη τοῦ ἰδίου βασιλέως καὶ ἡ ντάμα πίκα ἦταν ἡ νεαρὴ παρθένος ποὺ τὸν ἔστεψε βασιλέα, ἡ Ζὰν ντ' Ἄρκ.

Ὁ ρήγας πίκα εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Κάρολος 7ος. Οἱ βαλέδες ἦταν ὁ Ὀζιὲ καὶ ὁ Λανσελὸ (δυὸ ἥρωες τῆς ἐποχῆς Καρόλου τοῦ Μεγάλου), ὁ Λαχὶρ καὶ ὁ Ἐκτὸρ (στρατηγοὶ τοῦ Καρόλου 7ου). Ὅλες οἱ μορφὲς αὐτὲς ἐμφανίζονται στὸ ἔργον τοῦ Σίλλερ «Ἡ Παρθένος τῆς Ὀρλεάνης». Μόνον ὁ ἄσσος ἀποτελεῖ μιὰν ἐξαίρεσι. Παριστάνει — ὡς ρωμαϊκὸν νόμισμα — τὸν δημόσιον θησαυρόν, πρὸ τοῦ ὁποίου, λόγῳ τῆς μεγάλης σημασίας του, πρέπει νὰ ὑποκλίνωνται ἀκόμη καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ αἱ βασίλισσαι...

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Τελευταίως εἶχε διαδοθῆ ὅτι σὲ μιὰ μικρὴ πόλι δυτικὰ τῆς Πράγας ἔκανε τακτικὰ τὴν ἐμφάνισί του ἕνα φάντασμα, κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο. Ὁ νεκροθάπτης, ποὺ δὲν ἐπίστευε εὔκολα τέτοιες ἱστορίες, ἀπεφάσισε νὰ παραμονεύσῃ τὴ νύχτα καὶ δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ὁ βρυκόλακας ἦταν ἁπλούστατα ἕνας ἥσυχος πολίτης ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μπύρα. Καὶ ἐπειδὴ ὅταν ἐτύχαινε νὰ ἀργήσῃ στὴν ταβέρνα, εὕρισκε τὴν πόρτα ἀμπαρωμένη ἀπὸ τὴ συμβία του, ἐσκέφθηκε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ διανυκτερεύῃ στὸ νεκροταφεῖο, ὅπου τοὐλάχιστον οἱ νεκροὶ δὲν συνήθιζαν νὰ τοῦ κάνουν σκηνὲς γιὰ τὸ πάθος του. Ἀλλὰ ὅπως ὅλα τὰ πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἔχουν ἕνα τέλος, ἔτσι καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ «βουκόλακος» αὐτοῦ διεταράχθη ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς ποὺ ἀνεκάλυψαν τὸ ἀρκετὰ περίεργο καταφύγιό του...

ΜΟΔΕΣ ποὺ ἔχουν παράξενες ἀφορμὲς

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΜΑΝΤΗΛΙΟΥ

Τὸ μαντῆλι ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο πρὸ 400 ἐτῶν. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐγενικεύθηκε ἡ χρῆσις του περὶ τὸ ἔτος 1800. Ἡ Αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα, ἡ ὁποία εἶχε πολὺ ἄσχημα δόντια, συνήθιζε νὰ κρατᾷ ἐμπρὸς στὰ χείλη της, ὅταν μιλοῦσε, ἕνα μανδηλάκι γαρνιρισμένο μὲ πολύτιμες δαντέλλες. Οἱ κυρίες τῆς Αὐλῆς υἱοθέτησαν τὴν συνήθεια αὐτὴ τῆς ὁποίας δὲν ἤξεραν τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ καὶ σὲ λίγο καιρὸ ὅλες οἱ κυρίες κρατοῦσαν πιὰ ἀπὸ ἕνα μαντῆλι.

ΟΙ «ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΕΛΗΕΣ» ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ μόδα εἶνε πράγματι συχνὰ παράξενος. Ὅταν ὁ Λουδοβῖκος 14ος ἔδωσε κάποτε ἕναν μεγάλο αὐλικὸ χορό, ἔτυχε ἀκριβῶς νὰ ἔχῃ ἡ ὡραία δούκισσα Μαργαρίτα Μπαστὲλ ἕνα ἀποκρουστικὸ σπυρὶ στὸ πρόσωπό της ποὺ κατέστρεφε τὴν γοητεία τῆς ὀμορφιᾶς της. Ἡ δούκισσα τότε εἶχε, στὴν ἀπελπισία της, τὴν ἔξυπνη ἰδέα νὰ σκεπάσῃ τὸ σπυρὶ μ' ἕνα μικροσκοπικὸ ἔμπλαστρο σὲ σχῆμα καρδιᾶς καὶ χρώματος μαύρου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικό. Τὸ μαῦρο αὐτὸ σημαδάκι ἀνέδειξε ἀκόμη περισσότερο τὸ θαυμάσιο ὁλόλευκο δέρμα τῆς ὡραίας δούκισσας καὶ ὅλες αἱ ὄμορφες γυναῖκες ἔσπευσαν νὰ υἱοθετήσουν τὴν τεχνητὴ αὐτὴ ἐληὰ (ποὺ ὠνόμαζαν τότε «κραὶν τὲ μπωτέ») χωρὶς νὰ ἔχουν κανένα ἄσχημο σπυρὶ νὰ κρύψουν μὲ τὸ μέσον αὐτό...

ΤΑ ΜΥΤΕΡΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Τὴν μόδα τῶν ὑπερβολικὰ μυτερῶν παπουτσιῶν ὀφείλομε στὸν κόμητα Πλανταζενέ, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε τόσο πολὺ ἀπὸ ἕναν κάλο, ὥστε ἐφεῦρε τὰ παπούτσια αὐτὰ μὲ τὴν τερατώδη μύτη ποὺ ἔμοιαζε σὰν τὸ ράμφος τῶν πουλιῶν. Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὅλη ἡ ἀριστοκρατικὴ κοινωνία ἐθεώρησε καθῆκον της νὰ μιμηθῇ τὸν κόμητα. Μερικοὶ μάλιστα ἔφθασαν σὲ τέτοιες ὑπερβολές, ὥστε ἡ ἄκρη τῶν παπουτσιῶν των στηριζόταν μὲ... κορδέλλες δεμένες στὰ γόνατα!

ΤΑ ΥΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

Μιὰ εὐνοουμένη τοῦ Ρισελιὲ προσεπάθησε νὰ διορθώσῃ τὸ κοντό της ἀνάστημα, φορῶντας ὑψηλὰ τακούνια. Οἱ ἄλλες γυναῖκες ἔσπευσαν ἀμέσως ν' ἀκολουθήσουν τὴ νέα αὐτὴ τρέλλα τῆς μόδας. Ὅσο προώδευε ὁ πολιτισμὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τόσο ψηλώναν καὶ τὰ τακούνια! Στὴν ἐποχὴ τοῦ ροκοκὸ ἔφθασαν σὲ τέτοιο ὕψος, ποὺ ἡ στάσις τῶν κοσμικῶν κυριῶν ἄρχισε νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν ἐπικλινῆ πύργο τῆς Πίζας... Καὶ μόνον ὅταν τὸ ὕψος τῶν τακουνιῶν ἔφθασε πιὰ στὸ ἀπροχώρητον, παρουσιάσθηκε ἡ ἀντίθεσις: ἡ ἑπομένη ἐποχή, μαζὶ μὲ τὰ φορέματα ποὺ ἐμιμοῦνταν τὸ κλασσικὸ χιτῶνα ἐπανέφερε στὴ μόδα καὶ τὰ χαμηλά, χωρὶς τακούνια, παπούτσια.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ «ΜΑΝΣΟΝ»

Τὸ «μανσὸν» δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴ Γροιλανδία, ὅπως θὰ ἐνόμιζε κανείς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν χώραν, ὅπου ἀνθοῦν οἱ λεμονιές, τὴν Ἰταλία. Μιὰ ὡραία Βενετσιάνα, ἀπαρηγόρητη γιὰ τὴν ἀσχημία τῶν χεριῶν της συνήθιζε νὰ τὰ κρύβῃ μ' ἕνα μανσὸν καμωμένο ἀπὸ λουλούδια. Πολὺ ἀργότερα ἐγεννήθη ἡ ἰδέα νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ μανσὸν ἐναντίον τοῦ ψύχους.

Μιὰ γυναῖκα ΕΣΚΟΤΩΣΕ...

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

15ον

Ἔχω πεποίθησι στὴν ἀντίληψί σας, κύριοι ἔνορκοι. Γνωρίζετε τὸν κόσμο. Γνωρίζετε τὴν κατάπτωσι ποὺ παρατηρεῖται στὴ νοοτροπία μερικῶν γυναικῶν σήμερα. Δὲν θέλω νὰ χαρακτηρίσω μὲ τὴ λέξι ποὺ τοὺς ἁρμόζει τὶς κοπέλλες ποὺ ἐνόμισαν ὅτι τὸ δικαστήριο ἦταν τὸ κατάλληλο θέατρο γιὰ νὰ παίξουν τὸν ρόλο τῶν θυμάτων. Ἂς κρίνῃ καθένας σας πόση ἐκτίμησι μπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ γιὰ κορίτσια ποὺ βροντοφωνοῦν ὅτι δὲν εἶνε κορίτσια... Ἂς κρίνῃ καθένας, ἂν εἶνε σωστὸ ν' ἀνατραποῦν οἱ ὅροι καὶ τὸ θῦμα νὰ κληθῇ σὲ ἀπολογία. Ἕνας εἶνε ὁ ἴσιος δρόμος γιὰ ὅποιον αἰσθάνεται πὼς ἔχει βάσιμο παράπονο ἐναντίον τοῦ Κλὼντ Ρενώ: Ἡ δικαιοσύνη! Ἂς ἀποταθῇ στὴ δικαιοσύνη... Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ ἔγκλημα.

»Ἡ κατηγορουμένη σωπᾷ. Δὲν ἐννοεῖ νὰ μᾶς φωτίσῃ καθόλου. Ἂς δοῦμε ὅμως τί εἴδους γυναῖκα εἶνε αὐτὴ ἡ Μάρθα Φερινέλ. Ἀπὸ ποῦ ἦλθε;... Πότε ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία της ὡς ἠθοποιὸς κακῆς τάξεως σὲ δευτερεύοντας θιάσους;... Ἄγνωστον. Ἴσως νὰ μὴ μᾶς ἐνδιαφέρῃ κιόλας αὐτό. Τὴν συναντοῦμε ὅμως ὡς κοσμικὴ κυρία σὲ μιὰν οἰκογενειακὴ πανσιόν.

»Ἔχει ὑπὸ τὴν προστασία της ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα. Τὴν ἀνεψιά της. Καθένας τὴν φαντάζεται στὸν ρόλο τῆς θείας, γεμάτη ἀγάπη, γεμάτη αὐταπάρνησι! Τί πλανερὴ εἰκόνα! Ἡ Μάρθα Φερινὲλ ἔχει τὴν ψυχὴ γεμάτη μῖσος καὶ φθόνο γιὰ τὴν κοπέλλα. Τὴν βασανίζει κατὰ τὴν ὁμολογία ὅλων τῶν μαρτύρων. Ἡ μικρὴ κλαίει συχνά. Ἡ θεία φθάνει νὰ τὴν κλειδώσῃ στὴν κάμαρά της, μεγάλη κοπέλλα πιά, δεκαεπτὰ χρόνων. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ καταστήσῃ τὴ ζωὴ κόλασι στὴν Λίλια.

»Μιὰ μέρα, φαντάζεται ἡ Μάρθα Φερινὲλ πὼς ὁ Κλὼντ Ρενὼ δείχνει μιὰν ἰδιαίτερη συμπάθεια στὴν ἀνεψιά της. Αὐτὸ τὴν κάνει ἔξω φρενῶν. Προσπαθεῖ μὲ κάθε μέσον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ εἰδυλλίου. Ἀλλὰ τὰ νειᾶτα δὲν γνωρίζουν ἐμπόδια. Θερμόαιμη ἡ Λίλια Φερνὺ φαντάζεται πὼς ὁ Κλὼντ Ρενὼ πρόκειται νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο. Ἐνθουσιάζεται. Νομίζει πὼς ἐπειδὴ χορεύει μὲ εὐχαρίστησι μαζί της, τὴν ἀγαπάει... Ἁγία ἀθωότης! Συγκινητικὴ ἀφέλεια, ποὺ μᾶς κάνει νὰ δακρύζωμε καὶ νὰ χαμογελοῦμε συγχρόνως.

»Ἡ Λίλια χαρίζει τὴν καρδιά της στὸν Κλὼντ Ρενώ. Τὴν χαρίζει μὲ ἐνθουσιασμὸ χωρὶς ἐπιφύλαξι, χωρὶς κατὰ βάθος νὰ τὴν μέλλῃ γιὰ ἀνταπόδοσι. Εἶνε δεκαεπτὰ χρόνων καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ἀγάπη. Εἶνε εὐτυχισμένη ἐπειδὴ ἀγαπᾷ.

»Ἡ Μάρθα Φερινὲλ τὴν παρακολουθεῖ μὲ μάτια σκληρά. Γεροντοκόρη αὐτή, ἀνέραστη!... Ποιὸς ξέρει πόσες φορὲς ν' ἀγάπησε στὴ ζωή της «χωρὶς νὰ ἀγαπηθῇ; Φοβᾶται ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς Λίλιας θὰ καρποφορήσῃ. Ἡ πίκρα ποὺ τὴν ἔχει ποτίσει ἡ ζωὴ πλημμυρίζει τὴν καρδιά της. Δὲν συγχωρεῖ στὴν ἀνεψιά της αὐτὴ τὴν εὐτυχία. Προσπαθεῖ πρῶτα νὰ τῆς κάνῃ κόλασι τὴν διαμονή της στὴν πανσιὸν «Χαρά». Τὴν κλειδώνει στὸ δωμάτιό της. Ἀλλὰ ὅταν βλέπῃ ὅτι αὐτὰ τὰ μέσα δὲν δαμάζουν τὴ μικρή, τυφλώνεται ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀπὸ ζήλεια. Τὸ ἔγκλημα προβάλλει στὴ σκέψι της.

»Μποροῦμε νὰ τὴν παρακολουθήσουμε. Πῶς ὡρίμασε αὐτὴ ἡ ἰδέα μέσα της; Σιγὰ-σιγά. Μιὰ μέρα, ἀγόρασε τὸ περίστροφο. Ἀπὸ τότε πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ νύχτα-μέρα. Ἔμμονη ἰδέα της, νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦσε ἡ ἀνεψιά της.

»Μήπως στὸ βάθος ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρυβόταν κανένας ἀρρωστιάρικος ἔρως; Ἂς μιλήσουν οἱ ψυχίατροι γι' αὐτό. Ἐγὼ δὲν ἀποκλείω αὐτὴ τὴ σκέψι. Ὁ Κλὼντ Ρενὼ ἦταν νέος, ὄμορφος. Αὐτή, μιὰ γεροντοκόρη ἀπροσδιορίστου ἡλικίας. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ πρόσφορο ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν τὰ πιὸ ἀνομολόγητα αἰσθήματα. Οἱ καρδιὲς τῶν γυναικῶν ποὺ δὲν ἀγαπήθηκαν ὡς τὰ σαράντα. Φαντάζομαι λοιπὸν ὅτι ἡ Μάρθα Φερινὲλ ἀγάπησε τὸν Κλὼντ Ρενώ. Αὐτὸ ἐξηγεῖ πολλά. Καὶ τὸ ἔγκλημά της, καὶ τὴ σιωπή της.

»Γιατί σιωπᾷ ἡ κατηγορουμένη; Ποιὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ θεωρεῖ πιὸ πολύτιμο κι' ἀπὸ τὴν ἐλευθερία της; Σίγουρα τὸ μυστικό της αἴσθημα. Παθολογικὴ γεροντοκορίστικη ὑπερδιέγερσις;... Ὅπως θέλετε ὀνομάστε την. Ἐγὼ τὴν ὀνομάζω ἁπλῶς ἐκφυλισμό.

»Κύριοι ἔνορκοι! Ἔχετε νὰ κρίνετε ἂν μπορῇ μιὰ γυναῖκα νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνδρα μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὸν ἀγαπάει κρυφὰ κι' ἐπειδὴ δὲν τοῦ συγχωρεῖ ἄλλη εὐτυχία. Ἂν κρίνετε μ' ἐπιείκεια, ἐγκληματεῖτε ἐναντίον τῆς κοινωνίας. Ἡ Μάρθα Φερινὲλ δὲν εἶνε ἕνα ἄτομο μονάχα. Ὑπάρχουν πλῆθος τέτοιες γυναῖκες. Θλιβερὰ κι' ἐπικίνδυνα πλάσματα. Νομίζουν πὼς ἡ ζωὴ τὶς ἀδίκησε, καὶ δὲν διστάζουν νὰ ζητήσουν, καὶ μὲ τὸ αἷμα ἀκόμη, τὰ δικαιώματά τους... Ἄλλες ὅμως ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουν τὰ αἴτια ποὺ τὶς ὠθοῦν στὶς πράξεις τους. Ἡ Μάρθα Φερινὲλ καλύπτεται μὲ τὸ μυστήριο. Ρίχνει γύρω της τὸ πέπλο τῆς σιωπῆς. Οἱ ἀφελεῖς μποροῦν νὰ συγκινηθοῦν, νὰ τὴν θεωρήσουν ἴσως θῦμα κάποιας σκληρῆς μοίρας.

»Κύριοι ἔνορκοι! Ἕνα εἶνε τὸ θῦμα: Ὁ Κλὼντ Ρενώ, ποὺ ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴ ζωή του, ποὺ ἐπέρασε ἡμέρες βασανιστικὲς στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου. Μιὰ εἶνε ἡ δράστις: Ἡ Μάρθα Φερινέλ! Ἡ γυναῖκα μὲ τὴν σκοτεινὴ ψυχή, ποὺ μισεῖ. Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν θέλει οὔτε τώρα ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της. Ὄχι ἀπὸ καλωσύνη, ἀλλὰ ἀπὸ μῖσος. Ἡ ψυχή της εἶνε κλειστή, σὰν τοῦ ἀγριμιοῦ. Ἐπιμένει στὴν ἀπομόνωσί της. Κι' ἔχει θράσος αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Τολμᾷ νὰ ἐλπίζῃ στὴ θεία ἐπιείκεια. Τὴ στιγμὴ ποὺ θέλει νὰ καταδικασθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μᾶς προκαλεῖ νὰ τὴν καταδικάσωμε, ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ τύψεις. Ἐξ ἄλλου, κύριοι ἔνορκοι, ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἁπλῆ. Ἕνας φόνος ἔγινε. Ἂν δὲν πέθανε τὸ θῦμα, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὴν Μάρθα Φερινέλ. Αὐτὴ ἔκανε ὅ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ κατηγορουμένη ὁμολογεῖ τὴν πρᾶξι της. Ἐλαφρυντικὰ δὲν ὑπάρχουν. Ἂν εἶχε ὑποκύψει στὸ μοιραῖον ὁ Κλὼντ Ρενώ, μιὰ τιμωρία θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιβληθῇ: ὁ θάνατος. Ἀλλὰ ὁ Κλὼντ Ρενὼ ζῇ. Ἡ πρᾶξις τῆς Μάρθας Φερινὲλ χάνει μέρος ἀπὸ τὴν τραγικότητά της. Ἡ φρίκη ὅμως ποὺ μᾶς προκαλεῖ εἶνε ἡ ἴδια. Κανένα ἔλεος δὲν αἰσθανόμαστε στὴν ψυχὴ γιὰ τὴν σκληρὴ γυναῖκα ποὺ ἐσήκωσε ἀποφασιστικὰ τὸ περίστροφο κι' ἔρριξε τὴ σφαῖρα στὸ στῆθος ἑνὸς παλληκαριοῦ εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Καμμιὰ ἐπιείκεια δὲν χωρεῖ. Ἡ Μάρθα Φερινὲλ πρέπει νὰ καταδικασθῇ· πρέπει νὰ γίνῃ ἀκίνδυνη γιὰ τὴν κοινωνία. Πρέπει νὰ πληρώσῃ γιὰ τὸ φταίξιμό της.

»Ὑπῆρξε δυστυχὴς στὴ ζωή της; Ἴσως. Ἡ δυστυχία ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχῃ καταστήσει καλὴ καὶ ὑπομονητική. Ἡ δυστυχία εἶνε ὁ καλύτερος παιδαγωγὸς τοῦ ἀνθρώπου. Σκληρὸς εἶνε συνήθως ὁ εὐτυχής. Ἀλλοίμονο στὸν δυστυχῆ ὅμως ποὺ μένει σκληρός. Δὲν εἶνε δικαιολογητικὰ ἡ δυστυχία. Δυστυχεῖς εἶνε οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι. Ἀλλοίμονο στὶς κοινωνίες ἂν ἐγκληματοῦσαν ὅλοι οἱ δυστυχεῖς!...

»Κύριοι ἔνορκοι, φανῆτε στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς σας! Ἡ Μάρθα Φερινὲλ πρέπει νὰ καταδικασθῇ ἀμείλικτα. Ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα! Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη τιμωρία ποὺ ταιριάζει στὸ ἔγκλημά της. Μὴ διστάσετε νὰ δώσετε τὴν αὐστηρά σας ἐτυμηγορία. Ἡ ἐπιείκεια σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶνε ἀσυγχώρητη. Ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα, ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν προβλέπει θάνατο... Πρὶν ἀποφασίσετε, κύριοι ἔνορκοι, σκεφθῆτε ὅτι ἡ ψῆφός σας ἔχει εὐρύτερη σημασία. Τιμωρεῖτε στὸ πρόσωπο τῆς Μάρθας Φερινέλ, ὅλες τὶς ἀσυνείδητες γυναῖκες, ποὺ ἀφοῦ ἐσπατάλησαν ἄγονα τὴ ζωή τους, νομίζουν ἔπειτα πὼς ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἁπλώνουν τὸ χέρι τους στὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου.

ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ

Τὸ δικαστήριο ἔκανε ἕνα μικρὸ διάλειμμα μετὰ τὴν ἀγόρευσι τοῦ εἰσαγγελέως.

Τὸ ἀκροατήριο βρισκόταν σὲ διέγερσι. Ἔτσι τὴν ἐπερίμεναν ὅλοι τὴν ἀγόρευσι τοῦ Μαρσὲλ Ρενώ. Ἀμείλικτη.

—Θὰ τὴν καταδικάσουν, ψιθύριζε ὁ κόσμος. Πάντοτε ἐπιβάλλουν τὴν τιμωρία ποὺ ζητεῖ ὁ Ρενώ.

Ἡ κατηγορουμένη εἶχε μείνει ἐντελῶς ἀπαθὴς σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀγορεύσεως. Γύρω στὰ ρυτιδωμένα της χείλη, ὁ Ἐρνὲστ ποὺ τὴν ἐκύτταζε καλὰ καὶ καταλάβαινε τὴν ψυχολογία της, ἔβλεπε μιὰν εἰρωνική, πικρὴ πτυχή.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἐρνὲστ μόλις μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Ἔνοιωθε τὶς γροθιές του νὰ σφίγγωνται ὅταν συλλογιζόταν πὼς ὁ ἄνδρας αὐτός, ποὺ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἕδρας του, μ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀξιώματός του, κεραυνοβολοῦσε τὴ δύστυχη γυναῖκα καὶ ἀράδιαζε φανταχτερὰ ἐπίθετα εἰς βάρος της, ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ὑπαίτιος τῆς δυστυχίας της. Σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς ἀγορεύσεώς του, ὁ Ἐρνὲστ μὲ κόπο συγκρατήθηκε στὴ θέσι του. Θὰ ἤθελε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ διακόψῃ τὸν χείμαρρο τῆς εὐγλωττίας του. Ἀλλὰ ὅ,τι καὶ νἄλεγε, θὰ παρέβαινε τὸν λόγο ποὺ εἶχε δώσει στὴ Μάρθα, καὶ θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ κάμῃ δυστυχισμένη τὴ Λίλια.

Μετὰ τὸ διάλειμμα, μίλησαν οἱ δικηγόροι τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Οἱ καλύτεροι δικηγόροι τοῦ Παρισιοῦ, συναγωνίσθηκαν ποιὸς νὰ ζωγραφίσῃ μὲ ὡραιότερα χρώματα τὴ φυσιογνωμία τοῦ Κλὼντ Ρενὼ καὶ μὲ μελανώτερα τὴ Μάρθα Φερινέλ. Ὅταν ἐτελείωσαν κάποτε οἱ ἀγορεύσεις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, τὸ ἀκροατήριο ἐκύτταξε τὴν κατηγορουμένη μὲ δέος, σὰν νὰ εἶχε μπροστά του μιὰν ἐγκληματία μεγάλου μεγέθους.

Ἡ Λίλια, δίπλα στὸν Ἐρνέστ, ἔτρεμε.

—Θὰ τὴν καταδικάσουν, ἐψιθύρισε. Γιατί δὲν μιλᾷ;... Ὤ, εἶνε φοβερό... Ἐρνέστ... Θέλω νὰ σηκωθῶ νὰ μιλήσω ἐγώ... Νὰ πῶ ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς μὲ ἐζήλευε. Ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν νάκανε αὐτὸ τὸ διάβημα ἀπὸ ζήλεια... Ἂν τοὺς πῶ ὅτι εἶχα ἀποφασίσει ν' ἀκολουθήσω τὸν Κλώντ;... Ἂν τοὺς πῶ ὅτι ἴσως τὸν ἐσκότωσε γιὰ νὰ προλάβῃ μιὰν ἀπαγωγὴ ποὺ τὴν ἐθεωροῦσε ἀνεπανόρθωτη καταστροφὴ γιὰ μένα;...

—Ἡσύχασε, ψιθύρισε ὁ Ἐρνέστ. Δὲν θὰ κάνῃς τίποτε μ' ὅλα αὐτά. Μιὰ λέξι μονάχα πρέπει νὰ πῶ ἐγώ, καὶ ἴσως σωθῇ.

Ἡ Λίλια τὸν ἐκύτταξε κεραυνοχτυπημένη.

—Τί λές, Ἐρνέστ;... Μπορεῖς ἐσὺ ἀλήθεια νὰ τὴν σώσῃς; Γιατί δὲν μιλᾷς λοιπὸν ἐσύ;

—Λίλια, εἶπε ὁ Ἐρνέστ σιγά, πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι. Αὐτὴ ἡ λέξις ἴσως σὲ κάνει ἐσένα νὰ πονέσῃς πολύ.

—Ὄχι, μὴ διστάζῃς, τοῦ ψιθύρισε ἡ γυναῖκα του σοβαρά. Ὅσο καὶ νὰ πονέσω ἐγώ, μὴ μὲ λυπᾶσαι. Ἐγὼ ἔφταιξα. Πρέπει νὰ πληρώσω. Πρέπει νὰ τὴν σώσωμε μὲ κάθε θυσία.

Οἱ δικηγόροι ἐτέλειωσαν πιὰ τὶς ἀγορεύσεις τους. Σηκώθηκε κι' ὁ συνήγορος ποὺ εἶχε διορίσει τὸ δικαστήριο. Εἶπε λίγα λόγια τυπικά, κρύα. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ κι' αὐτὸς ὁ δικηγόρος, μιὰ κι' ἡ κατηγορουμένη δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα της οὔτε σ' αὐτόν.

Ὁ Πρόεδρος πῆρε τὸ ἐπίσημο ὕφος του. Σηκώθηκε.

—Τὸ δικαστήριο ἀποσύρεται, ἄρχισε μὲ βαρειὰ φωνή.

—Σταματῆστε!... Μιὰ στιγμή! ἐφώναξε ὁ Ἐρνέστ βραχνά.

Ὁ Πρόεδρος τὸν ἐκύτταξε παραξενεμένος. Ὅλα τὰ μάτια ἐστράφηκαν πρὸς αὐτόν.

Ἡ Μάρθα, σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ λήθαργο, ἐγύρισε ἀπότομα καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια ἄστραφτερά.

—Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Πρόεδρος, ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ διαδικασία ἐτελείωσε κι' ὅτι περιττεύει τώρα κάθε ἄλλη συζήτησις;

Ὁ Ἐρνέστ προχώρησε πρὸς τὴν ἕδρα. Τὰ μάτια του ἄστραφταν κι' αὐτουνοῦ καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ παράξενη ἔκφρασι.

—Κύριε Πρόεδρε, εἶπε. Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ὅτι τὸ σεβαστὸ δικαστήριό σας ἔχει ὡς πρώτιστον σκοπὸ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια. Ἔχω λοιπὸν τὴν ἰδέα πὼς μπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω σ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι.

—Μὰ δὲν ὑπάρχει πιὰ μυστήριο, εἶπε ὁ Πρόεδρος νευρικός. Ὁ κύριος μάρτυς, ὁ παρ' ὀλίγον σκοτωμένος Κλὼντ Ρενώ, ἀνεγνώρισε τὴν δράστιδα. Ἡ ἴδια ἡ Μάρθα Φερινὲλ ὡμολόγησε. Δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχῃ πουθενὰ κανένα μυστήριο.

—Κύριε Πρόεδρε, ἐφώναξε ὁ Ἐρνέστ. Ἡ κατηγορουμένη ἐδικάσθηκε μ' ἕνα ψευδώνυμο. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἐνδιέφερε τὸ δικαστήριο νὰ μάθῃ τὸ ἀληθινό της ὄνομα.

Ἕνας ψίθυρος στὸ ἀκροατήριο ἐπνίγηκε ἀπὸ μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ τῆς κατηγορουμένης:

—Ἐρνέστ... Σὲ ἐξορκίζω!... Μοῦ ὡρκίστηκες!... Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα...

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἄλλαξε χίλια χρώματα. Καὶ τώρα ἀκόμη, τὴν τελευταία στιγμή, ἡ πάλη μέσα του γινόταν. Εἶχε τὸ δικαίωμα, ἀλήθεια, νὰ ἐπιορκήσῃ, νὰ προδώσῃ ἕνα ἱερὸ μυστικό;...

Ἡ Μάρθα Φερινέλ, μὲ μάτια ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες, μὲ χέρια ἑνωμένα παρακλητικά, τὸν ἱκέτευε, τὸν ἀπειλοῦσε. Ἡ Λίλια, ἀπὸ τὴ γωνίτσα της, τὸν ἐκύτταζε μὲ μάτια τρομαγμένα. Κρατοῦσε στὰ χέρια του τώρα αὐτός, τὴν εὐτυχία, τὸ μέλλον αὐτῶν τῶν δύο γυναικῶν. Μὲ μιὰ του λέξι μποροῦσε νὰ φέρῃ τὴ σωτηρία ἢ τὴν καταστροφή. Τὸ μυαλό του ἐγύριζε, ζαλιζόταν.

Ὁ Πρόεδρος ὅμως εἶπε μὲ φωνὴ αὐστηρή:

— Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτετε εἶνε σπουδαῖο. Ἔπρεπε μάλιστα, μιὰ ποὺ τὸ ξέρετε, νὰ παρουσιασθῆτε νωρίτερα στὸ δικαστήριο. Τώρα, ἂν καὶ εἶνε ἡ δωδεκάτη ὥρα, εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ μᾶς πῆτε ὅλα ὅσα ξέρετε γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτή.

—Ἐρνέστ! Ἐρνέστ! ἐφώναξε ἡ Μάρθα μὲ ἀγωνία. Ἂν ἀγαπᾷς τὸ Θεό, μὴ μιλήσῃς. Κύριοι δικασταί, κύριοι ἔνορκοι, φανῆτε εὐσπλαγχνικοί. Δὲν ζητῶ νὰ μὲ ἀθωώσετε, δὲν ζητῶ ἐπιείκεια. Μόνο ἕνα σᾶς ἱκετεύω, σᾶς ἐκλιπαρῶ. Μὴ θελήσετε νὰ μάθετε τὸ μυστικό μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Τὰ σπασμένα ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

Αἰσθηματικὸ ἀπρόοπτο

Καθισμένος μέσα στὸ λεωφορεῖο, ὁ κ. Ὄσκαρ Μπουντουὰ ἐδιάβαζε τὸ περιοδικό του, ἕνα πολὺ ὡραῖο περιοδικὸ ὅπου δὲν γινόταν ἄλλος λόγος παρὰ γιὰ κινηματογραφικοὺς ἀστέρες, ἐκκεντρικὲς κόμησσες ποὺ ἐγκατελείφθησαν ἄνανδρα ἀπὸ τοὺς ἐραστάς των, γιὰ ἑκατομμυριούχους ποὺ ἀπέκτησαν μὲ ὕποπτα μέσα τὰ ἑκατομμύριά των. Ἔξαφνα ὁλόκληρο τὸ λεωφορεῖο ἐτραντάχθηκε, τὰ φρένα οὔρλιασαν καὶ ὁ κ. Ὄσκαρ Μπουντουά, μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀκούμπησε σὲ μιὰ νέα γυναῖκα ποὺ ἦταν ἀπέναντί του καὶ αἰσθάνθηκε ἕνα μεγάλο κλονισμό. Ὅταν συνῆλθε ἀπ' τὴν ἔκπληξί του τὰ ἀντικείμενα καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν τριγύρω του τοῦ ἐφάνηκαν συγκεχυμένα σὰ νὰ τἄβλεπε μέσα ἀπὸ ὁμίχλη.

— Τὰ γυαλιά μου! ἐφώναξε.

Ἦσαν σκόρπια σὲ κομμάτια ἐπάνω στὰ γόνατά του. Τὴν ἴδια στιγμὴ αἰσθάνθηκε ἕναν πόνο στὸ βλέφαρο καὶ ἔνοιωσε κάτι ζεστὸ νὰ κυλᾷ στὸ μάγουλό του. Ἔβαλε τὸ χέρι του καὶ ἐκύτταξε: ἦταν αἷμα!

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ λεωφορείου τὸν εἶχαν ἤδη περικυκλώσει, μιλῶντας ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ τὸν συμβουλεύσουν. Ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν φωνῶν μιὰ νέα καὶ δροσερὴ τὸν διεπέρασε μὲ τὸν συναρπαστικό της τόνο:

— Ἄ, κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες. Αὐτὸς ὁ σωφὲρ ἐφρενάρισε σὰν κτῆνος.

Καὶ καθὼς ὁ κ. Ὄσκαρ Μπουντουὰ μὴ ξέροντας τί νὰ πῇ ἐτραύλιζε μερικὲς ἀκατανόητες λέξεις, ἡ φωνὴ ξανάρχισε τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία:

— Μὰ ἐπληγωθήκατε! Ὤ, εἶνε τρομερό! Εἰσπράκτωρ σταματῆστε! Πρέπει νὰ πᾶμε τὸν κύριο σ' ἕνα φαρμακεῖο.

Ἡ νέα γυναῖκα στὴν ὁποία ἀνῆκε αὐτὴ ἡ φωνὴ διέτασσε μὲ ἀρχοντικὴ αὐταρχικότητα κι' ὅλος ὁ κόσμος τὴν ὑπήκουσε. Ὁ Ὄσκαρ ἐκόντευε νὰ λιποθυμήσῃ, ἀλλὰ ἡ ἐπιβάτις τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ ἕνα μπράτσο καὶ ἁπαλὰ μὲ μικρὲς κινήσεις ἐσκούπιζε τὸ αἷμα μ' ἕνα μαντῆλι ποὺ ἐμύριζε πολὺ ὄμορφα.

Σπρωχνόμενος, συγκρατούμενος, ὁδηγούμενος ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἁπαλὸ χεράκι, μὰ πολὺ σταθερό, ὁ πληγωμένος κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τρικλίζοντας, γιατὶ χωρὶς τὰ γυαλιά του ἔβλεπε πολὺ ἄσχημα. Σ' ὅλο τὸ δρόμο, ἡ συνοδός του δὲν ἔπαυε νὰ τὸν παρηγορῇ καὶ νὰ τοῦ δίνῃ θάρρος. Συγκινημένος ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ὁ κ. Ὄσκαρ Μπουντουὰ ἔκανε τὴ σκληρὴ σύγκρισι: Ἀπὸ πόσα χρόνια εἶχαν νὰ τοῦ μιλήσουν σὲ τέτοιον τόνο; Στὸ σπίτι του δὲν ἄκουε παρὰ προσβλητικὰ λόγια καὶ συνεχεῖς ἀντεγκλήσεις. Ἡ Ὀρτάνς, ἡ γυναῖκα του, στρυφνὴ καὶ καυγατζού, δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα της παρὰ γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸ Θεὸ τί τοῦ καμε γιὰ νὰ τῆς δώσῃ ἕνα τέτοιο κτῆνος καὶ ἕναν «ἀνίκανο γιὰ ὅ,τι δήποτε». Ἡ καρδιά της ἔμενε ἀσυγκίνητη καὶ στὶς χειρότερες περιστάσεις. Ὁ Ὄσκαρ θυμόταν... Αὐτὴ τὴν ἡμέρα μὲ τὸν δυνατὸ ἄνεμο ποὺ εἶχε δεχθῆ μιὰ γλάστρα στὸ κεφάλι, ἡ Ὀρτὰνς ἀντὶ νὰ συγκινηθῇ, ἐφώναξε:

— Ὤ, λὰ λά! Ὁρίστε χαϊδέματα ποὺ θάστεκαν σ' ἕνα μικρὸ παιδί. Τί θἄλεγες ἂν ἐπρόκειτο νὰ σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι;

Ἄ, αὐτὴ ἡ γλυκεῖα ξένη δὲν θὰ μεταχειριζόταν ποτὲ τέτοια γλῶσσα. Ἔφθασαν στὸ φαρμακεῖο. Ἐκείνη ἐζήτησε μιὰ καρέκλα, ἔδωσε διαταγές, ἐνῷ οἱ ἄνδρες μὲ τὶς ἄσπρες μπλοῦζες ἔτρεχαν κοντὰ στὸν πληγωμένο. Γεμᾶτος συγκίνησι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ὁ Ὄσκαρ ἐψέλλιζε λέξεις χωρὶς συνοχή. Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ἐκυττοῦσε τὴν προστάτριά του. Μέσα στὴ θαμπάδα τῆς μυωπίας του ἔβλεπε ξανθὲς μποῦκλες κάποιο χαμόγελο, καὶ μάτια ποὺ ἑνώνονταν σὰν νἄθελαν νὰ σχηματίσουν κάτι σὰν τὸ οὐράνιο τόξο. Ποτέ του δὲν εἶχε τόσο λυπηθῆ γιὰ τὴ μυωπία του.

Τέλος, ἡ νέα τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι:

— Ὠρβουάρ, εἶπε, φεύγω ἥσυχη, δὲν εἶνε τίποτε.

Ἐκεῖνος κατώρθωσε νὰ μουρμουρίσῃ:

— Ὤ, βεβαίως... βεβαίως! Ἀληθινὰ δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω... Μὰ θὰ ξαναϊδωθοῦμε, ἐλπίζω;

Ἐκείνη ἐφάνηκε νὰ διστάζῃ καὶ εἶπε:

— Φυσικά! Θέλετε νὰ ξαναβρεθοῦμε μεθαύριο τὴν ἴδια ὥρα, ἐμπρὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ φαρμακεῖο;

Ὁ Ὄσκαρ ἐδέχθηκε μὲ μάτια ὑγρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἡ νέα ἔφυγε καὶ ἐκεῖνος ἔμεινε γιὰ μερικὰ λεπτὰ σὰν ὑπνωτισμένος στὴν καρέκλα του. Ἤδη, μὲ τὰ λεπτὰ ποὔχε ζήσει, ἔχτιζε μιὰ καινούργια ζωή. Μέσα του ξυπνοῦσαν σκέψεις καὶ ὄνειρα ποὺ τὰ ἐπίστευε γιὰ πεθαμένα ὁριστικῶς, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια συζυγικῆς ζωῆς.

Μεθαύριο θὰ τὴν ξανάβλεπε, θὰ τὴν ξανάβλεπε αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ τὰ γυαλιά του. Πόσο τὴν ἐφανταζόταν ὄμορφη, καλὴ καὶ γλυκειά. Βρισκόταν στὸ σκαλοπάτι ἑνὸς χαρούμενου σπιτιοῦ, ὅπου μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία τὸν ἀνέμενε. Χαμογελῶντας σκεφτόταν τὸ χιλιόφραγκο ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴν Ὀρτὰνς καὶ ποὺ τὸ εἶχε βάλει στὴ σελίδα 157 τῆς «Γῆς» τοῦ Ζολά, ἕνα βιβλίο ποὺ ἐκείνη δὲν ἄνοιγε ποτὲ γιατὶ τὸ ἔκρινε ὡς ἀνήθικο.

Μὲ λεπτότητα, ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ ἐτοποθέτησε στὴ μύτη ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ καινούργια:

—Ἐλπίζω νὰ σᾶς κάνουν, εἶπε.

—Θαυμάσια! εἶπε ὁ Ὄσκαρ γεμᾶτος ἐνθουσιασμό.

—Διακόσια φράγκα μόνον, εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

Ὁ Ὄσκαρ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ ὠχρίασε: Τὸ πορτοφόλι του δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ! Μὲ νευρικὲς κινήσεις, ἔψαξε καὶ τὶς ἄλλες τσέπες. Τὸ πορτοφόλι εἶχε ἐξαφανισθῆ, κι' ὅμως ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι τὸ εἶχε πάρει μαζί του. Ὥστε τοῦ τὸ ἔκλεψαν; Ξαφνικά, μιὰ τρομερὴ ὑποψία τοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά: Αὐτὴ ἡ νέα κυρία ποὺ τοῦ ἔδειξε ἔξαφνα τόση θερμὴ καλωσύνη... πῶς τὸν ἔσφιγγε ὡρισμένες στιγμὲς ἐπάνω της! Τόση δολιότης, ἦταν δυνατόν! Ἕνας σατανᾶς λοιπὸν κρυβόταν κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄγγελο;

Ἐπὶ δύο ὧρες ὁ κ. Ὄσκαρ Μπουντουὰ ἔκανε στὸν ἑαυτό του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, χωρὶς νὰ τολμᾷ ν' ἀπαντήσῃ. Τὴν μεθεπομένη, τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ, ἐδίστασε, καταλυπημένος: «Ἂν πάω καὶ τὴν βρῶ;» εἶπε. Ὁ φόβος αὐτὸς τὸν συνεκράτησε. Μὲ τὸ ρολόι στὸ χέρι, κυττοῦσε νὰ περνοῦν τὰ λεπτά...

—Μὲ περιμένει, ἐπανελάμβανε μέσα του, νὰ ἕνα τέταρτο ποὺ μὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω...

Προσπαθοῦσε ματαίως νὰ θαυκαλισθῇ μ' αὐτὴ τὴν κολακευτικὴ καὶ σκληρὴ αὐταπάτη καὶ συγκρατιόταν γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ.

—Νά, ἐμουρμούρισε, ὅταν ἐπέρασε ἡ μισὴ ὥρα, ἔφυγε... Ἦταν ὡστόσο πολὺ ὄμορφο γιὰ ἕναν κακομοίρη σὰν κι' ἐμένα!

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ποὺ γίνηκε λόγος μπροστὰ στὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ γιὰ τὴ χηρεία καὶ τὶς χῆρες, ὁ εὐφυέστατος συγγραφεὺς εἶπε:

— Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ πὼς ὑπάρχουν χῆρες ἀπαρηγόρητες.

— Μὰ καλά, τοῦ ἀπήντησε κάποιος, ξεχνᾶτε τὴν Ἀρτεμισία καὶ τὸ περίφημο μαυσωλεῖο ποὺ ἀνήγειρε στὸν Μαύσωλο, τὸν ἄνδρα της;

— Ναὶ καὶ σήμερα ἀκόμη θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῇ μιὰ Ἀρτεμισία νὰ κατασκευάσῃ ἕνα τέτοιο μνημεῖο. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνον πὼς ὅταν θὰ ἔβαζε καὶ τὴν τελευταία πέτρα, θὰ παντρευόταν τὸν ἀρχιτέκτονα.

⁂

— Τί θὰ ἐκάνατε ἂν γινόμουν αὐτοκράτωρ; ἐρώτησε μιὰ μέρα ὁ πρίγκηψ Ναπολέων τὸν περίφημο δημοκράτη Αἰμίλιο Ζιραρντέν.

— Ὑψηλότατε, θὰ ἐπήγαινα στὸ Βέλγιο, ὅπου θὰ ἔμενα ὅλον τὸν καιρὸ τῆς βασιλείας σας.

— Ὅλο τὸν καιρὸ τῆς βασιλείας μου;

— Ἄ, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ζεραρντέν, θὰ ἦταν τόσο λίγος αὐτὸς ὁ καιρός.

⁂

Κάποτε ἐρώτησαν τὸν συγγραφέα τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» καὶ γυιὸ τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ Μίντελσον:

— Ποιὸ νομίζετε πὼς εἶνε τὸ πιὸ ἐφήμερο ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ πατέρα σας;

— Ἐγώ, ἀπήντησε ἁπλᾶ αὐτός.

⁂

Ὅταν ὁ Λουδοβῖκος 15ος ἦταν ἀκόμη παιδί, ἔβγαινε μιὰ μέρα μὲ τὸν δάσκαλό του περίπατο. Στὴν πόρτα τῶν ἀνακτόρων, βρισκόταν κάποιος λοῦστρος, ποὺ ἐχαιρέτησε τὸν βασιλέα. Ὁ δάσκαλός του ἀφίνοντας τὸ χέρι τοῦ βασιλέως, ἀπέδωσε στὸν λοῦστρο τὸν χαιρετισμό.

— Πῶς, κύριε, χαιρετᾶτε ἕναν ὑπηρέτη; ἐρώτησε ὁ βασιλεύς.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ δάσκαλος, προτιμῶ νὰ χαιρετήσω ἕναν ὑπηρέτη, παρὰ νὰ ποῦν πὼς ἕνας ὑπηρέτης εἶνε πιὸ εὐγενὴς ἀπὸ μένα...

⁂

Ἕνας Ἀμερικανὸς προσέφερε κάποτε στὸν διάσημο ζωγράφο Μεϊσσονιὲ γιὰ κάποιο ἔργο του δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Θέλω εἴκοσι, εἶπε ὁ καλλιτέχνης.

— Ἐλᾶτε δά, εἶπε ὁ Ἀμερικανός, αὐτὸ δὲν τὸ ἐκάματε οὔτε σὲ μιὰ μέρα.

— Ἴσως, ἀπήντησε ὁ Μεϊσσονιέ, ἐκοπίασα ὅμως δεκαπέντε χρόνια γιὰ νὰ μάθω νὰ τὸ κάνω σὲ μιὰ μέρα.

Γιατὶ ἔμεινε μ' αὐτὸν ποὺ δὲν ἀγαποῦσε..

Αἰσθηματικὸ κομψογράφημα

Εἶχαν περάσει χρόνια ἀπὸ τὸν τελευταῖον χωρισμό τους. Δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει ὅμως. Τὴν ξανάβλεπε πάντα στὴν φαντασία του, μὲ μιὰ τρυφερὴ νοσταλγία. Ἄλλοτε, ὅταν ἦσαν μαζί, ἐπέφερε τὶς στιγμὲς ποὺ ἦταν μόνος. Τώρα ὅμως ὄχι. Τοῦ ἀρκοῦσε μιὰ σύντομη διακοπὴ ἀπ' τὴν δουλειά του, μιὰ στιγμὴ ἀνίας γιὰ νὰ τὴν ξαναϊδῇ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του. Ἐκείνην: τὴν Λουΐζα.

Μιὰ μέρα ὅμως τὴν ξανάδε στὴν πραγματικότητα. Τὸν ἐπερίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. Στὴν εἴσοδο... Ὅπως τότε ποὺ ἐρχόταν καὶ τὸν ἔπαιρνε κάθε βράδυ, μετὰ τὴν ἐργασία του.

—Παντρεμένη, λοιπόν;...

Εἶχε προσέξει τὴν βέρα της καθὼς ἐκείνη ἔβγαζε τὰ γάντια της. Βρισκόντανε σ' ἕνα κέντρο, σὲ μιὰν ἀπόμερη ρωμαντικὴ γωνιά. Ἡ Λουΐζα δὲν τοῦ ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἔπαιζε μηχανικὰ μὲ τὸ κουταλάκι τοῦ σερβὶς ποὺ εἶχε μπροστά της. Τέλος, εἶπε ὕστερα ἀπὸ μικρὸν δισταγμό:

—Ὄχι. Χωρισμένη.

—Ἀπὸ πότε;

—Ἀπὸ ἕνα σχεδὸν μῆνα...

—Θὰ μείνῃς τώρα μαζί μου;

Ἔνευσε καταφατικὰ χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Σηκώθηκαν σὲ λίγο νὰ φύγουν. Ἔξω, ἐζήτησαν ἕνα ἥσυχο ἑστιατόριο νὰ γευματίσουν. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι, ὅλη τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι δὲν κατώρθωναν νὰ μιλήσουν. Τοὺς ἀρκοῦσε νὰ κυττάζωνται στὰ μάτια.

Ἐκεῖνος τὴν κυττοῦσε μὲ τὰ ὡραῖα, εἰλικρινῆ μάτια του ποὺ δὲν ἐγνώριζαν νὰ κρύβουν τίποτε. Ἐκείνη καθόταν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, ἴσως ἀπὸ τὴν συγκίνησι ἐπειδὴ βρισκόταν τόσο κοντά του, σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά του...

—Ἔμεινα πάντα μόνος ὅπως ἄλλοτε. Πρὶν ἕναν χρόνο ἀρραβωνιάστηκα μὲ μιὰ νέα συνάδελφο τοῦ γραφείου μου, ἀλλὰ δέν...

Ἄδειασε κρασὶ στὸ ποτήρι της. Ὕστερα, τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὸ κόκκινο ὑγρὸ ποὺ εἶχε γεμίσει τὸ κρυστάλλινο κύπελλο.

—...Καὶ ἂν δὲν ἐρχόσουν, θὰ πέθαινα μόνος μου, συνέχισε μὲ χαμόγελο.

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο, πῆραν ἕνα ταξί. Τοὺς ὡδήγησε στὸ σπίτι του. Μέσα στὸ ταξί, ἐκεῖνος τὴν ἐφίλησε. Τὸ φιλί του ἔμοιαζε μὲ κλάμα, γιατὶ τὰ χείλη του ἔτρεμαν. Καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ κυλήσουν δυὸ δάκρυα...

Στὸ σπίτι του, μπῆκαν στὸ μικρό, κομψὸ σαλονάκι, ὅπου περνοῦσαν ἄλλοτε τὶς ὧρες τους. Ἡ Λουΐζα ἐκάθησε στὸ ντιβάνι.

Ἐκεῖνος ἐκάθησε κοντά της, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ ὄμορφα, τρυφερὰ λόγια, ἐνῷ ἐκείνη χαμογελοῦσε...

Ἐπέρασαν μερικὲς στιγμὲς εὐτυχισμένες ἔτσι. Ἀπότομα ὅμως ἡ Λουΐζα ἐξέσπασε σ' ἕνα δυνατό, λυγμικὸ κλάμα.

—Τί ἔχεις, Θεέ μου; Τί σοῦ συμβαίνει; ἔκανε τρομαγμένος ἐκεῖνος.

Τῆς ἀνασήκωσε τὸ πρόσωπο ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ δάκρυα.

—Πές μου, τί ἔχεις, λοιπόν; τὴν ἱκέτευσε.

—Δὲν πρέπει νὰ μείνω, ψιθύρισεν ἡ Λουΐζα. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμω αὐτό..

—Ποιό; ἐτραύλισε.

—Πρέπει νὰ φύγω, ναί... Ἐγκατέλειψα τὸν ἄνδρα μου γιὰ νἄρθω ἐδῶ, κοντά σου, γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ...

Ἐσκούπισε τὰ δάκρυά της μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μανικιοῦ της.

—Γιὰ νὰ μείνω πάντα μαζί σου... συνέχισε. Ὅμως, δὲν ἔχω τώρα τὴν δύναμι... Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμω αὐτό.

Καὶ στὴν σιωπηλὴν ἐρώτησι ἐκείνου, ἀπήντησε:

— Δὲν εἶμαι χωρισμένη! Σοῦ εἶπα ψέματα!

—Τὸν ἀγαπᾷς; κατώρθωσε ἐκεῖνος μόνο ν' ἀρθρώσῃ.

—Ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ, ψιθύρισε ἡ Λουΐζα, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀτενίσῃ κατάματα. Καὶ μὲ περιμένει ἀπόψε στὸ σπίτι... Ἐνῷ ἐσὺ δὲν μ' ἐπερίμενες...

Ἔγινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ μεταξύ τους.

—Σ' ἐπερίμενα πάντα... Ὄχι βέβαια ἀπόψε! ψιθύρισε ἐκεῖνος.

Καὶ τὴν ἐκύτταξε βαθειά, πολὺ βαθειὰ στὰ μάτια μὲ τὸ διαπεραστικὸ ἐκεῖνο βλέμμα ποὺ κυττάζει κανεὶς ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ξαναϊδῇ.

Στὶς ἑπτά, τὴν συνώδευσε στὸν σταθμό. Στὶς ὀκτώ, ἡ Λουΐζα δειπνοῦσε μὲ τὸν ἄντρα της... Μ' αὐτὸν ποὺ δὲν ἀγαποῦσε, μ' αὐτὸν ὅμως ποὺ εἶχε προτιμήσει νὰ μείνῃ γιατὶ αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ποὺ θὰ τὸν ἐπίκραινε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον ἂν τὸν ἐγκατέλειπε...

ΣΥΠ.

Τὸ ΛΕΞΙΚΟ τῆς γυναικείας ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΤΑ ΟΦΕΛΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ἀπὸ τὸ χλιαρὸ λουτρό, μπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε γιὰ να ἐπιδράση κατ' εὐθεῖαν στὸ δέρμα καὶ νὰ τὸ βελτιώση.

Ὅταν λοιπὸν τὸ δέρμα εἶνε ξηρό, θὰ βάλετε στὸ νερὸ ἀλτέα, πίτουρο, λιναρόσπορο. Γιὰ νὰ μὴν κολλήσουν ὅμως οἱ γλοιώδεις αὐτὲς οὐσίες στὸ δέρμα, θὰ τὰ κλείσετε σ' ἕνα μικρὸ σακουλάκι ἀπὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον θὰ πιέζετε μέσα στὸ νερό.

Μὰ εἶνε ἀπαραίτητο ἡ θεραπεία νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή, γιατὶ μπορεῖ νὰ δημιουργήση σοβαρὲς ἀταξίες, πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνες ἀπὸ τὰ κακὰ ποὺ πρόκειται νὰ καταπολεμήση.

Ὁ ἁπλούστερος καὶ πρακτικώτερος τρόπος γιὰ τὴ γενικὴ ἐντριβὴ τοῦ σώματος, εἶνε ἡ χρησιμοποίησις τοῦ «τέμπ» τοῦ μεγάλου καὶ χαμηλοῦ ἐκείνου δοχείου ἀπο τσίγκο ἢ καουτσούκ, τὸ ὁποῖον βρίσκει πάντοτε θέσιν καὶ στὸ πιὸ μικρὸ σπίτι, ἀκόμη καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα κρεββάτι. Κάθε σπίτι ποὺ δὲν ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχη λουτρό, μπορεῖ κάλλιστα νὰ προμηθευθῆ τὸ ἀπαραίτητο αὐτὸ ἔπιπλο.

Μόλις ξυπνήσετε, τρέξτε ἀμέσως στὸ «τέμπ».

Μέσα σὲ μιὰ λεκάνη ποὺ ἔχετε στὸ πλάϊ, ὑπάρχει ἀρκετὸ νερὸ κρύο. Βουτᾶτε τὸ σφουγγάρι: 1ον ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ δεξιὸ ὦμο πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ στίβετε γρήγορα τὸ νερό. 2ον ξαναρχίζετε στὸν ἀριστερὸ ὦμο, πρὸς τὰ ἐμπρός. 3ον στὸ δεξιὸ ὦμο πρὸς τὰ ὀπίσω, 4ον στὸν ἀριστερὸ ὦμο πρὸς τὰ ὀπίσω. 5ον στὰ δεξιὰ ἰσχύα, 6ον στ' ἀριστερὰ ἰσχύα, 7ον ἀπὸ το ἐπάνω μέρος τοῦ δεξιοῦ μηροῦ, 8ον ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ. Αὐτες οἱ ὀκτὼ μεθοδικὲς κινήσεις, πρέπει νὰ βρέξουν ὁλόκληρο τὸ σῶμα, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς.

Τὸ σύνολο αὐτῶν τῶν ἀσκήσεων δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῆ τὸ διάστημα τῶν 80 δευτερολέπτων. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὀγδόντα δευτερόλεπτα συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ δέκα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὶς κινήσεις ποὺ θὰ κάμετε γιὰ νὰ βουτήξετε τὸ σφουγγάρι μέσα στὴ λεκάνη μὲ τὸ νερό.

Δὲν πρέπει νὰ μείνη τὸ σῶμα σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ κρύο νερὸ περισσότερο ἀπ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

Κατόπιν θὰ σκουπισθῆτε γρήγορα καὶ δυνατὰ μὲ μιὰ χνουδάτη πετσέτα. Ἔπειτα θὰ τρίψετε τὸ σῶμά σας καλὰ μ' ἕνα γάντι τρίχινο ποὺ φέρει τὸ αἷμα στὸ δέρμα καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἀντίδρασι, τὴν ὁποίαν μιὰ νωθρὴ ἰδιοσυγκρασία θὰ ἐδημιουργοῦσε ἴσως ἡμιτελῶς.

Ἡ πραγματοποίησις τῆς ψυχρολουσίας αὐτῆς δίδει τὴν αἴσθησι τῆς εὐδιαθεσίας, τοῦ ξεκουράσματος, τῆς ἀνέσεως, τῆς ἀναζωογονήσεως.

Ὅσοι δὲν ἔχουν διόλου συνηθίσει σ' αὐτήν, πρέπει νὰ την ἀρχίσουν τὸ καλοκαῖρι καὶ θὰ τὴν συνεχίσουν καὶ στὰ πρῶτα κρύα, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψουν τὸν χειμῶνα. Τὸ «τέμπ» εἶνε τὸ καλύτερο προληπτικὸ ἐναντίον τοῦ συναχιοῦ καὶ τῶν κρυολογημάτων, σκληραγωγεῖ καὶ τὰ πιὸ ἀδύνατα ἄτομα.

Στὸ πολὺ δυνατὸ κρύο, θὰ ἑτοιμάσετε τὸ νερὸ στὴ λεκάνη ἀπὸ τὸ βράδυ, ὥστε τὸ νερὸ νὰ ἀποκτήση τὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου καὶ ὄχι τὴν ἐξωτερική.

Τὸ ντοὺς ἔχει τὸ προνόμιο νὰ προσθέτη στὴ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τοῦ ψυχροῦ ὕδατος καὶ τὸ μηχανικὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρούσεως τοῦ ὕδατος ποὺ ἔρχεται ὑπὸ πίεσιν.

Τὸ ψυχρὸ ντοὺς πρέπει νὰ εἶνε σύντομο. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θέσετε σ' ἐνέργεια γιὰ νὰ δημιουργήση τὴν εὐεργετικὴ ἀντίδρασι, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος νὰ γίνη πιὸ δραστηρία κι' ἡ ἀναπνοὴ πιὸ ἄνετη.

Τὸ χλιαρὸ ντοὺς, τῶν τεσσάρων ἕως πέντε λεπτῶν, δίδει ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ «τέμπ» καὶ τὰ ψυχρὰ ντοὺς χρησιμοποιοῦνται μόνον γιὰ τὴ διεγερτικὴ ἢ πραϋντικὴ τους ἐνέργεια, μὰ δὲν καθαρίζουν.

Τὸ τούρκικο λουτρό, χάρις στὸ σαπωνῶδες μασσὰζ ἀπαλλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες. Μὰ τὸ πραγματικὸ λουτρὸ καθαριότητος γίνεται διαφορετικά.

ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

Τὸ λουτρὸ καθαριότητος γίνεται μὲ χλιαρὸ νερὸ τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία ποικίλλει μεταξὺ τῶν 27 καὶ 32 βαθμῶν.

Δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ γίνεται θερμότερο, γιατὶ μιὰ μεγάλη θερμοκρασία θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέση ἐγκεφαλικὴ συμφόρησι. Ἀκόμη κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ κίνδυνος, τὸ θερμὸ λουτρὸ εἶνε βλαβερὸ γιατὶ κουράζει καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλαστικότητα τῶν μηρῶν.

Δὲν πρέπει νὰ παραταθῆ πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας τὸ περισσότερο.

Τὸ χλιαρὸ λουτρὸ καθαριότητος ἔχει καὶ πραϋντικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ νευρικὲς γυναῖκες βρίσκουν σ' αὐτὸ ἕνα ἀπροσδόκητο ξεκούρασμα τοῦ τεταμένου νευρικοῦ συστήματος. Ἡ ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου των κι' ἡ χάρις τῶν κινήσεών των δὲν ἔχουν παρὰ νὰ κερδίσουν ἀπ' αὐτό.

Τὸ ἴδιο κι' οἱ ἄνδρες ποὺ αἰσθάνονται κουρασμένοι ἀπὸ μια διανοητικὴ ἐργασία, θὰ ξεκουρασθοῦν πολὺ μ' ἕνα χλιαρὸ λουτρό.

Σκηνὲς τοῦ δρόμου

ΥΠΟ
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ἕξις δευτέρα φύσις

Σὲ ὡρισμένες ἀρτηρίες ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν τὰ τράμ. Θὰ περίμενε κανεὶς, ὅτι θὰ παρετηρῆτο ἀφόρητος συνωστισμὸς στὰ ὀχήματα. Κι' ὅμως, τὶς πρῶτες μέρες τοὐλάχιστον, τὰ ὀχήματα ἔκαναν τὴν διαδρομήν των σχεδὸν ἄδεια.

—Γιατί ἄ— ρώτησα τὸν φίλον μου μὲ ὁποῖον ἐσχολιάζαμε τὸ γε ς.

—Διότι φαίνεται, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐσυνήθισαν τὸν...ποδαρόδρομο, μοῦ ἀπήντησε.

★

Τὸ σπανιώτερον φαινόμενον

Ξέρετε πιὸ εἶνε τὸ πιὸ παράξενο, τὸ πιὸ ἀπρόοπτο τὸ πιὸ σπάνιο φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας; Μᾶς τὸ παρουσίασε χθὲς ἕνας συμπολίτης. Μᾶς ἔδειξε ἕναν ἄνθρωπο καὶ μᾶς εἶπε:

—Τὸν βλέπετε αὐτόν; Εἶνε ἕνας...χρεωκοπημένος μαυραγορίτης.

★

Ἐξόφλησις χρεῶν.

Ἦλθε ἡ χρυσὴ ἐποχὴ γι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν δανεισθῆ προπολεμικῶς χρήματα. Σήμερα μποροῦν νὰ ἐξοφλήσουν εὐκολώτατα τὸ χρέος των.

Ἕνας, αἴφνης, ποὺ εἶχε πρὸ τοῦ πολέμου δανεισθῆ ἀπὸ ἕνα φίλο του χίλιες δραχμὲς, νὰ ποῦμε, τότε δυσκολευόταν νὰ τοῦ τὶς ἐπιστρέψη, διότι ἕνα χιλιάρικο δὲν βρισκόταν εὔκολα. Ἐνῶ σήμερα τί εἶνε χίλιες δραχμές; Ἀστεῖο ποσόν. Μπορεῖ λοιπὸν ὁ χρεώστης νὰ βρῆ τώρα τὸν δανειστήν του καὶ νὰ τοῦ πῆ:

—Ὁρῖστε, ἀγαπητέ μου, τὸ χιλιάρικο, ποὺ σοῦ χρωστῶ. Καὶ ἐπειδὴ σοῦ τὸ καθυστέρησα τόσον καιρό, πάρε χίλιες πεντακόσιες.

Χίλιες πεντακόσιες δραχμές! Ἀστεία ὑπόθεσις!... Παρ' ὅλα ταῦτα ξέρω συμπολίτην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ, οὔτε σήμερα, νὰ ἐξοφλήση τὰ χρέη του, ἂν καὶ τοῦ εἶνε πολὺ εὔκολο. Χρωστάει σὲ πλεῖστα μέρη μικροποσά: Ἀλλοῦ ἑκατὸ δραχμὲς, ἀλλοῦ πενῆντα, ἀλλοῦ διακόσιες, ἀλλοῦ πεντακόσιες.

—Γιατὶ δὲν τὰ ἐξοφλῆς ὅλα αὐτὰ τὰ μικροξάνεια, τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ μὴ ντρέπεσαι τοὺς δανειστές σου;

—Ἴσια-ἴσια, μοῦ ἀπήντησε, ντρέπομαι νὰ τοὺς τὰ ἐξοφλήσω.

—Γιατί;

—Ἀκριβῶς διότι εἶνε ἀσήμαντα ποσά. Δὲν μπορῶ νὰ πάω σ' ἕναν καὶ νὰ τοῦ πῶ: «Ὁρῖστε τὶς ἑκατὸ δραχμὲς, ποὺ σοῦ χρωστῶ», διότι φοβοῦμαι μήπως τὸν ...προσβάλω. Καταλαβαίνεις;

Σωστά! Εἶνε κι' αὐτὸ μιὰ ὀρθὴ ἄποψις καὶ μία θαυμασία δικαιολογία ...νὰ μὴ πληρώνη κανεὶς τὰ χρέη του.

ΣΤΗΝ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ

Στὴν γκαρνταρόμπα ἔπιασαν υόεντα τὰ ἐνδύματα,
ποὺ εἶνε, ὡς γνωστόν, κι' αὐτ τῆς ἐποχῆς μας θύματα.
Τὸν λόγον πρῶτα ἔλαβε καὶ εἰ πλεῖστα ὅσα
ἕνα παπούτσι εὐφραδές, ποὖχ σπουδαία...γλῶσσα.
—Φίλοι μου, εἶπε, χάσαμε τὸ ρῶμα καὶ τὸ θάρρος μας
γιατὶ ὁ Χρόνος-Στρατηγὸς ἐργ εται εἰς βάρος μας.
Μὲ λίγα λόγια ἐφθάρημεν καὶ φθαροῦμε ἀκόμη.
Ἐμένα, γιὰ κυττάξετε! μὲ φά νε οἱ δρόμοι.

★

—Κι' ἐγὼ ἐφθάρην, φίλε μου, ἀ ντησε ἡ γραβάτα
καὶ ὅλα μου τὰ χρώματα γιὰ δές, εἶνε φευγάτα.
Ὁ κύριός μας δὲν μπορεῖ βεβ ως νὰ μὲ βγάλη
γιατὶ δὲν ἔχ ἄλλη,
εἰς τὸν λαιμό του μὲ φορεῖ καθ όλον τὸν καιρό του
κι' ἔτσι κυριολεκτικῶς μὲ πῆρε στὸ λαιμό του!

★

Τὸν λόγον κι' ἄλλα ἐνδύματα λάβανε μετὰ
καὶ εἶπαν ἀρκετά.
Τὸ γάντι, ποὖχε πράγματι λιγ ι ξιππασθῆ
ἐμίλησεν ἀγέρωχα καὶ μὲ ἀταρ ία
καὶ τὸ παπούτσι ἐκάκισε γιατ' εἶχεν ἐκφρασθῆ
μ' ἀπαισιοδοξία.
Μὰ τὸ παπούτσι ἀπήντησε στὸ άντι εὐθὺς μετὰ
καὶ τοὖπε δίχως νὰ ντραπῆ μπ στὰ σὲ ὅλους κι' ὅλες:
—Ἐδῶ σὲ γράφω, κύριε!, κι' ιξε θαρρετὰ
τίς...τρύπιες του τι σόλες.
Τὸ γάντι ἐθίγη ἀπ' αὐτὴν τοῦ αποὐτσιοῦ τὴ φράσι
καὶ δίχως νὰ διστάσ
ἐρρίφθη ἐναντίον του καὶ τώρα ὤ, δυστυχία! —
στὴν γκαρνταρόμπα ἐπίκειται. δεινὴ μονομαχία.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

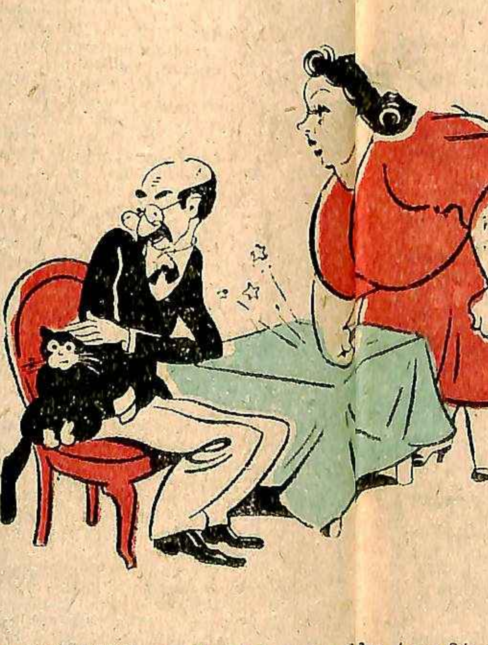

Η ΧΟΝΤΡΗ: —Σοῦ εἶπα ὅτι θέλω ὁπωσδήποτε γοῦνα.
Ο ΑΝΔΡΑΣ: —Ἀπὸ ὁποιοδήποτε ζῶο;

Τὸ ἔγκλημα τοῦ πάχους.

Φίλος συμπολίτης, ὁ ὁποῖος κατάγεται ἀπὸ ἐπαρχία, ἐπῆγε πρὸ καιροῦ στὸ χωριό του, ἔφερε μερικὰ τρόφιμα, ἔφαγε καὶ μοιραίως ἐπάχυνε. Αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ...καταστροφή του.

Δὲν πρόκειται περὶ παραδοξολογίας. Ὁ παχυνθεὶς φίλος ἔχει βρῆ τὸ διάβολό του. Ἐν ἀπουσίᾳ του λένε γι' αὐτὸν φοβερὰ πράγματα.

—Μὰ εἴδατε πῶς πάχυνε;

—Βουβάλι ἔγινε.

—Ἔτσι δὲν ἦταν οὔτε τὸν καλὸ καιρό.

—Θὰ κάνη, φαίνεται, μαύρη ἀγορά!...

—Μόνο μαύρη ἀγορά; Μήπως κάνει τίποτε ἄλλο πιὸ χειρότερο;

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ λέγονται εἰς βάρος του ὅταν δὲν εἶνε παρών. Ὅταν ἐμφανισθῆ, ὅλοι τὸν ὑποδέχονται μ' ἕναν τρόπο, σὰν νὰ τὸν κακίζουν διότι ἐπάχυνε:

—Μὰ πῶς ἔγινες ἔτσι, ἐσύ;

—Μωρὲ μπράβο σου! Θὰ μασσᾷς, φαίνεται, γενναῖα!

Ὁ ἄνθρωπος περιέρχεται σὲ δύσκολη θέσι καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἀπολογηθῆ, σὰν νὰ ἔκαμε κανένα...ἔγκλημα:

—Ξέρετε, κύριοι, πρὸ μηνὸς πῆγα εἰς τὸ χωριό μου...

—Ἔλα τώρα, τὸν διακόπτουν. Ἄς τα αὐτά!

Τί νὰ πῆ κατόπιν αὐτοῦ; Τὸ μόνο ποὺ τοῦ μένει εἶνε νὰ πάρη ὕφος μετανοίας καὶ νὰ πῆ εἰς τοὺς μοχθηρούς:

—Κύριοι, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἐπάχυνα...

★

Μιὰ ἀκόμη οὐρά.

Σὲ μιὰ μαιευτικὴ κλινικὴ ἐγεννήθησαν προχθὲς τρίδυμα. Καὶ κάποιος θυμόσοφος εἶπε:

—Νὰ μιὰ γέννησις πολὺ ταιριαστὴ μὲ τὴν ἐποχή μας. Τὰ τρία μωρά, πρὶν ἔλθουν στὸν κόσμο, ἀναγκάσθηκαν μέσα εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους νὰ κάμουν...οὐρά!

⁂

Ὅλα πωλοῦνται...

Ὡρισμένοι δρόμοι τῆς πρωτευούσης, ἰδίως ἡ ὁδὸς Ἀθηνᾶς καὶ αἱ πάροδοί της, ἔχουν γίνει ὑπαίθριο παζάρι, στὸ ὁποῖον πωλεῖται ὅ,τι φαντασθῆ κανείς: Ἔπιπλα, ἐργαλεῖα, μαγειρικὰ σκεύη, ἐνδύματα, παπούτσια, κλινοσκεπάσματα, τὰ πάντα. Πολλοὶ συμπολῖται ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν τὸ ἔβγαλαν στὸ παζάρι.

Εἶδα ἕναν ἀπὸ τοὺς πλανοδίους αὐτοὺς πωλητάς, ὁ ὁποῖος πωλοῦσε ἕνα ζευγάρι παιδικὰ παπούτσια, ποὺ ἦσαν τὰ πιὸ παράξενα παπούτσια ποὺ εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου.

—Τί παπούτσια εἶνε αὐτά; τὸν ρώτησα.

—Εἶνε τῆς...γιαγιᾶς μου, ὅταν ἦταν μωρό, μοῦ ἀπήντησε.

Καὶ δὲν τὸ ἔλεγε γι' ἀστεῖο...

Τὸ "Βιβλίο τῆς Καρδιᾶς

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

ΠΑΣΚΑΛ: Ὅποιος ἀγαπᾷ γιὰ πρώτη φορὰ χωρὶς ἐλπίδα εἶνε ἰσόθεος, ὅποιος ὅμως ἀγαπᾷ καὶ δευτέραν φορὰν χωρὶς ἐλπίδα εἶνε τρελλός.

ΣΤΑΝΤΑΛ: Κάθε τι ὡραῖο στὴν φύσι ἢ στὴν τέχνη μᾶς θυμίζει ἀμέσως τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦμε. Ἔτσι ἡ ἀγάπη τοῦ ὡραίου καὶ ὁ ἔρως μοιράζονται τὴν ζωή μας.

Α. ΜΥΣΣΕ: Νὰ σ' ἀγαποῦν καὶ νὰ προδίδης: αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ δειλὸ ἔγκλημα!

Α. ΦΡΑΝΣ: Δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς ἐκείνην ποὺ θὰ ντρεπόταν νὰ πάρη γιὰ σύζυγό του.

Β. ΟΥΓΚΩ: Ὁ ἄνθρωπος εἶνε πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ μὴν ἀγαπήση, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ ἀγαπήση πολύ.

Ο. ΟΥΑΪΛΝΤ: Οἱ ἄνδρες θέλουν πάντοτε νὰ εἶνε ἡ πρώτη ἀγάπη μιᾶς γυναίκας. Οἱ γυναῖκες ἀρέσουν νὰ εἶνε τὸ τελευταῖο αἴσθημα τοῦ ἀνδρός.

Λ. ΤΟΛΣΤΟΪ: Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ μόνη λογικὴ δραστηριότης τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἡ πιὸ φωτεινὴ καὶ ἡ πιὸ λογικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς. Τὸ μόνο ποὺ τῆς χρειάζεται εἶνε νὰ μὴ τῆς κρύβη τίποτε τὸν ἥλιο τῆς λογικῆς ποὺ μόνος τὴν ζωογονεῖ.

ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ: Τὸ ν' ἀμφιβάλλη κανεὶς γιὰ τὴν ἀγάπη ἐκείνου ποὺ ἀγαπᾷ, εἶνε θλιβερώτερο παρὰ νὰ τὸν χάση.

ΛΑ ΦΟΝΤΑΙΝ: Πολλὴ ἀγάπη, πολλὴ χαρά.

ΛΟΚΕ: Μιὰ μεγάλη ἀγάπη, ὅταν κλείνη μέσα της καὶ μιὰ πιστὴ φιλία, μᾶς ἐξασφαλίζη στὸν κόσμον αὐτὸ τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Α. ΝΤΩΝΤΕ: Οἱ γυναῖκες ἔχουν δύο χαμόγελα: τὸ χαμόγελο τῶν χειλιῶν καὶ τὸ χαμόγελο τῶν ματιῶν. Τὸ πρῶτο εἶνε γιὰ ὅλους, τὸ δεύτερο μόνο γιὰ ἕναν.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ: Ὅταν μιὰ γυναῖκα γελᾷ μὲ κλειστὸ στόμα, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἔχει χαλασμένα δόντια.

ο γέλιο μιᾶς γυναίκας εἶνε κατὰ κανόνα εἰλικρινέστερο ἀπὸ τὸ κλάμμα της.

ΚΑΡΙΝ ΜΙΚΑΕΛΙΣ: Τὸ χαμόγελο εἶνε μιὰ γλῶσσα ποὺ τὴν ξέρουν μόνο οἱ γυναῖκες, οἱ ἄνδρες δὲν ξέρουν νὰ χαμογελοῦν.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ...

Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὸν ἔρωτα στοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς γῆς ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του αὐτὴ ἔκαμε τὸν γῦρο σχεδὸν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου:

«Ὁ ἔρως τοῦ Γάλλου εἶνε εὐχάριστος, πνευματώδης, διαχυτικός. Τῆς Γαλλίδος ἀκατάσχετος, μαγευτικός, ἀσταθής.

Ὁ ἔρως τοῦ Ἄγγλου εἶνε παγερὸς μὰ καὶ σταθερός. Τῆς Ἀγγλίδος ρωμαντικὸς, αἰθέριος, εὐμετάβλητος.

Ὁ Ἰταλὸς ἀγαπᾷ μὲ πάθος, μὲ φιλυποψία καὶ μὲ μνησικακία. Ἡ Ἰταλὶς μὲ θέρμη, ἀφοσίωσι καὶ ξενοιασιά.

Ὁ ἔρως τοῦ Ἱσπανοῦ εἶνε εἰλικρινής, ἀφοσιωμένος, ζηλότυπος. Τῆς δὲ Ἱσπανίδος ζωηρὸς καὶ θεληματικός.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Αὐστριακοῦ εἶνε πιστὴ καὶ θετική. Τῆς Αὐστριακῆς ἥσυχη καὶ ἀντιπλατωνική.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀγαπᾷ μὲ τόλμη καὶ μὲ βία. Ἡ Ἀμερικανὶς προκλητικά, ἰδιότροπα, τυραννικά.

Ὁ Ρῶσσος ἐρωτεύεται μυστηριωδῶς καὶ φανταστικῶς. Ἡ Ρωσσίδα μὲ φωτιὰ, μὲ φλόγα καὶ μὲ στάχτη.

Ὁ ἔρως τοῦ Τούρκου εἶνε δεσποτικὸς, ἡδυπαθής, εὐμετάβλητος. Τῆς Τουρκάλας παθητικὸς, ὑπομονητικὸς, θανατηφόρος.

Ὁ Γερμανὸς ἀγαπᾷ μὲ ἁγνότητα καὶ εὐπιστία. Ἡ Γερμανὶς μὲ εὐαισθησία καὶ τρυφερότητα.

Ὁ ἔρως τοῦ Ἑλβετοῦ εἶνε ἀγαθὸς, δειλὸς καὶ ἁπλοϊκός. Τῆς Ἑλβετίδος γλυκὺς καὶ χωρὶς ὑποψία.

Ὁ Σουηδὸς στὸν ἔρωτά του εἶνε σταθερὸς καὶ ἐπιφυλακτικός. Ἡ Σουηδὶς εἶνε σεμνή, ὑπάκουη καὶ πιστή.

Ὁ Ἕλλην τέλος ἀγαπᾷ μὲ πάθος, ἀστασία καὶ ζηλοτυπία. Ἡ δὲ Ἑλληνὶς μὲ ὅλη της τὴν καρδιά, ἀλλὰ μὲ ὑπερβολή, φιλαρέσκεια καὶ...πονηρία!

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Παρετηρήθη τελευταίως ὅτι τὰ συνοικέσια δὲν εὐδοκιμοῦν κι' ὅτι τὰ διαζύγια καθημερινῶς πληθύνονται σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Ἀπ' αὐτὸ λοιπὸν λαβαίνοντας ἀφορμὴ κάποιος Ἄγγλος γιατρὸς συνέταξε ἕνα πίνακα στὸν ὁποῖο περιλαμβάνονται ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παντρεύωνται γιατὶ θὰ καταλήξουν ἀσφαλῶς σὲ διαζύγιο.

Ἄς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ πρέπει, κατὰ τὸν Ἄγγλο γιατρό, νὰ μένουν ἀνύπαντρες:

Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν θέλει νὰ πλύνη ἕνα μαντῆλι.

Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ θυλάση τὸ παιδί της.

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγοράζει διάφορα ἀντικείμενα ἁπλῶς καὶ μόνο ἐπειδὴ τῆς ἀρέσουν.

Ἡ γυναῖκα ποὺ νομίζει ὅτι οἱ ἄνδρες εἶνε ἄγγελοι ἢ ἡμίθεοι.

Ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνη μᾶλλον παρὰ νὰ φορέση τὸ ἴδιο καπέλλο ἐπὶ δύο συνεχῆ χρόνια.

Ἡ γυναῖκα ποὺ πιστεύει ὅτι ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ ὑπηρέτρια εἶνε ἱκανὲς νὰ ἐπιβάλουν τάξι στὸ σπίτι.

Ἡ γυναῖκα ποὺ διαβάζει μυθιστορήματα καὶ ὀνειροπολεῖ ὅτι θὰ συζευχθῆ ἕνα δοῦκα ἢ ἕνα κόμητα.

Ἡ γυναῖκα ποὺ παντρεύεται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πληρώνη ὁ σύζυγος τοὺς λογαριασμούς της.

ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ

Ὅπως εἴδαμε στὸ προηγούμενο σημειωμά μας, τὰ ζῶα, πολὺ πρὶν ἀπὸ ν ἄνθρωπο, ἐγνώριζαν καὶ ἐφήρμοζαν τὴν χειρουργικὴ ἐπιστήμη. Σωστὸ λοιπὸν εἶνε νὰ ἐξετάσωμε καὶ τὴν ἀναισθησία, χάρις στὴν ὁποία οἱ ἐγχειριζόμενοι δὲν αἰσθάνονται πόνους.

Ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ ἔγινε κατ' ἀρχὰς σκέψις περὶ συμπιέσεως τῆς καρωτίδος ἢ περὶ χρησιμοποιήσεως τῆς μανδραγόρας. Τὸ 1846 ἀνεκαλύφθησαν οἱ ἀναισθητικὲς ἰδιότητες τοῦ αἰθέρος, κατὰ τὸ 1848 τὸ χλωροφόρμιο ἐφηρμόσθη γιὰ πρώτη φορὰ ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ὑπάρχει ὅμως ἕνα σκουλήκι ποὺ λαμπυρίζει τὴ νύχτα, καὶ ποὺ ἀναισθητεῖ τὰ θύματά του πρὶν τὰ καταβροχθίσῃ. Τὰ θύματά του — μικρὰ σαλιγγάρια συνήθως—δέχονται ἕνα εἶδος ὑγροῦ ποὺ τοὺς ρίχνει τὸ σκουλήκι καὶ ἀναισθητοῦν προσωρινῶς. Τὸ ὑγρὸ ὅμως τοῦ σκουληκιοῦ ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἐπιφέρει ἀκαριαίως τὴν ἀναισθησία στὰ σαλιγγάρια.

Καὶ νά, πῶς ὁ σοφὸς ἐντομολόγος Φάμπρ περιγράφει τὴν δρᾶσι τοῦ σκουληκιοῦ αὐτοῦ: «Μόλις συναντήσῃ ἕνα σαλιγγάρι τῆς ἀρεσκείας του, τὸ δαγκάνει πέντε ἢ ἕξη φορές, καὶ τὸ ἐμβολιάζει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μ' ἕνα δηλητήριο ποὺ εἰδικῶς παρασκευάζουν οἱ ἀδένες του. Ἐὰν ἀπομονωθῇ ἀμέσως τὸ σαλιγγάρι, δείχνει ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ νεκροῦ. Τὰ κερατάκια του ἔχουν πέσει καὶ καμμιὰ ἀντίδρασις δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ νὰ συνέλθῃ. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἐπανακτᾶ τὶς αἰσθήσεις του καὶ τὶς κινήσεις του». Τὸ σαλιγγάρι λοιπὸν εἶχε ὑποστῇ τὴν ἀναισθησία ποὺ ἐφαρμόζουν σήμερα οἱ χειρουργοί. Ποιὸ εἶνε τὸ μυστηριῶδες δηλητήριο; Ἴσως, ἂν κατορθωνόταν νὰ ἀπομονωθῇ, νὰ ἦταν χρησιμότερο ἀπὸ τὸν αἰθέρα καὶ τὸ χλωροφόρμιο.

Ἡ χειρουργικὴ ἐπιστήμη ὅμως ἔχει ἐφεύρει καὶ ἄλλο σύστημα ἀναισθησίας διὰ τῶν ἐνέσεων στὸν νωτιαῖο μυελό. Κάνουν ὅμως τὸ ἴδιο καὶ ὡρισμένες σφῆκες, ποὺ ψάχνουν στὴν ἄμμο νὰ βροῦν πρῶτα μιὰν ὡρισμένη κάμπια, τὴν κεντρίζουν ἐννέα φορὲς στὴ ράχη, γιὰ νὰ παραλύσουν τὰ ἐννέα αἰσθητήρια νεῦρά της, καὶ κατόπιν τὴν σύρουν στὴ φωληά τους γιὰ νὰ γεννήσουν πλάϊ τους τὸ αὐγὸ των, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ βγῇ ἡ νύμφη ποὺ θὰ βρῇ ζωντανὴ τὴν τροφή της στὴν ἀναίσθητη κάμπια. Πῶς γνωρίζει μὲ τόση ἀκρίβεια τὸ νευρικὸ σύστημα τῆς κάμπιας, αὐτὴ ἡ σφῆκα, καλύτερα μάλιστα ἀπὸ μερικοὺς χειροῦργους; Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριο τῆς φύσεως..

ΣΥΝ.—

Σιλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ

Ὀρέστης ΛΑΣΚΟΣ

Εἶχε μιὰ φωνὴ ὁρμητική, στομφώδη, γεμάτη παλμὸ καὶ ἔξαρσι. Ἀπήγγειλε μ' ἕναν ἰδιότυπο τρόπο ποὺ συγκλόνιζε καὶ προκαλοῦσε τὴν φρικίασι. Ἦταν περιζήτητος σὲ ὅλες τὶς φιλολογικὲς παρέες. Καὶ ἔγραφε στίχους ποὺ μόνον αὐτὸς μποροῦσε νὰ τοὺς γράφῃ ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀπαγγείλῃ τόσον ὡραία.

Ὅταν ἄνοιξε ἡ «Μάντρα» τοῦ Ἀττὶκ τὸ 1931, στὴν πλατεῖα Ἀγάμων ἦταν ἀπὸ τοὺς τακτικώτερους θαμῶνες της. Καὶ συχνότατα τὸ φιλολογικὸ κοινό της, καλοῦσε ἐπὶ σκηνῆς τὸν Λάσκο, ὁ ὁποῖος κάθε βράδυ σχεδὸν εἶχε νὰ πῇ καὶ κάτι ἐνδιαφέρον: ἕνα νέο ποίημά του, ἕνα ἀνέκδοτο πρωτότυπο, κάποιο φιλολογικὸ κουτσομπολιό..

Αὐτὸ ἐκράτησε ἕως τὸ 1934.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Λάσκος εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ τὴν γνωστὴ χορεύτρια τοῦ Ἀττὶκ τὴν Λοῦση

Καὶ ἡ.. «Μάνδρα» μετεβλήθη γι' αὐτὸν σ' ἕναν ἐπίγειο παράδεισο, ὅπου ἐσύχναζε πιὰ κάθε βράδυ γιὰ νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν γοητευτικὴν ἡγερία του, ἀλλὰ καὶ νὰ τῆς ἐμπνέῃ τὸν ἔρωτά του

Οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν γιὰ ἄσωτον υἱόν. Γιατὶ τὰ καθεβραδυνὰ ξενύχτια στὴν «Μάντρα» τὸν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὶς σπουδές του: Εἶχε ἤδη ἐγκαταλείψει τὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀποχαιρετήσῃ γιὰ πάντα τὴν Σχολὴ Εὐελπίδων, καὶ τὸ στρατιωτικὸ στάδιο γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν προώριζαν οἱ δικοί του.

Ἀλλὰ ὁ Λάσκος ἦταν ποιητὴς καὶ ἡ μποέμικη καλλιτεχνικὴ ψυχή του ἐφτερούγιζε περισσότερο πρὸς τὴν ὀμορφιά, τὸν ἔρωτα, τὸ τραγοῦδι τὴν μουσικὴ παρὰ πρὸς τὴν σκληρὴ στρατιωτικὴ πειθαρχία καὶ τὴν σκυθρωπὴ ἄλνεβρα

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΗΜΑ ΤΩΝ . ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ

Ἕνα βράδυ ὁ Ἀττὶκ π ποὺ ἔβλεπε ὅτι οἱ πρωτότυπες ἐμφανίσεις τοῦ Λάσκου ἦσαν πολὺ θεατρικὲς καὶ ἐμπορικὲς μάλιστα, τοῦ ἐδήλωσε:

— Ἄκουσε, Λάσκο Τί θάλεγες ἂν σοῦ ἐπρότεινα αὐτὰ ποὺ μᾶς λὲς τζάμπα. νάρχεσαι νὰ τὰ λὲς ἐπὶ πληρωμῇ;

Ὁ Λάσκος ἀγανάκτησε:

— Δὲν εἴμαστε καλά! Νὰ γίνω δηλαδὴ .. ὑπάλληλός σου!

— Ὄχι ἀλλά.. μόνιμον στέλεχός μου.

Ὁ Λάσκος ἐμαλάκωσε:

—Καλλιτεχνικὸν στέλεχός σου, ἔστω! Νὰ μὲ πληρώνῃς κάθε βράδυ. Ἔστω! Ὄχι ὅμως συμβόλαια καὶ κυρώσεις καὶ κουραφέξαλα. Θάχω τὸ δικαίωμα νὰ φύγω ὅποτε μοῦ καπνίσῃ .. Θὰ κάνῃς πολλὲς τουρνὲ .. γιὰ νὰ ταξιδεύω. Καὶ γενικῶς, δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃς νὰ μὲ χρίσῃς ἠθοποιὸν σου καὶ νούμερόν σου .. γιατὶ σ' ἔφαγα.

Ὁ Ἀττὶκ ἐδέχθηκε. Καὶ ὄχι μόνον ἐδέχθηκε ἀλλὰ σεβόμενος πάντα τὴν ἐπιθυμία τοῦ Λάσκου, τὸν παρουσίαζε ἔκτοτε πάντα ὡς ποιητή.. Ἕνα βράδυ μάλιστα, τοῦ .. ἐσκηνοθέτησε καὶ ἕνα ποίημά του. Τὸ γνωστὸ «Τὰμ Τὰμ» Ἔκαμε ὁλόκληρα σκηνικὰ μὲ τροπικὰ βάση γιὰ νὰ βγῇ ὁ Λάσκος ν' ἀπαγγείλῃ γιὰ λίγα λεπτὰ τὸ περίφημο αὐτὸ φιλοσοφημένο ποίημά του. Καὶ ἔκτοτε καθιέρωσε τὴν σκηνικὴ αὐτὴ πρωτοτυπία στὶς περισσότερες ἐμφανίσεις τοῦ Λάσκου.

Ὁ Λάσκος ἀκολούθησε τὸν Ἀττὶκ στὴν Θεσσαλονίκη ὅπου ἔκαμε καὶ τὸ πρῶτο του ἐπίσημο καλλιτεχνικὸ ντεμποῦτο.

Ὁ ποιητὴς ἐχρίσθη καλλιτέχνης. Ποτὲ ὅμως ἠθοποιός. Παρέμεινεν ἔκτοτε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες «σιλουέττες» τῆς σκηνῆς μας μιὰ ἰδιότυπη, πρωτότυπη καὶ μοναδικὴ σιλουέττα.

Γι' αὐτὸ καὶ ἔχει τὴν θέσι της στὴν σημερινὴ σελίδα μας.

— Ποτέ μου δὲν ἐμακιγιαρίσθηκα... οὔτε ἄκουσα ὑποβολέα, οὔτε ἐμελέτησα ρόλο... Οὔτε ἐμφανίσθηκα σὲ ἔργο. Καὶ ὅμως, ἐμφανίζομαι ἀπὸ τὸ 1935 ἀπὸ σκηνῆς, ἀπὸ τὴ σκηνὴ τὸ περισσότερο κοινὸν μὲ γνωρίζει — λιγώτερον ἀπὸ τὰ ποιήματά μου — καὶ ἀπὸ τὴ σκηνὴ ζῶ σήμερα χωρὶς ὡστόσο νὰ εἶμαι ἠθοποιός.

Ὁμολογεῖ ὁ Λάσκος. Καὶ ἀκόμη μᾶς ὁμολογεῖ ὅτι ἂν ἐδιάλεξε τὴν σκηνή, τὸ ἔκαμε γιατὶ τὴ βρῆκε ὡς τὸ καταλληλότερον βῆμα γιὰ τὴν ἀπαγγελία τῶν ποιημάτων του καὶ ὅτι ἂν βγῆκε στὸ θέατρο, τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ δημιουργῇ περιπέτειες στὴ ζωή του, κατάλληλες γιὰ θέματα τῶν ποιημάτων του καὶ ἀκόμη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ... ταξιδεύῃ!

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΘΙΑΣΑΡΧΗΣ!

Ἀπὸ τὸν Ἀττὶκ μετεπήδησε στὴν «Ὄασι» ὡς «κομπὲρ» καὶ «κονφερανσιέ» Εἶχε καὶ ἐδῶ μιὰν ἄφθαστη ἐπιτυχία. Τὸ κοινὸν τὸν ἀγάπησε ἀκόμη περισσότερο Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔσπαζε τὴν παγερὴν ἀτμόσφαιρα μεταξὺ θεατῶν καὶ ἠθοποιῶν, ὁ συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ σκηνῆς καὶ πλατείας.

— Ἐκεῖ εἶδα ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ δημιουργήσω ἕνα θέατρο δικό μου, μᾶς λέει ὁ Λάσκος. Καὶ χωρὶς δισταγμὸ ἐδημιούργησα τὸ μουσικοφιλολογικὸ βαριετὲ τῆς «Οὔφα» στὴν πλατεῖα Συντάγματος, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίσθηκα καὶ ὡς . θιασάρχης!

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα ποιητὴς ἐξεμεταλλεύετο τὸ ταλέντο του τόσον ἐμπορικά. Οἱ πομπώδεις καὶ οἰστρηλατημένοι στίχοι τοῦ Λάσκου κατάλληλα «σκηνοθετημένοι, σκηνογραφημένοι, εἰδικά, ἐπεξεργασμένοι παρουσιάζοντο ὡς σκέτς θεατρικὸ δρᾶμα, κωμωδία, εὐθυμολόγημα κτλ.

Καὶ ὁ ποιητὴς θιασάρχης μὲ τὸ ἀμείωτο κέφι του, τὴν ἐπιβλητικὴ φωνή του, τὸν ἀφελῆ καὶ ἀνυπόκριτον ἐνθουσιασμό του ἐνθουσιάζει τὸ κοινόν, τοῦ ὁποίου ἐκτελεῖ καὶ τὶς πιὸ παράλογες ἰδιοτροπίες

— Καὶ ὅταν ὁ θεατὴς δῇ νὰ γίνεται τὸ «δικό του», ἡ ὑπόδειξίς του, ἡ ἐπιθυμία του, ἀπὸ σκηνῆς μᾶς βεβαιώνει ὁ Λάσκος, σκλαβώνεται γιὰ πάντα ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ συνθεαταί του ποὺ ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ ἕνα κόμμα...

Μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς «Οὔφα» ὁ Λάσκος μεταφέρει τὸ καλλιτεχνικὸ συγκρότημά του στὸ θερινὸ «Ἀλκαζάρ», ὅπου συρρέει ὅλη ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ κοσμικὴ Ἀθήνα γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ. καὶ ἐφέτος ἐγκαθίσταται μὲ τὸν θίασό του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ θέατρα τῆς πρωτευούσης μας, τὴν «Ἀλάμπρα» ὅπου συναγωνίζεται — αὐτός, ὁ οὐρανοβατῶν ποιητὴς — τὰ ἄλλα θέατρα τῶν Ἀθηνῶν!

ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μὲ ἀρρενωπὴν γοητεία ὁρμητικός, τολμηρός, ἀποφασιστικός, ρωμαλέος στὴν ἐμφάνισι καὶ τοὺς τρόπους, ὁ ποιητὴς — ἠθοποιὸς εἶνε ἑπόμενον νὰ ἔχῃ πολλὲς ἐνδιαφέρουσες αἰσθηματικὲς περιπέτειες στὴ ζωή του.

— Ποιὰ ἦταν ἡ ὡραιότερη ἐρωτικὴ θεατρικὴ περιπέτειά σας;

Ὁ Λάσκος διστάζει νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του Τὸν πιέζομε καὶ τέλος πείθεται.

—Κάποτε σὲ μιὰ τουρνὲ μας στὴν Χίο, μετὰ τὴν βραδυνὴ παράστασί μας, ἐσταμάτησε ἕνα αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο. Μιὰ κομψὴ γυναῖκα ἐπήδησε, μὲ ἐπλησίασε καὶ χωρὶς περιστροφές, μοῦ εἶπε μὲ ἕνα τόσο γοητευτικὸ τρόπο ποὺ δὲν δεχόταν ἀντιρρήσεις:

—Θἄρθῆτε μαζί μου ἀπόψε!

»Εὑρίσθηκα μιὰν ὡραία περιπέτεια Καὶ ἐδέχθηκα τὴν ἀπαγωγή μου αὐτήν, εὐχαρίστως. Τὸ αὐτοκίνητο, ἀφοῦ διέσχισε τὸν εὐωδιασμένο χιακὸ κάμπο, σταμάτησε σ' ἕνα ρωμαντικὸ χωριατόσπιτο πνιγμένο ἀπὸ πορτοκαλλιὲς καὶ λεμονιές. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν μεθυστική. Ἡ ἄγνωστός μου ἐξαιρετικὰ θελκτική. Ἡ βραδυὰ καμωμένη γιὰ τὸν ἔρωτα.

Ἐπεράσαμε μαζὶ ἕνα βράδυ ὑπέροχο Μοῦ ὑποσχέθηκεν αἰωνία πίστι Καὶ ἐγὼ τὰ ἄστρα στὰ πόδια της. Ἀνταλλάξαμε καὶ ὅρκους νομίζω...

Τὴν ἑπομένη ἔφυγα. Ἐπέρασε ἕνας χρόνος Ἕνα βράδυ, στὴν Ἀλεξάνδρεια στο θέατρο «Ἀλάμπρα» ἦρθαν καὶ μὲ εἰδοποίησαν:

— Σᾶς ζητεῖ μιὰ δεσποινίς.

— Ἐμένα; Ἐξεπλάγην γιατὶ δὲν ἐγνώριζα κανέναν στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου ἐπήγαινα γιὰ πρώτη φορά

— Λάσκο! εἶδα μιὰ χαριτωμένη γυναικοῦλα νὰ μοῦ φωνάζῃ μόλις βγῆκα ἔξω. Σὲ ξαναβρίσκω, ἐπὶ τέλους!

Ἐπλησίασα περίεργος.

— Ποιὰ εἶσθε; τὴν ρώτησα.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις, Λάσκο! ἔκαμε παγωμένη ἡ νέα Δὲν θυμᾶσαι... Στὴ Χίο, ἕνα βράδυ..

— Στὴ Χίο; Ἕνα βράδυ.. Δηλαδή; Τί συνέβη;

»Τὴν εἶχα ξεχάσει ὁ ἄθλιος ὁλότελα Καὶ μόνον ὅταν ἀπομακρύνθηκε μὲ λυγμούς, κατώρθωσα νὰ θυμηθῶ ὅτι ἦταν ἡ ὡραία ἄγνωστος τῆς Χίου!»

Ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα. Τὴν εἶχε πάθει... Χιώτικα! Πόσο λίγο ἤξερε τὸ τρελλόπαιδο αὐτὸ ποὺ λέγεται Λάσκος. Καὶ ἀκόμη λιγώτερο τὸ γνωστὸ λαϊκὸ δίστιχο:

Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ μοὔλεγες:
— Ἂν δὲν σὲ δῶ πεθαίνω;
καὶ τώρα περπατεῖς καὶ λές:
— Ποῦ σ' εἶδα, ποῦ σὲ ξέρω;

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΦΑΡΣΑ

Ἡ θεατρικὴ ζωὴ τοῦ Ὀρέστη Λάσκου εἶνε μιὰ διαρκὴς φυγὴ καὶ μιὰ ἀέναος περιπέτεια. Ταξιδιάρικο πουλί ἔχει μέσα του τὸ μεταναστευτικὸ ἔνστικτο, ποὺ τὸν ὠθεῖ νὰ φτερουγίζῃ διαρκῶς ἀπὸ τόπο σὲ τόπο σὲ ἕνα ἔξαλλο ταξίδι

— Ποιὰ ἦταν ἡ ὡραιότερη γκάφα σας ἀπὸ σκηνῆς;

— Ἡ ὡραιότερη γκάφα — ὄχι ὅμως δική μου, ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ μου — ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔγινε σὲ μιὰ μεγάλη ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου ἕνα βράδυ τοὺς ἀπήγγειλα ἕνα ποίημα τοῦ Γκαῖτε, ποὺ ἐχειροκροτήθηκε ἀποθεωτικά

»— Καὶ τώρα, κυρίες καὶ κύριοι, τοὺς ἀνήγγειλα μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀπαγγελίας θὰ σᾶς παρουσιάσω καὶ τόν... συγγραφέα ἀπὸ σκηνῆς Μάλιστα! Αὐτὴ εἶνε ἡ καταπληκτικώτερη πρωτοτυπία μας

»Καὶ στάθηκα ἀκίνητος. Τὸ κοινόν, ποὺ τὰ εἶχε μπερδέψει στὸ μεταξύ, ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τὸν Γκαῖτε!...

»— Κυρίες καὶ κύριοι, τὸ ποίημα ἦταν δικό μου! τοὺς ἀνήγγειλα τότε. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ὁ συγγραφεύς του!

»Ἡ φάρσα μου εἶχε πετύχει...»

Ἀφοῦ καὶ καταχειροκροτήθηκε!»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΕ ΜΕΣΑ ΣΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ

Καὶ τώρα στὰ μικρὰ μυστικά μας: Ὁ Λάσκος, παρ' ὅλον τὸν ἔξαλλο μποεμισμό του, εἶνε ἕνας πολὺ καλὸς οἰκοκυράκος Καὶ ἂν ἀγαπᾷ τὴν τρελλὴ περιπέτεια, λατρεύει ὅμως καὶ τὴν θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ Λέγεται μάλιστα ὅτι ἐδιάλεξε ἤδη καὶ τὴν σύντροφο τῆς ζωῆς του τὴν ὁριστικὴ ὅμως αὐτὴ τὴ φορά.

Τὴν ἀνεκάλυψε ἕνα βράδυ στὸ «Ἀλκαζάρ», ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες θεατῶν

— Αὐτὴ εἶνε! ἀνεφώνησε προφητικὰ μόλις τὴν εἶδε.

Ἦταν ἡ γυναῖκα ἡ σύντροφος ποὺ ἀναζητοῦσε τόσα χρόνια. Καὶ τὴν ἀνεγνώρισε ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες... Πρωτότυπος πάντα, τὴν ἐπλησίασε καὶ ἀπεριφράστως τῆς εἶπε:

— Ἐσὺ εἶσαι! Ἐσὺ θὰ γίνῃς ἡ γυναῖκα μου!

Καὶ αὐτὴ δὲν ἔφερε — τί περίεργο! — καμμιὰν ἀντίρρησι Εἶχε τὴν ἴδια γνώμη μ' αὐτόν...

Τὰ Καμώματα τῆς ΖΑΜΦΩΣ

ΤΟ ΣΕΝΤΟΥΚΙ

—Καλέ, εἶδες ἀκρίβεια Ἀνεζοῦλά μου! Κατάντησε πιὰ ἡ ζωὴ Κριμαία!

Ἡ Ἀνεζοῦλα, ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴ Ζαμφὼ στὴν πόρτα της, ἐκούνησε τὸ κεφάλι ἀπελπισμένη.

—Ἤθοι, Ζαμφώ μου, ἂν βρέξῃ τί θὰ γίνωμε κι' ἂν δὲ βρέξῃ ποῦ θὰ πᾶμε! Καλέ, τὸ πιστεύεις πὼς γιὰ ἕνα ζευγάρι παντοῦφλες ἠπλέρωσα πεντακοσάρικο; Καὶ νάτανε καὶ καλές; ἀπὸ καραμάντουλα! Κάτι προβιὲς ἀπὸ κεῖνες ποὺ συχαίνεσαι νὰ τσῆ δῇς. Ἠβρώμισε τὸ σπίτι!...

—Εἶπες παντοῦφλες κι' ἠθυμήθηκα πὼς πρέπει νὰ πάρω παπουτσάκια τῆς κόρης μου, τσῆ μεγάλης. Τἄλυωσε—ζωὴ νἄχῃ—καὶ συλλογιέμαι τώρα πῶς θὰ τὰ βολέψω νὰ τσῆ τὰ πάρω.

Ἡ Ἀνεζοῦλα ἔσκυψε καὶ τῆς εἶπε:

—Χριστιανή μου, δὲν πουλᾶς τίποτα ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Τί λές, καλέ;

—Γιατί; Ὅλες πουλοῦνε σήμερα, γιὰ νὰ φέρουνε τὴ μιὰν ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη. Ντροπὴ δὲν εἶνε, Ζαμφώ μου! Οἱ Σουρτάσαινες ἠπουλήσανε ὡς κι' ἕνα κόνισμα ἀσημένιο. Τί θὲς νὰ κάνῃ ὁ κόσμος, καλέ;

Ἡ Ζαμφὼ τὴν ἐκοίταξε καλὰ κι' ὕστερα τῆς εἶπε:

—Μὰ τί νὰ πουλήσω; Μόμπιλο;

—Σήμερα ὅ,τι νὰ πουλήσῃς, θἄχῃ τὴν ἀξία του. Δὲν ἔχεις τίποτα παληό; Τὰ παληὰ τὰ γυρεύουνε πιὸ πολύ. Κανέναν μποξᾶ τσῆ πεθερᾶς σου, κανένα παληὸ σεντοῦκι σκαλιστό; κανένα σινὶ τούρκικο, μαγκάλι; Ἀκόμα καὶ τζέντζερη.

Ἡ Ζαμφὼ διαμαρτυρήθηκε.

—Μὰ εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου, Ἀνεζοῦλα, ποῦ θὰ πουλήσω τζέντζερη; Δὲ συλλογιέσαι πὼς ἔχω κόρες νὰ παντρέψω καὶ θὰ γυρεύω προῖκα νὰ τῶς δώσω.

—Ἄλλο πρᾶμα παληὸ τσῆ νωνῶς τως δὲν ἔχεις;

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι ἡ Ζαμφώ.

—Ἄμ' ἄφησε τίποτα ἐκείνη ἡ κουνιάδα μου ἡ Τερψιθέα, ποὺ νὰ μὴν τὸ συμμαζέψῃ στὸ φαρτσέρι τσῃ; Ἡ πεθερά μου εἶχε τόσα πράματα μαζί τσῃ, μὰ βλέπεις ἡ κόρη τσῃ τὰ διπλοκλείδωσε κι' ἐμεῖς δὲν ἠπήραμε τίποτις.

Καὶ ξαφνικά, θυμήθηκε:

—Ἄ! στάσου! Μπαοῦλο εἶπες; Ἔχει ἕνα σεντοῦκι σκαλιστὸ στὸ χαγιάτι καὶ σκονίζεται τώρα τόσα χρόνια. Ἄδειο εἶνε. Μὰ νὰ τὸ δῇ νὰ τὸ πάρω ἡ Τερψιθέα, θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμο. Ἔλα νὰ τὸ δῇς, πιάνει τίποτα;

Ἡ Ἀνεζοῦλα τὴν ἀκολούθησε καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα παληὸ σεντοῦκι σκαλιστό, ξυλογλυπτικὴ μὲ διάφορα κοσμήματα.

—Καλὲ αὐτό, Ζαμφώ μου, θὰ πιάσῃ παράδες ἂν τὸ δώσῃς.

—Λές;

—Νὰ σοῦ στείλω τὸ Μωσέ, ἐκεῖνο τὸν Ἑβραῖο ποὺ περνᾷ κάθε πρωΐ, νὰ τὸ χρουσοπουλήσῃς καλέ!

—Ἄχου! Νὰ σ' ἄκουε ἡ Τερψιθέα, θὰ σ' ἔπνιγε, κακομοίρα.

—Μμ! Τί θὰ τὸ κάνῃ ἡ γρηά; Τὴν προῦκά τσῃ θὰ βάλῃ μέσα; Πάω νὰ σοῦ στείλω τὸν Ἑβραῖο καὶ πούλα το καὶ συχώρνα με.

Ἡ Ἀνεζοῦλα ἔφυγε κι' ἡ Ζαμφὼ ἐσήκωσε τὸ σεντοῦκι ἀπὸ τὸ χαγιάτι καὶ τὸ κατέβασε σιγὰ σιγὰ στὴν κάμαρά της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, φάνηκε ὁ Ἑβραῖος μὲ τὴ σακκοῦλά του στὸν ὦμο.

—Θὲς νὰ πουλήσῃς τίποτα, κόνα Ζαμφώ; ρώτησε.

—Ναί, ἔλα μέσα φίλε. Νά! Κύτταξε, ἔχω αὐτὸ τὸ σεντοῦκι, σοῦ κάνει;

Ὁ πονηρὸς Ἑβραῖος τὸ κύτταξε μὲ περιφρόνησι.

— Ε! Ἂν δὲν ἔχῃς τίποτ' ἄλλο, θὰ τὸ πάρω, γιὰ νὰ κάνουμε ἀλισβερίσι, εἶπε, ἀνοίγοντας καὶ ψάχνοντας τὸ σεντοῦκι.

—Πόσο θές; τὴν ρώτησε.

—Πόσο δίνεις, καϋμένε;

—Δικό σου πρᾶμα εἶνε. Ἐσὺ νὰ πῇς. Ἐγὼ νοικοκύρης δὲν εἶμαι, μάτια μου.

—Πές μου τί θὰ δώσῃς, ἐγὼ πρώτη μου βολὰ ποὺ πουλῶ τέτοιο πρᾶμα.

Ὁ Ἑβραῖος ἄρχισε ἀπὸ πολὺ χαμηλά.

—Νὰ σοῦ δώσω διακόσιες δραχμὲς καὶ νὰ πῇς εὐχαριστῶ.

Ἡ Ζαμφὼ θύμωσε.

—Ἄστο, ἄστο! Γιὰ διακόσιες δραχμὲς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! Ἄστο, ἄιντε στὸ καλό.

—Τί θέλεις;

—Μὲ διακόσες δραχμὲς θὰ πάρω μιὰ ὀκᾶ ραδίκια. Ἂς λείπῃ. Δὲ θέλω.

—Νὰ σοῦ δώσω τρακόσες;

—Ὄχι, ὄχι, ἄστο. Ἐγὼ θέλω νὰ πάρω παπούτσια τσῆ κόρης μου.

Μετὰ μακροχρόνιο παζάρεμα, ἡ Ζαμφὼ, πῆρε χίλιες δραχμὲς κι' ἔδωσε τὸ κασόνι τῆς Τερψιθέας στὸν Ἑβραῖο.

Ἡ γεροντοκόρη δὲν τὸ πῆρε εἴδησι καθόλου καὶ δὲν θὰ τῶπαιρνε, ἂν τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ μικρὴ ἀνηψοῦλά της δὲν ἐρχότανε νὰ τῆς δείξῃ μὲ καμάρι τὰ καινούργια παπούτσια της.

—Μοῦ τὰ πῆρε ἡ μαμά μου, εἶπε, μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ πούλησε τὸ σεντοῦκι τσῆ νενές.

Μιὰ φωνὴ σὰν γάτα ποὺ τὴν πατοῦνε βγῆκε ἀπὸ τὸ λαρύγγι τῆς Τερψιθέας.

—Ποιὸ σεντοῦκι, καλέ, τὸ δικό μου; Ἐκεῖνο ποὺ εἶχα στὸ χαγιάτι;

Βγῆκε νὰ δῇ. Τὸ σεντοῦκι ἄφαντο. Κατέβηκε τὶς σκάλες δέκα δέκα καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς Ζαμφῶς σὰν ἀνεμοστρόβιλος:

—Μωρή, δὲν ἠντράπηκες νὰ μοῦ πουλήσῃς τὸ σεντοῦκι μου χωρὶς νὰ μ' ἀρωτήξῃς;

Ἡ Ζαμφὼ χαμογέλασε κι' εἶπε εἰρωνικά:

—Γιὰ τὰ παπούτσια τσ' ἀνηψιᾶς σου τῶδωκα! Τί θὰ τὸ κάνῃς; Ἅμα θὰ θὲς νὰ βάλῃς τὴν προῦκά σου, θὰ σοῦ τὴν ἁπλώσω στὰ πανέρια νὰ τὴ δοῦνε κι' οἱ γειτόνισσες!

—Ἐγὼ προῦκα δὲ θέλω, οὔτε εἶμαι γιὰ παντρειά, ἀφροκαμήλα, ποὺ θὰ μὲ κογιονάρῃς!

Ἡ Ζαμφὼ πάλι μὲ ψυχραιμία ἀπήντησε:

—Ε! Ἂν εἶνε καὶ τὸ θὲς γιὰ νεκροσεντουκο, ἔννοια σου, ἐγὼ θὰ σοῦ κάνω ἕνα ἀπὸ ἄσπρη φανέλλα μὲ χρουσά, ὅπως ἠκάνανε στὴ Σμύρνη γιὰ τσοὶ παρθένες, δὲ θὰ σ' ἀφήτσω νὰ σὲ θάψουνε κατηγορημένη!

ΣΥΛΒΙΟΣ

68ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

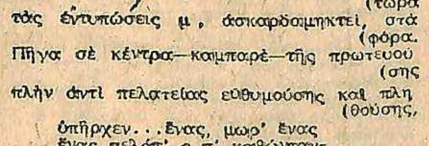

Παγώνα μ',
της καρδιᾶς μου συσσίτιον
κι' ὀρεκτικὴ ὥσπερ φασόλι μαυρομύτειον.

Ἐπέρασα, τὸ κατ' ἐμέ, ἀπόκρηες
καλὲς ἐφέτος, καίτοι χιονερὲς κι' ὀλόκρυες.

Ἤπια κὴ ρητινίτην στὴν ὑγειά σ'
καίτοι μακρὰν τῆς ποθητῆς μας τῆς βουνοπλαγιᾶς.
Στὸ ταβερνεῖον, ἐνθυμήθην τὸν συρτό!
Τὸν τσάμ' κο! Τὸν ἀξέχαστόν μας τὸν Αἰτό!

κὴ τραγουδῶντας τὸν Αἰτό, σοὶ γράφω τώρα
τὰς ἐντυπώσεις μ, ἀσκαρδαμηκτεί, στὰ φόρα.
Πῆγα σὲ κέντρα—καμπαρὲ—τῆς πρωτευούσης
πλὴν ἀντὶ πελατείας εὐθυμούσης καὶ πληθούσης,
ὑπῆρχεν... ἕνας, μωρ' ἕνας
ἕνας πελάτ' ς π' καθώντανε
κὴ ὄρθιος κοιμώντανε.
Πῆγα σὲ θέατρον μὲ φίρμαν ξακουσμέν'
νὰ 'δῶ κι' ἐπιθεώρησιν «πολιτισμέν»
κι' ἐκεῖ ἦταν... ἕνας, μωρ' ἕνας
ἀκροατῆς ποὺ ξυώντανε
κι' ἔκλαιε καὶ δερνόντανε
μονάχος γαργαλιώντανε
πλὴν γέλιο...δὲν ἐρχόντανε.
Πῆγα κὴ σ' ἕνα κοσμικὸν σαλόνιον
κι' εἶδον κι' ἐδῶ τὸ θέαμα τὸ αἰώνιον:
Ἕνας, μωρ' ἕνας
τζόγας γερὸς παιζόντανε,
δυὸ μὲ λεφτὰ βρισκόντανε,
κι' εἰκοσιδυό... γδυνόντανε.
Πῆγα σὲ σεπαρὲ—σὲ ταβερνάκιον—
κι' ἰδῶ ἀντὶ ἐρωτευμένο ζευγαράκιον,
ἕνας—μωρ' ἕνας —
ἕνας γλεντζὲς καθόντανε,
ποὺ σὲ καθρέφτ' κυττιώντανε
κὴ μοναχὸς τ' γνεφόντανε.
Πῆγα στῆς μόδας φίνο ζαχαροπλαστεῖον
κι' ἐκεῖ σκαλτσούνια βρῆκα—μεγαλεῖον—
ἕνα... μωρ' ἕνα
ἕνα σκαλτσοῦν' 'τρωγόντανε
καὶ τἆλλα δὲν μασσιώντανε.
Νταμάρια εἶχαν μέσα των
ποὺ πέτρες τσακιζόντανε.
Πῆγα παντοῦ κὴ βρῆκα κὴ ἀφέντες,
ποὖναι κομψοὶ κὴ καρχαριωδῶς τρυφῶντες,
Μά—τί τὰ θὲς — Παράτα τὶς κουβέντες:
Ἕνας—μωρ' ἕνας
ἕνας λιεβέντ' ς μόνον ὑπάρχ'
ὅπου γιὰ σένα προτξάρχ'
οὐ Γιάννος τὸ Γιαννάκιων σ'
(ἰσόβιον σπλαχνάκιον σ')

Διὰ τὸ πιστόν:
Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τὰ Βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥ

Χαρὰ Θεοῦ ἡμέρα ἤτανε, κι' ἡ Σουρπουῒτσα εἶπε στὸν Καραμπέτ:

—Σήμερα λίγο ἀγέρα μας νὰ πάρωμε γιαβρούμ, Πατήσια καφενὲ νὰ κατήσωμε, ἄνοιξι, μπαχὰρ τὰ ἔνεται.

Ὁ Καραμπέτ, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλάσῃ τὸ χατῆρι τῆς συμβίας του, σηκώθηκε, ντύθηκε καὶ σὲ λίγο τὸ χαριτωμένο ζευγάρι ἐκάθονταν στὸν ἥλιο τοῦ καφενείου κι' ἔπαιρναν τὸν ρεβυθοκαφέ τους.

Ἔξαφνα, ἕνας μόρτης πλησίασε τὸ ζευγάρι κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του ἕνα σκυλάκι λουλοῦ.

—Ἄχ! Τί ὄμορφο εἶνε, Καραμπέτ! ἐφώναξε ἡ Σουρπουῒτσα.

—Ὄμορφο εἶνε μαντάμα, μὰ πεινάει τὸ τσαμένο κι' αὐτό, εἶπε ὁ μορτάκος.

—Γιατὶ ντὲ ταΐζεις, μπέ; ρώτησε ὁ Καραμπέτ.

—Τί νὰ τοῦ δώσω νὰ φάῃ, ἀφεντικό; Βροῦβες, λαχανίδες ἢ ραδίκια; Ὅ,τι ἔτρωγα ἐγώ, ἔτρωγε κι' αὐτό, τώρα ὅμως ποὺ δὲν εἶμαι πιὰ γκαρσόνι στὸ ρεστωρὰν, ἄνεργος δηλαδής, τί θὲς νὰ φάῃ κι' ὁ Μπουλοῦκος;

—Μπουλοῦκο, ὄνομά του εἶνε; ρώτησε ἡ Σουρπουῒτσα.

—Ἔτσι τὸν ἔλεγα σὰν ἤτανε παχὺς παχύς. Τώρα ὅμως γίνηκε κι' αὐτὸς σὰν τρίο καρρώ.

—Πόσο τέλεις, τζάννεμ; ρώτησε ἡ Σουρπουῒτσα.

Ὁ Καραμπὲτ ἐπενέβη.

—Τί τὰ κάνῃς σκυλί, Σουρπουῒτσα; εἶπε. Τώρα σκύλος ντὲν χρειάζεται, γιαβρούμ.

Ἡ Σουρπουῒτσα ὅμως ἐπέμενε:

Ὁ Καραμπὲτ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ ὄχι.

—Πόσο τέλεις; ρώτησε.

—Ἕνα χιλιάρικο μονάχα γιὰ τὸν κόπο μου. Τὸ σκυλὶ τὸ δίνω τζάμπα.

—Τί λές, μπέ;

—Ἔλα ἀφέντη μου, μὴν εἶσαι ζόρικος. Ἡ ψυχὴ ἔχει ἕνα χιλιάρικο;

—Ἄστο, Καραμπέτ, τέλω νὰ πάρωμε αὐτὸ σκυλάκις, γιαβρούμ.

Ὁ Καραμπὲτ ἐκούνησε τὸ κεφάλι, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ πορτοφόλι κι' ἐπλήρωσε τὸ χιλιάρικο. Ἔτσι, τὸ σκυλάκι, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μόρτη, πέρασε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Σουρπουῒτσας.

—Ἄχ! Καραμπέτ, γιὰ ντὲς τί καλὸς εἶνε γιαβρούμ. Φιλᾷ ἐμένα κέρι μου.

Πράγματι, τὸ σκυλάκι ἔγλειφε τὰ χέρια τῆς νέας του κυρίας.

Ἡ Σουρπουῒτσα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της μιὰ ρὸζ κορδέλλα καὶ τὴν ἔδεσε γύρω στὸν λαιμὸ τοῦ σκύλου, κατόπιν δὲ τὸ ἀνδρόγυνο πῆρε τὸ δρόμο γιὰ νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους.

Στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, ἕνας ψηλὸς ἄνθρωπος στάθηκε ἀπότομα φωνάζοντας:

— Ε! Κυρά μου, ἐσὺ μοῦ πῆρες τὸ σκυλὶ καὶ τὸ ζητάω ἀπὸ καφενεῖο σὲ καφενεῖο;...

Ἡ Σουρπουῒτσα τὸν ἐκύτταξε κατάπληκτη:

—Γιὰ σκυλάκι μοῦ μίλησες; τοῦ εἶπε.

—Ποῦ τὸ βρῆκες σκυλάκι σου, κυρά μου; Τώρα μόλις τὸ εἶχα στὴν καρέκλα τοῦ καφενείου καὶ τὸ ἔχασα Τὸ σκυλὶ εἶνε δικό μου!

—Ἐγώ, μπρέ, χίλιες ντραμὲς ἠπληρωμένος ἤκανα, ἐφώναξε ὁ Καραμπέτ.

—Ἄ! τ' ἀγόρασες κι' ὅλας; Κλεπταποδόχος τὸ λοιπόν; Στάσου νὰ φωνάξω ἕναν πόλισμαν νὰ δοῦμε τί γίνεται ἐδῶ πέρα. Πῶς πουλᾶτε κι' ἀγοράζετε τὰ ξένα πράματα ἐσεῖς!

—Ἐμεῖς, μπέ, ἀγορασμένος ἤκαναμε ἀπὸ ἕνα ἄντρωπος!

—Ὡραῖα! Λοιπὸν ἐγὼ σᾶς λέω πὼς τὸ σκυλὶ εἶνε κλεμμένο. Ἔλα, Φόξ!

Τὸ σκυλάκι πετάχθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀφεντικοῦ του.

—Μπουλοῦκο, γιαβρούμ! ἐφώναξε ἡ Σουρπουῒτσα.

—Μπουλοῦκο μοῦ τὸ βάφτισες, κυρά μου! Νὰ σοῦ ζήσῃ. Ἄδικα ὅμως τοῦ ἄλλαξες τὸ ὄνομα γιατὶ σ' ἀφήνει γειά!

—Τότες νὰ ντώσῃς χιλιάρικο ποὺ ἠπλερώσαμε! ἐφώναξε ὁ Καραμπέτ.

—Καλέ, τί μᾶς λές! Ἐγὼ νομίζω πὼς ἂν σᾶς κάνω μιὰ μήνυσι, θὰ πᾶτε καὶ μέσα!

Κι' ἄρπαξε τὸ σκυλί του κι' ἔφυγε βρίζοντας.

Ὁ Καραμπὲτ ἐκύτταξε τὴν Σουρπουῒτσα μὲ ἀπόγνωσι.

—Τί τὰ ἔνεται τώρα; εἶπε.

—Τί τὰ ἔνεται, γιαβρούμ;

—Ἄλλο φορά, σκυλάκι, μιλάκι ντὲν ἐκεῖ! Μπελᾶ μας τὰ βροῦμε, τζάννεμ, μὲ αὐτὸ πράματα. Μπρὰκ γιαβρούμ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Μπιάλα

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

4ον

Ἐσώπασαν καὶ οἱ δυὸ κάμποση ὥρα. Ἔπειτα ὁ Φρὲντ ρώτησε:

— Καὶ γι' αὐτὸ σὲ κλείδωσαν;

— Ἄκουσε, Φρέντ, γρήγορα ἐφώναξε ἡ Μπιάλα λαχανιασμένη πάλι. Μ' ἔδειραν καὶ μὲ κλείδωσαν. Θὰ μὲ ξορκίσουν, γιατὶ λένε πὼς εἶμαι ἄρρωστη. Ὥς τότε θὰ μ' ἔχουν κλειδωμένη δεμένη. Τώρα ποὺ θὰ ἰδοῦνε πὼς ἔφυγα, θὰ μὲ φυλᾶνε καλύτερα. Δὲν θὰ μπορέσω νάρθω αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὥσπου νὰ γίνη ἡ γιορτή.

— Καὶ πότε θὰ γίνη αὐτὴ ἡ γιορτή;

— Σὲ δέκα μέρες, ὅταν θὰ εἶνε σχεδὸν ὁλόγεμο τὸ φεγγάρι. Χθὲς ἄρχισε τὸ καινούργιο φεγγάρι.

— Κι' αὐτὲς τὶς δέκα ἡμέρες θὰ μ' ἀφήσης;

— Τί νὰ κάνω; ψιθύρισε ἡ μικρὴ μὲ ἀπελπισία. Δὲν τὸ θέλω κι' ἐγώ. Ἀλλὰ τώρα θὰ σοῦ φέρω πολλὴ τροφή, νάχης τουλάχιστον γιὰ δυὸ ἑβδομάδες. Καὶ βότανο γιὰ τὴν πληγή σου ἔχεις πολύ. Μονάχα τὸ νερὸ συλλογιέμαι. Περίμενε πάνω νὰ σοῦ φέρω ὅ,τι βρῶ.

Πῆγε καὶ ἦρθε πολλὲς φορὲς ἡ κοπελλίτσα. Στὸ τέλος ὁ ἥλιος ἐτσουρούφλιζε καθὼς ἀνέβαινε φορτωμένη τὸ λόφο μὲ τὶς σπηλιές.

Ὁ ἱδρὼς ἔσταζε σ' ὅλο της τὸ κορμί, μὰ ἡ Μπιάλα δὲν ἔδινε σημασία. Τὰ πόδια της λὲς καὶ εἶχαν φτερά. Ὁ Φρὲντ τὴν ἐκύτταζε μὲ συγκίνησι καὶ μὲ ἀπορία.

— Τώρα, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, σ' ἀφίνω ἥσυχον. Καὶ δεκαπέντε μέρες μπορεῖς νὰ περάσης.

— Κουράσθηκες ἔκανε ὁ Φρὲντ σιγά.

Ἐκούνησε αὐτὴ τὸ κεφάλι.

— Σὲ λυπᾶμαι, τοῦ εἶπε. Δὲν θέλω νὰ πονῆς.

— Μὲ λυπᾶσαι, ἔ;

Ὁ Φρὲντ ἀναστέναξε.

— Δὲν μοῦ λές, Μπιάλα, εἶπε σὲ λίγο. Πότε ἀκριβῶς θὰ γίνη αὐτὴ ἡ γιορτή;

— Σὲ δέκα μέρες. Στὸ δάσος μὲ τὰ κοκόδενδρα.

— Θὰ χορέψης καὶ σύ;

— Θὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ χορέψω. Θὰ χορέψουν ὅμως καὶ ἄλλα κορίτσια πολλά.

— Θὰ εἶνε καὶ ξένοι;

— Πάντα μαζεύονται ξένοι στὶς γιορτές μας. Σίγουρα θὰ εἶνε καὶ οἱ περιηγηταὶ τοῦ καραβιοῦ σου.

— Λές;

Τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ ἄστραψαν.

— Καὶ βέβαια, ἔκαμε ἡ Μπιάλα δύσθυμα. Μαζεύονται πάντα.

Ὁ Φρὲντ δὲν ἐμίλησε κάμποση ὥρα. Στὸ τέλος εἶπε σιγά:

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, Μπιάλα. Μὲ ντροπιάζεις μὲ τὴν τόση σου καλωσύνη. Πότε φεύγει τὸ καράβι, ὅμως, δὲν μοῦ εἶπες;

— Ἄκουσα πὼς θὰ μείνη ἐδῶ ὅσο θὰ εἶνε τὸ φεγγάρι. Δὲν βιάζονται. Ἔπειτα, ὅταν δὲν θάχη πιὰ φεγγάρι, θὰ φύγουν. Στὸ μεταξύ, κάνουν ἐκδρομοῦλες σ' ὅλα τὰ νησιά.

— Κι' ἡ... Μώντ; Ἔμαθες τίποτε γι' αὐτήν;

— Ἄκουσα πὼς εἶνε ἀκόμη καλύτερα.

— Μικρούλα Μπιάλα, εἶπε ὁ Φρέντ. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ δώσω. Ἔτσι ὅπως ἐπήδησα ἀπὸ τὸ καράβι στὸ νερό, δὲν πῆρα τίποτε μαζί μου. Λίγα λεπτὰ ποὺ ἔχω στὴν τσέπη μου, τὸ ξέρω πὼς δὲν θὰ σοῦ κάνουν χαρά. Ἐσεῖς δὲν δίνετε σημασία στὰ λεφτά. Μὰ κύτταξε, αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ ποὺ μοῦ δωσε ἡ μητέρα μου πρὶν φύγω, τὸ θέλεις; Εἶνε χρυσό.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμό του μιὰ ἀλυσσιδίτσα χρυσὴ μ' ἕνα μικρὸ εἰκόνισμα καὶ τῆς τώδωσε.

Τὸ πῆρε αὐτὴ στὰ χέρια της, ξεφωνίζοντας ἀπὸ χαρά.

— Τί ὄμορφο! Ἀλήθεια, μοῦ τὸ δίνεις αὐτό; Μοῦ τὸ δίνεις ἐμένα;

— Ναί. Πάρε το!

— Ὤ! Ὤ!..

Ἡ χαρά της ἦταν κεφική καὶ παιδιάτικη.

— Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ ὄμορφη κοπέλλα; ρώτησε δείχνοντας τὸ εἰκόνισμα.

— Ἡ Παναγία. Ἔτσι τὴ λέμε ἐμεῖς, Παναγία, ἀποκρίθηκε ὁ Φρέντ. Ἐσὺ δὲν ξέρεις.

— Ἔχω ἀκούσει... Εἶνε ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ σας, ἔ;... Ἐσὺ ἔχεις λοιπὸν μητέρα;

— Ἔχω μητέρα, κι' εἶμαι μοναχοπαιδι, ἀποκρίθηκε ὁ Φρέντ καὶ τὰ μάτια του πῆραν μιὰ γλυκειὰ καὶ μελαγχολικὴ ἔκφρασι.

— Κι' ἂν σκοτωνόσουν, θάκλαιγε ἡ μανούλα σου, ἔ;

Δάκρυα ἐμαζεύτηκαν στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ.

— Δὲν ξέρω ἂν ὡς τὸ τέλος δὲν μὲ κλάψη, εἶπε.

— Ὄχι, ἐφώναξε ἡ Μπιάλα σὰν μεγάλη. Δὲν πρέπει, Φρέντ, δὲν πρέπει! Ἐσὺ θὰ ζήσης, πρέπει νὰ ζήσης, γιὰ νὰ γυρίσης στὴ μάνα σου.

— Μπιάλα! ἐφώναξε ὁ Φρὲντ μὲ συγκίνησι. Εἶσαι ἡ καλύτερη κοπέλλα ποὺ εἶδα στὴ ζωή μου.

— Νὰ τὸ φορέσω τὸ φυλακτό; ρώτησε ἡ Μπιάλα.

— Καὶ βέβαια νὰ τὸ φορέσης! Στάσου νὰ στὸ περάσω στὸ λαιμό.

Τὸ χέρι του ἀκούμπησε ἐπάνω της, καθὼς τῆς περνοῦσε τὴν ἀλυσσιδίτσα. Ἦταν ζεστὸ καὶ μαλακό, νεανικό. Ἡ κοπέλλα ἀνατρίχιασε. Ἀκούμπησε καὶ τὸ δικό της χέρι μιὰ στιγμοῦλα ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χέρι τοῦ Φρέντ. Θἄθελε νὰ ἀκουμπήση καὶ τὰ χείλη της ἐπάνω του. Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, ἐδειλίασε. Κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε τί τὴν κρατοῦσε μπροστά του. Μὴ τάχα ἡ σκέψις πὼς ἀγαποῦσε αὐτὸς ἄλλη γυναῖκα; Γιατὶ γινόταν τόσο δειλὴ μπροστὰ σ' αὐτόν;

— Τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω, ἐφώναξε τινάζοντας τὴ συγκίνησί της. Θὰ φάω ξύλο.

— Ὤ, Μπιάλα! Δὲν θέλω νὰ σὲ χτυπήσουν γιὰ μένα, εἶπε ὁ Φρέντ.

— Τί πειράζει; ἔκανε αὐτὴ γελώντας μὲ ξαφνικὴ χαρά. Θὰ συλλογιέμαι ὅτι μὲ δέρνουν γιὰ σένα, καὶ δὲν θὰ πονῶ.

Ἔφυγε, μὲ τὸ ἐλαφρὸ βῆμα τῆς ἐλαφίνας, ἀφίνοντας τον γελαστόν, συγκινημένον.

ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Τὰ κοκόδενδρα ἔπαιρναν σχήματα φανταστικὰ στὶς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ γῆ ἀνάσαινε ξαλαφρωμένη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τὸ λιοπύρι. Εὐωδιὲς ἀπὸ διάφορα λουλούδια. Κι' ἐπάνω ἀπ' ὅλες, ἡ μεθυστικὴ εὐωδιὰ τῶν κοκκίνων γιασεμιῶν.

Ἡ θάλασσα, πέρα, ἀστραφτε ἀσημένια καὶ φρικιοῦσε στὸ ἐλαφρότατο ἀγέρι.

Τὰ κοκόδενδρα ἦταν μαζεμένα ὅλα σ' ἕνα μέρος, σὰν πελώρια ἀνθοδέσμη. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, ἀκούγονταν μελωδίες μονότονες, νοσταλγικές. Τὰ σουκοῦλελε ἀναστέναζαν, μιλοῦσαν θαρρεῖς ἐρωτικά.

Καθισμένοι κάτω, οἱ Ταϊτινοὶ ἐπερίμεναν ν' ἀρχίσουν τὸ χορὸ οἱ κοπέλλες.

Οἱ ἄνδρες ἦσαν γυμνοὶ ὡς τὴ μέση. Στέφανα λουλουδένια ἐτύλιγαν τὰ γερά τους μπράτσα, ἐστεφάνωναν τὰ στρογγυλά τους κεφάλια, μὲ τὰ ὁλόσγουρα μαῦρα μαλλιά κι' ἔπεφταν στὰ λεῖα, ἀθλητικά τους στήθεια. Τὰ μάτια τους γελοῦσαν παιδιάτικα. Τὰ δόντια τους ἄστραφταν κατάλευκα μέσα στὰ μελαψά τους πρόσωπα.

Ἀνάμεσά τους ὁ Χίτο ἐκύτταζε ἀνήσυχα γύρω. Ἔνοιωθε πολλὰ κοριτσίστικα μάτια καρφωμένα ἐπάνω του. Ἔβλεπε τὴν Τούρια νὰ τοῦ γελάη, παρατηροῦσε τὰ χείλη της ποὺ ἐφρίτταν ἐλαφρά, σὰν νὰ περίμεναν τὸ φίλημά του. Ἔβλεπε τὴ μικρὴ Βαλινὰ νὰ τὸν κυττάζη μὲ περιέργεια. Ἄλλες κοπέλλες τοῦ γελοῦσαν προκλητικά, ἄλλες ἀναστέναζαν καὶ χαμήλωναν τὰ μάτια τους. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐκύτταζε καμμιὰ ξεχωριστά. Ὅλο ζητοῦσε τὴ Μπιάλα μὲ τὴ ματιά.

Μὲ τὶς ἡμέρες, τὸ πάθος του γιὰ τὴν ἰδιότροπη αὐτὴ μικρὴ εἶχε θεριέψει. Τώρα καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ γίνη δική του ἡ κοπέλλα, αὐτὴ τὴ νύχτα. Δὲν εἶχε συνηθίσει σὲ ἀντίστασι, οὔτε σὲ ὑπομονή. Ἐκύτταζε νὰ τὴν ἀνακαλύψη ἀνάμεσα στὶς κοπέλλες, μὲ μάτια ἀστραφτερά, σὰν τοῦ ἀγριμιοῦ ποὺ περιμένει νὰ ἀντικρύση τὴ λεία του. Μὰ αὐτὸς δὲν θὰ τὴν ἐσπάραζε. Θὰ τὴν ἔσφιγγε στὰ γερά του μπράτσα καὶ θὰ τὴν ἔκρυβε μιὰ νύχτα στὸ ὄμορφο σπίτι του.

Οἱ κοπέλλες ἐκάθονταν πιὸ πέρα. Φοροῦσαν τ' ἀνάλαφρα φουστάνια τους, τὰ ζωηρόχρωμα. Τὰ μαλλιά τους ἦσαν ξέπλεκα, στεφανωμένα μὲ λουλούδια. Στέφανα ἐτύλιγαν κι' αὐτωνῶν τὰ μπράτσα καὶ τὸ λαιμό.

Ἐφαίνονταν σὰν ξωτικές, μελαχροινές, μὲ χρυσαφιὲς ἐπιδερμίδες, μὲ μάτια σὰν ἄστρα, μὲ χείλη κόκκινα καὶ ἡδονικά.

Ἐπὶ τέλους, κάποια στιγμή, σηκώθηκαν πολλὲς μαζί. Ἐστάθηκαν στὴ μέση τοῦ κύκλου ποὺ ἐσχημάτιζε ὁ κόσμος. Γιὰ κάμποση ὥρα ἔμειναν ἀκίνητες. Οἱ μουσικάντηδες, καθισμένοι κι' αὐτοί, ἐδυνάμωσαν τὴ μουσική. Οἱ μελωδίες ἐγίνονταν πιὸ γοργές. Ἦταν λὲς ἕνα παρακάλιο, ἕνα ἥσυχο χάδι. Λίγο λίγο, τὸ χάδι γινόταν πιὸ τολμηρό, ἐξωήρευε. Τὰ κορμιὰ τῶν κοριτσιῶν ἄρχισαν ν' ἀναδύωνται σὰν μίσχοι λουλουδιῶν ποὺ τοὺς φυσάει ἁπαλὸ ἀγέρι. Ἐνῷ οἱ ὦμοί τους ἔμεναν ἀκίνητοι, τὸ κορμί τους κουνιόταν ἀνάλαφρα ἀπὸ τὴν μέση καὶ κάτω. Αὐτὸ ἐβάσταξε κάμποση ὥρα. Ἔπειτα, ἐζωντάνεψαν θαρρεῖς καὶ τὰ χέρια τους. Σὰν φίδια χρυσαφιὰ ἀνασηκώθηκαν, ἐσχημάτισαν κύκλους ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαῦρα ἀνθοστεφανωμένα τους κεφάλια, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ξέπλεκα μαλλιά. Στὸ τέλος ἄρχισαν νὰ σαλεύουν καὶ τὰ στήθη. Τὰ νεανικά, στητὰ στήθη, ποὺ ἔκαναν τὰ ἀνάλαφρα φουστάνια νὰ τσιτώνουν. Λίγο λίγο, ἡ κίνησις ἔγινε πιὸ γοργή. Σὰν κῦμα ἐπάλλονταν τὰ ἁρμονικὰ κορμιά.

Τ' ἀγόρια ἄνοιγαν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὰ μάτια τους. Στὸ τέλος, ὅταν ὁ χορὸς ἔγινε σὰν πύρινο κῦμα ποὺ ἐσάλευε πέρα δῶθε ἀσίγκοπα, ἄρχισαν κι' οἱ ἄνδρες τὸ τραγούδι. Μὲ φωνὲς βραχνές, ἐρωτικές, συνώδευαν τὸν ἐρωτικὸ χορὸ τῶν κοριτσιῶν.

Ἐβάσταξε πολλὴ ὥρα αὐτὸς ὁ χορός. Ἔπειτα, μιὰ μιά, ἄρχισαν νὰ πέφτουν λαχανιασμένες οἱ κοπέλλες. Στὸ τέλος, ἐσταμάτησε κι' ἡ μουσική.

Τότε σηκώθηκαν οἱ μάγοι, ποὺ θάκαναν τὰ ξόρκια. Τὰ σουκοῦλελε ἔπαιζαν σιγανὰ μονότονα, κι' αὐτοὶ σιγοτραγουδοῦσαν παράξενες προσευχές.

Μετὰ τοὺς μάγους, θὰ ἐχόρευαν μόνες κάμποσες κοπέλλες. Οἱ πιὸ πολλὲς ἀπὸ τὶς μικρὲς ποὺ μόλις ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες εἶχαν γίνει γυναῖκες.

Σηκώθηκαν μερικὲς καὶ ἐχόρεψαν. Ἔπειτα, ἦρθε κι' ἡ σειρὰ τῆς Τούριας.

Μὲ νάζι, σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό της, σηκώθηκε ἡ κοπελλίτσα. Τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀμέσως προκλητικὰ στὸν Χίτο. Τὸ ἤξερε πὼς αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ Μπιάλα. Ἀλλὰ μέσα της ἡ Τούρια δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψη πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ προτιμᾷ τὴν ἑξαδέλφη της ἀπὸ αὐτήν. Κι' ἦταν σίγουρη πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸν κατακτοῦσε τὸν ὄμορφο νέο.

Ἄρχισε τὸ χορὸ ἡ Τούρια. Τὸ μεστωμένο της κορμὶ ἀνατρίχιασε πρῶτα ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια. Ἔπειτα, ἡ μέση της ἐλύγισε μεμιᾶς, σὰν νὰ τὴν ἐσπρωχνε μιὰ ξένη δύναμις ἀόρατη. Τὰ στήθη της ἐτρεμουλιαζαν. Τὰ χείλη της πῆραν μιὰν ἡδονικὴ ἔκφρασι. Τὸ κεφάλι της ἔγειρε πίσω καὶ τὰ μάτια της ἔκλεισαν.

Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ μικρὴ αὐτὴ κοπέλλα εἶχε σπουδάσει καλὰ τὴν τέχνη τοῦ ἔρωτος. Κι' ὅμως, ὡς τὰ χθὲς ἦταν ἕνα ἀμέριμνο παιδί. Ἡ φύσις μονάχα τὴν ἔσπρωχνε στὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τοῦ ἐρωτικοῦ μεθυσιοῦ. Ἡ φύσις, κι' ἴσως ὁ πόθος της νὰ κατακτήση τὸν Χίτο.

Οἱ νέοι σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατά. Τοὺς εἶχε συναρπάσει ὅλους. Σὰν φλόγα μαύρη ἀνέμιζαν τὰ μακρυὰ της μαλλιά. Σὰν ἀστραπὲς ἐστριφογύριζαν τὰ παχουλά της χέρια. Εἶχε γίνει θαρρεῖς ἕνα μὲ τὴ μυρωμένη νύχτα, μὲ τὴν ὁλόγεμη σελήνη, ποὺ ἐκύτταζε ποθολαγγεμένη κι' αὐτή.

Ἡ μουσικὴ ὅλο καὶ γινόταν πιὸ γοργή, πιὸ γοργή. Τὸ σῶμα τῆς Τούριας δὲν πατοῦσε στὴ γῆ.

Ὁ Μανίμπα, ποὺ καθόταν δίπλα στὸ Χίτο, τοῦ εἶπε:

— Γιὰ σένα χορεύει ἔτσι ἡ Τούρια. Εὐτυχισμένε, ἐσύ!

Αὐτὸς ἐγέλασε, μὰ τὰ μάτια του δὲν ἔμειναν στὴν κοπέλλα ποὺ χόρευε. Ὅλο ζητοῦσαν κάποιαν ἄλλη.

Ὅταν κουράστηκε πιὰ ἡ Τούρια κι' ἄρχισε νὰ χαλαρώνη τὶς κινήσεις της, ἡ μουσικὴ ἀκολούθησε πιὸ ἀργά, πιὸ ἀργά. Στὸ τέλος ἔσβυσε σ' ἕναν ψίθυρο ἐρωτικό.

Ἡ Τούρια τραβήχτηκε ἀπὸ τὴ μέση κι' ἦρθε κι' ἔπεσε ἀναστενάζοντας ἀνάμεσα στὶς ἄλλες κοπέλλες. Οἱ νέοι τῆς ἐπέταξαν λουλούδια, καὶ τῆς ἐφώναζαν τὸν θαυμασμό τους. Μὰ τὰ μάτια της, μισοκλεισμένα, ἦσαν στηλωμένα στὸν Χίτο. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὴν ἐκύτταζε πιά.

— Γυρεύει νὰ ἰδῇ τὴ Μπιάλα, εἶπε ἡ Βαλινὰ στὴν Τούρια.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας. Μιὰ κακὴ λάμψις ἐπέρασε στὰ μάτια της.

— Δὲν πιστεύω, εἶπε. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε στ' ἀλήθεια ἐρωτευμένος μαζί της... Μόνο κατάφερε νὰ τὸν πεισματώση.

— Μπιάλα, ἐσὺ τώρα!...

Ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐκάθονταν οἱ πιὸ μεγάλες γυναῖκες.

Χωμένη πίσω ἀπ' ὅλες τὶς κοπέλλες, ἡ Μπιάλα ἀνατρίχιασε. Ἔπρεπε ὅμως νὰ σηκωθῇ. Ἂν δὲν σηκωνόταν, θὰ γινόταν σκάνδαλο, θὰ χειροτέρευαν τὰ πράγματα.

Ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, βγῆκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῶν κοριτσιῶν. Ἄρχισε κινήσεις ἀργές, θλιμμένες. Οἱ μουσικοί, λὲς καὶ ἔνοιωθαν τὴν ψυχική της διάθεσι, ἄρχισαν μιὰ νοσταλγική, θλιμμένη μελῳδία.

Ἡ Μπιάλα ἐχόρεψε παράξενα. Τόσο παράξενα, ποὺ ὅλοι τὸ κατάλαβαν, καὶ τὴν θωροῦσαν κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους.

Ὁ Μανίμπα ψιθύρισε στὸν Χίτο:

— Γιὰ κύττα την πῶς χορεύει, λὲς καὶ κλαίει μαζὶ καὶ γελάει.

Ὁ Χίτο τὴν ἐκύτταζε μὲ μάτια ἄπληστα. Μελετοῦσε κάθε κίνησι τοῦ λεπτοῦ κορμιοῦ της.

Τὰ χέρια τῆς Μπιάλας κουνιόνταν ἁπαλά. Σὰν πέταλα ἑνὸς λουλουδιοῦ χρυσαφιοῦ. Πότε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, πότε ριγμένα κάτω, σὰν ἀπελπισμένα. Πότε δεμένα ἱκετευτικά, πότε ὑψωμένα σὰν νάθελαν νὰ πετάξουν, νὰ γίνουν φτερά.

Τὰ μάτια της ἐκύτταζαν ὁλόφωτα, κάπου μακρυά. Ἕνα θλιμμένο χαμόγελο ἀνθοῦσε στὰ καλογραμμένα, μισοπαιδιάτικα χείλη της. Μὰ στὰ μάτια της γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ τρεμούλιασε ἕνα δάκρυ.

Τὰ πόδια της ἦταν μικρὰ καὶ κομψά. Πατοῦσαν ἁπαλά, σοβαρά, θαρρεῖς τὴ γῆ. Καὶ τὸ λεπτὸ κομψὸ κορμί της ἀναδευόταν ἁπαλά. Ὅλες της οἱ κινήσεις ἦταν ὅμως θλιμμένες, καὶ δὲν ἐξωήρεψαν, ὅπως συνήθιζαν νὰ ζωηρεύουν τὸν χορό τους στὸ τέλος ὅλες οἱ κοπέλλες.

— Ἔχει κάποιον καϋμὸ αὐτὴ ἡ Μπιάλα, ξανάπε ὁ Μανίμπα στὸν Χίτο.

— Χορεύει παράξενα κι' ὄμορφα, ψιθύρισε αὐτός, χωρὶς νὰ τραβήξη τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

Ἀπὸ τὸν ὅμιλο τῶν κοριτσιῶν, τὰ μάτια τῆς Τούριας τὸν παρακολουθοῦσαν τὸν Χίτο, γυαλιστερά, γεμάτα πυρετό. Ἔβλεπε καθαρὰ ἡ κοπέλλα τὸν πόθο γραμμένον στὰ μάτια τοῦ νέου ποὺ ἀγαποῦσε αὐτή. Τὸν πόθο γιὰ μιὰ ἄλλη κοπέλλα. Καὶ στὴν ψυχή της ἀνέβηκε ἕνα πρωτόγνωρο συναίσθημα, ἡ ζήλεια.

Πίσω ἀπὸ τοὺς ντόπιους ἦσαν μαζεμένοι οἱ ξένοι. Οἱ περιηγηταὶ πρῶτοι ἀπ' ὅλους μὲ τὶς κάσκες τους, οἱ ἄνδρες, μὲ τὶς σάρπες τους οἱ γυναῖκες.

Ἐκύτταζαν παραξενεμένοι καὶ μαγεμένοι τὸν χορὸ αὐτόν.

Ἀνάμεσα στοὺς ξένους αὐτοὺς ξεχώριζε μιὰ κοπέλλα μὲ ὁλόξανθα μαλλιά, τυλιγμένα σὲ μιὰ γαλάζια ἐσάρπα. Δίπλα της ἕνας ἄνδρας μεσόκοπος χονδρός.

— Μώντ, τῆς ψιθύρισε αὐτός. Θὰ κουρασθῆς. Δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ μείνωμε ἄλλο. Ἀρκετὰ εἶδες τὰ παράξενα αὐτὰ ἤθη τῶν Ταϊτινῶν. Μὴν ξεχνᾷς πὼς προχθὲς μόλις σηκώθηκες ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

— Ἄφησέ με, Ντίκ. Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ αὐτὸς ὁ χορός, ψιθύρισε ἡ Μώντ.

Ἦταν μιὰ ξανθὴ καλλονὴ ἡ Μὼντ Μίλλερ. Μᾶλλον ἀδύνατη, μ' ἕνα προσωπάκι ἄσπρο καὶ ρόδινο, λουλουδένιο. Τὰ μάτια της, ἀνοιχτογάλανα, γελοῦσαν εὔκολα. Τὰ χείλη της, ἐλαφρὰ ρόδινα, εἶχαν εὔκολη τὴν εἰρωνεία. Ἦταν κομψὰ ντυμένη, καὶ ὅποιος δὲν ἤξερε πὼς ἦταν ἕνα φτωχὸ κορίτσι τοῦ Λονδίνου, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πάρη γιὰ καμμιὰ πλούσια ἀμερικάνα.

Ὁ Ντὶκ Πίρνελ τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο σὰν κάτι πολύτιμο. Αὐτὴ τριβόταν ἐπάνω του, ἔκανε πολλὰ νάζια, τοῦρριχνε ματιὲς προκλητικὲς μαζὶ καὶ εἰρωνικές.

— Κρῖμα νὰ χάσω τόσες μέρες στὸ κρεββάτι, ἀναστέναξε ἡ Μώντ. Πόσα πράγματα ἔχει κανεὶς νὰ ἰδῇ ἐδῶ!... Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ μικρὴ Ταϊτινὴ καὶ νὰ χορεύω, φορῶντας ἕνα κόκκινο φουστάνι καὶ κουνῶντας τὰ χέρια μου σὰ μίσχους λουλουδιῶν.

— Τὰ χέρια σου μοιάζουν μὲ λουλούδια, κι' ὅταν δὲν χορεύης, εἶπε ὁ Ντίκ. Κι' ἔννοια σου, τώρα ποὺ ἔγινες καλά, θὰ ἰδοῦμε ἀκόμη ἀρκετὰ παράξενα μέρη. Ὅπου θέλεις νὰ σὲ πάω, θὰ σὲ πάω.

— Μὰ τὸ βαπόρι μας ἔχει ὡρισμένο δρομολόγιο. Θὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ στὸν Εἰρηνικό.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Μόλις γυρίσωμε στὴν Ἀγγλία, θὰ μποῦμε σὲ ἄλλο ἐκδρομικὸ βαπόρι. Κι' ὅπου μᾶς βγάλη ἡ ἄκρη! Θέλεις;

— Εἶσαι ἄγγελος! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Ὄχι, ἔκανε αὐτὸς μ' ἕνα βαρὺ γέλιο. Εἶμαι μονάχα ἐρωτευμένος μαζί σου, κι' ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ εἶμαι πλούσιος.

— Τί σημασία ἔχει ὁ πλοῦτος; ἄρχισε νὰ λέη ἡ Μώντ.

Τὴν ἔκοψε μᾶλλον ἀπότομα:

— Ὄχι δά, ἀγαπητή μου. Ἔχει τὴ σημασία ὅτι μ' αὐτὸν μπόρεσα καὶ σὲ κατέκτησα.

Τὸν ἐκύτταξε σαστισμένη.

— Θέλεις νὰ πῆς... Θέλεις νὰ πῆς ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ καὶ πὼς μονάχα ἐπειδὴ εἶσαι πλούσιος...

— Ὄχι, ἔκανε αὐτὸς εἰρωνικά. Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτὸ ἀκριβῶς. Θέλω ὅμως νὰ πῶ ὅτι ἴσως, ἂν ἤμουν κανένας φτωχός, ἴσως δὲν θἄφηνες τὸν Φρὲντ Βάκσον γιὰ μένα.

Ἔκανε νὰ θυμώση ἡ κοπέλλα, μὰ συγκρατήθηκε. Φαινόταν καθαρὰ πὼς ἡ λογική της τὴν ὡδηγοῦσε νὰ κάνη ὅτι δὲν καταλαβαίνει τὸ εἰρωνικὸ ὕφος τοῦ συντρόφου της.

— Ξέρεις πολὺ καλά, τοῦ εἶπε κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα συγκίνησι, ὅτι ἄφησα τὸν Φρὲντ ἐπειδὴ ἔπαψε νὰ μοῦ εἶνε ἐνδιαφέρων, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγνώρισα ἐσένα.

— Κι' ἂν ἔχω τὴν ἀτυχία, δηλαδή, κι' ἐγὼ νὰ συναντήσης κανέναν πιὸ ἐνδιαφέροντα...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΑΛΛΟ-ΑΛΛΟ

τί εἶν' ἐκεῖ

⁂ ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΥΡΕΣ — Οἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεώς μας δημοσιεύουν ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ σχετικῶς μὲ τὶς μεταβολές, ποὺ ἐπῆλθαν τοὺς δύο τελευταίους μῆνες στὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου συνεπείᾳ τοῦ πολέμου. Τὰ δημόσια κέντρα ἔχουν πάντοτε πολυπληθῆ πελατεία, ἀλλ' οἱ περισσότεροι θαμῶνες εἶνε μελαγχολικοί. Ἡ κατήφεια καὶ ἡ ἀνησυχία εἶνε ζωγραφισμένες στὰ πρόσωπα ὅλων. Τὰ «ντάνσιγκ» συγκεντρώνουν ἐπίσης ἀρκετὸ κόσμο, ὡστόσο ἀπὸ τοὺς χορευτὰς λείπει ἡ εὐθυμία. Οἱ συναγερμοὶ στὸ Χόλλυγουντ εἶνε συχνοὶ καὶ οἱ περισσότεροι ἀστέρες ἔχουν ὑποστῆ νευρικὸ κλονισμό. Ἂς σημειωθῆ ὅτι, ὅταν ὠργανώθη στὴν Ἀμερικὴ ἡ ὑπηρεσία παθητικῆς ἀεράμυνης, πολλοὶ ἠθοποιοὶ καὶ χορεύτριες ἔσπευσαν νὰ καταταχθοῦν, καὶ μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθεταν, κατώρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν ἡγεμονικὰ ἐπιδόματα. Ὁ βουλευτὴς ὅμως Νέας Ὑόρκης Ταιμπερ ἔκρινε ὅτι ὑπὸ τὶς σημερινὲς ἐκτάκτους περιστάσεις, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνωνται διακρίσεις καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν ἀποκατάστασι ἰσότητος μεταξὺ ὅλων τῶν πολιτῶν κατέθεσε σχετικὴ ἐπερώτησι στὴ βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων. Οἱ ἠθοποιοὶ ὅμως καὶ οἱ χορεύτριες βρῆκαν πολλοὺς προστάτας στὴ βουλὴ κι' ἔτσι ὅταν τὸ ζήτημα συνεζητήθη σ' αὐτήν, οἱ μισοὶ βουλευταὶ πλέον ἑνὸς ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῶν ἠθοποιῶν καὶ ἡ «πουριτανική», ὡς ἐχαρακτηρίσθη, πρότασις τοῦ Ταιμπερ, ἀπερρίφθη.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

ΤΙΜΩΡΙΑ

Γώγραψε ἡ ἐφημερίς,
μὲ σοβαρότη καὶ χωρὶς
νάχη ὄρεξι γι' ἀστεῖο,
πὼς στὰ τσιγάρα προσεχῶς
θὰ μπῆ, ρὲ μάγκες, εὐτυχῶς
ἰδιαίτερο δελτίο.

⁂

Λοιπόν, ποὺ λέτε, κατ' αὐτὰς
δελτία γιὰ τοὺς καπνιστὰς
ὅταν θὰ τυπωθοῦν!
θὰ πάρουμε ὅλοι γενικὰ
ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θηλυκά,
ποὺ θὰ ἐξαιρεθοῦνε.

⁂

Ἀμάν! Τὸ λέω, ρὲ παιδιά,
Ἔνοιωσα μέσα στὴν καρδιὰ
χαρὲς πολὺ μεγάλες
ποὺ ὅλες, τούτη τὴ φορά,
οἱ καπνιστοῦδες στὴ σειρὰ
θὰ μείνουνε... μπουκάλες!
Μά, ρὲ συνάντρες προσοχή,
μήπως αὐτὴ τὴν ἐποχὴ
γυναῖκα σᾶς τυλίξη
καὶ τὸ πακέτο τὸ γλυκὸ
ποὺ θἆνε εἶδος ἀνδρικό,
μὲ τρόπο σᾶς τὸ πνίξη
Κάνω μιὰ δήλωσι τρανή:
Ὅποιος προσφέρει σὲ γυνὴ
πακέτο τιμημένον,
δὲν θἆνε ἄντρας καὶ μὲ (ἀπότ-
ρόπο θὰ διαγραφῆ ἀπ' τὸ
...μητρῷον τῶν ἀφορέ (νων.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

«Ὅπως σᾶς ἔλεγα καὶ εἰς τὸ προηγούμενο μάθημα...»

ΣΚΙΤΣΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ Ἀριστείδης ἤτανε δάσκαλος εἴκοσι καὶ εἴκοσι χρόνια. Μετρημένος στὶς κουβέντες καὶ συνεσταλμένος στὶς πράξεις του, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀνθρώπου λογικοῦ καὶ ἰσορροπημένου.

Κι' ἀλήθεια, ἔτσι ὅπως φαινότανε, τὸ ἴδιο ἤτανε καὶ στὴν ἰδιωτική του ζωή. Παντρεμένος ἐπὶ δεκαεννηὰ χρόνια μὲ τὴν Εὐριάνθη του, ἀποτελοῦσε πρότυπο συζύγου καὶ οἰκογενειάρχου. Εἶχε δυὸ παιδιά, τὴν Ρούλα (γράφε Ἀσπρούλα) μιὰ κοπέλλα 16 χρονῶν ὅλο ὀμορφιά, ζωὴ καὶ τσαχπινιά, καὶ τὸν Ἀχιλλέα, ἕναν νεαρὸ ἴσαμε δεκαοχτὼ χρονῶν, ποὺ ἐμοίαζε τοῦ πατέρα του στὴν σοβαρότητα, στοὺς τρόπους καὶ στὴν... σχολαστικότητα.

Ὁ Ἀριστείδης, λοιπόν, ἢ ὁ κὺρ δάσκαλος, ὅπως τὸν ἐφώναζε ὁ μπακάλης τῆς γειτονιᾶς, ἔκανε τακτικά, χρόνια τώρα, τὸ δρομολόγιό του ἀπὸ τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ σχολεῖο.

Κάποτε, κι' αὐτὸ συνέβαινε τόσο σπάνια, ἔκανε καὶ καμμιὰ στάσι, «ὀλιγόλεπτον», ὅπως ἔλεγε, ρουφῶντας μερικὰ ποτηράκια, ἔτσι γιὰ νὰ πᾶνε τὰ μεράκια κάτω... Κι' ὅλο ἐκύτταζε τὸ ρολόϊ του μὲ ἀνησυχία, μὴν τύχη κι' ἀργήση «ὑπὲρ τὸ δέον», καὶ δόσ' του ἔλεγε στὸ γκαρσόνι νὰ κάνη γρήγορα γιατὶ τοῦ πῆρε ἡ ὥρα. Ἔτσι κι' αὐτὸ τὸ βράδυ, καθότανε στὴν ταβέρνα μὲ συντροφιὰ τὴν πιστή του ξανθὴ γόησσα, τὴ ρετσίνα, καὶ ἔπνιγε μέσα στὸ ποτῆρι τὶς στενοχώριες του.

Καὶ πραγματικά, ὁ Ἀριστείδης ἀπόψε εἶχε παραπιῆ καὶ εἶχε ἀργήσει γιὰ καλὰ «ὑπὲρ τὸ δέον». Ἤτανε σχεδὸν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ποὺ ἀργοῦσε τόσο καὶ ποὺ δὲν κύτταξε οὔτε μιὰ φορὰ τὸ ρολόϊ του. Ἀπὸ τὸ πρωῒ τὰ εἶχε τσουγκρίσει στὰ γερὰ μὲ τὴν Εὐριάνθη του, καὶ εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ τῆς πῆ ὅτι, ἅμα ξανατσουγκρινιάση, δὲν θὰ πατήση στὸ σπίτι.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου, καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὴ καρέκλα του. Εἶχαν περάσει περίπου δυὸ ὧρες ποὺ ἤτανε στὴν ταβέρνα. Ἔχει γοῦστο λέει, νὰ τὸ πῆρε στὰ σοβαρὰ ἡ Εὐριάνθη πὼς δὲν θὰ ξαναπατήση. Ἐπλήρωσε τὸ λογαριασμό του καί, τρικλίζοντας, βγῆκε ἔξω.

Στὸ δρόμο, μόλις τὸν χτύπησε ὁ κρύος ἀέρας, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του καλύτερα, καὶ μουρμουρίζοντας ἕνα παληὸ τραγουδάκι τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι. Αἰσθανότανε τώρα μεγάλη ζωηρότητα, κέφι καὶ αἰσιοδοξία, καὶ γελοῦσε σὰν νὰ ἔλεγε στὸν ἑαυτό του: «Μπράβο Ἀριστείδη, καλὰ ἔκαμες καὶ τὰ κοπάνησες!»

Ξαφνικά, στάθηκε ἀπότομα, ρίχνοντας μερικὲς ματιὲς σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔκανε βόλτες κάπου ἐκεῖ στὴ γωνιά. Ἡ γυναῖκα, ὅταν κατάλαβε ὅτι τὴν ἐκύτταζε, τοῦ χαμογέλασε κι' αὐτή, προφανῶς ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια. Καὶ σὲ λίγο, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ τὸ καταλάβη, βρέθηκε κοντά της καὶ περπατοῦσε κρατώντας την ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πῶς σὲ λένε; τῆς εἶπε.

— Κική, καὶ σένα; ρώτησε αὐτή.

— Μμ! ἔκαμε ὁ Ἀριστείδης, ξέρω ἐγώ, φώναζέ με κὺρ δάσκαλε.

— Ξέρεις ὅτι μ' ἀρέσεις; τοῦ εἶπε ἡ Κική, καὶ πάλι προφανῶς ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια. Δὲν ἔρχεσαι νὰ πᾶμε νὰ γλεντήσωμε;

— Γιατὶ ὄχι; εἶπε ὁ Ἀριστείδης.

Εἶχε ἀργήσει ποὺ εἶχε ἀργήσει, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς θὰ τοῦ τάψελνε γιὰ καλὰ ἡ Εὐριάνθη, ἂς τὦρριχνε μιὰ φορὰ κι' αὐτὸς ἔξω.

Περνῶντας ἀπὸ κάποιο κατάστημα, ποὺ ἐπουλοῦσε μποτιλλιαρισμένο κρασί, μπῆκαν κι' ἀγόρασαν δυὸ μαυροδάφνες, «γιὰ νὰ γίνη τὸ γλέντι κομπλέ», ὅπως εἶπε ἡ Κική.

Σὰν φτάσανε στὸ δωμάτιό της, ὁ δάσκαλος ἀμέσως ρίχτηκε στὸ κρασί, καὶ ἔχοντας γιὰ μεζὲ τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιά της, ἄρχισε νὰ πίνη συνέχεια, λὲς καὶ ἤθελε νὰ πιῆ τόσο, ὅσο δὲν ἤπιε σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Ἡ γυναῖκα, μεθυσμένη κι' αὐτή, διασκέδαζε μὲ τὰ καμώματα τοῦ δασκάλου, ἀφοῦ πρώτη φορὰ ἔτυχε νὰ συναντήση τέτοιον περίεργο ἄνθρωπο. Ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι, μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι, καὶ τὰ μάγουλα ξαναμμένα ἀπὸ τὸ πιοτό, τραγουδοῦσε, ἢ μᾶλλον ἐξιστοροῦσε, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ σοῦ θύμιζε ξεκούρδιστο βιολί, πώς...

«Μέσα στῆς ζωῆς τὰ μονοπάτια, τριγυρνάει, σὰν τὴν νυχτερίδα, γιὰ νὰ βρῆ χαρὰ κι' ἐλπίδα...»

Ὁ δάσκαλος, ἐνθουσιασμένος, καθότανε σὲ μιὰ καρέκλα κοντά της, σκνίπα στὸ μεθύσι, καὶ τῆς κρατοῦσε μὲ τὸ χέρι τὸν χρόνο καὶ κάθε λίγο φώναζε:

— Εὖγε, Κική, ἄριστα, ἄριστα εἰς τὴν Ὠδικήν!

Τώρα πιὰ ὁ Ἀριστείδης εἶχε ξεχάσει ὁλότελα καὶ τὴν Εὐριάνθη καὶ τὸ πρωϊνό του καυγαδάκι, στέλνοντας περίπατο τ' ἀνώμαλα ρήματα, μαζὶ μὲ τὴν σοβαρότητα. Εἶχε γυρίσει χρόνια πίσω κι' ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του εἴκοσι χρονῶν παλληκάρι, σὰν τότε ποὺ ἡ καρδιά του χτυποῦσε μὲ τὸ παραμικρό, καὶ ἡ ζωὴ φαινότανε τόσο ὄμορφη...

Τὸ πρωΐ, ξύπνησε πρῶτος, νωρὶς νωρίς, ὅπως πάντα, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πὼς εἶχε κοντά του τὴν Εὐριάνθη. Ἀλλὰ ἀμέσως θυμήθηκε ποῦ βρισκότανε, καὶ δίχως νὰ ξυπνήση τὴν Κική, ἄρχισε νὰ ντύνεται χωρὶς νὰ κάνη θόρυβο. Σὲ μισὴ ὥρα ἔπρεπε νὰ εἶνε στὸ σχολεῖο. Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, τὸ καθῆκον πρὸ παντός. Ἐξ ἄλλου τὸ χθεσινὸ ξεφάντωμα δὲν ἤτανε ἄλλο, παρὰ μιὰ παρένθεσις στὴ ζωή του, ἴσως καὶ ἡ μοναδική. Ὅσο γιὰ τὸ σπίτι του, θἄβρισκε νὰ πῆ καμμιὰ δικαιολογία. Μπᾶ! δὲ βαρυέσαι, βρὲ ἀδελφέ, δὲν χάλασε ὁ κόσμος!...

Ἡ Κικὴ κοιμότανε ἀκόμη ὅταν ὁ Ἀριστείδης ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὸ δωμάτιο, ποὺ στάθηκε σταθμὸς γιὰ τὴ ζωή του, καί, κλείνοντας σιγὰ τὴν πόρτα, ἔφυγε.

⁂

Μόλις ἔφθασε στὸ σχολεῖο, πῆρε ἀμέσως τὸ παληό, τὸ σοβαρὸ καὶ μετρημένο του ὕφος. Λὲς καὶ δὲν ἤτανε ὁ ἴδιος ποὺ ἀπὸ βραδὺς γλεντοῦσε μὲ μιὰ πεταλοῦδα τῆς ζωῆς, βαθμολογῶντάς την μὲ ἄριστα στὴν Ὠδική.

Μπῆκε βαρὺς-βαρὺς μέσα στὴν τάξι, ἐκύτταξε μὲ αὐστηρὴ ματιὰ τὰ παιδιά, διώρθωσε λίγο τὰ κάπως ἀκατάστατα μαλλιά καὶ τὴν τσαλακωμένη του γραβάτα, κι' ἄρχισε τὴ διδασκαλία του:

— Ὅπως σᾶς ἔλεγα καὶ στὸ προηγούμενο μάθημα, ὁ ἄνθρωπος οὔτε ἐπὶ στιγμὴν πρέπει νὰ παύση ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ὑπόδειγμα ἠθικῆς, σοβαρότητος καὶ ἀρετῆς! Διότι κλπ. κλπ....

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

Ἐρωτικὴ ΘΥΣΙΑ

Ἕνα πικάντικο διηγηματάκι

Ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε μὲ ἀγάπη, γεμᾶτος τρυφερότητα. Ἡ Λουσὲτ ὅμως δὲν φαινόταν νὰ ἀκούῃ τὸν δυστυχισμένο Ἀλφρέντ.

Μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ τὸ ἐγέμιζαν ὅλο μιὰ ραπτομηχανή, μιὰ κούκλα μοδίστρας καὶ μερικὰ ἄραφτα φορέματα, ὁ Ἀλφρὲντ ὄρθιος μπροστὰ στὴν σκληρὴ μοδιστρούλα, προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὶς κατάλληλες φράσεις ποὺ θὰ συγκινοῦσαν τὴν ἀμάλαγη καρδιά της.

Καὶ ἐκείνη, ἀπησχολημένη μὲ τὸ βιαστικὸ ράψιμό της — ἕνα ταγιὲρ ποὺ ὤφειλε νὰ παραδώσῃ αὐθημερὸν — δὲν τοῦ ἔδινε σημασία.

Καὶ ὅταν ὁ Ἀλφρέντ, γιὰ μιὰ στιγμὴ ὕψωσε τὴν φωνή του καὶ τὴν παρεκάλεσε:

— Τουλάχιστον, δῶσε μου τὴν ἐλπίδα ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἀνταποκριθῇς στὸν ἔρωτά μου.

Ἀντὶ τῆς Λουσὲτ τοῦ ἀπαντοῦσε τὸ ρυθμικὸ γύρισμα τῆς ραπτομηχανῆς:

— Ρρρίν! Ρρίν! Ρρίν!

Ποὺ ἔμοιαζε διαβολικὰ μέ:

— Ὄχι! Ὄχι! Ὄχι!

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ὁ Ἀλφρὲντ δὲν ἦταν ὁ τύπος ἐκεῖνος τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ὀνειρεύεται κάθε κοπέλλα. Καὶ ἡ Λουσὲτ σκεπτόταν ὅτι ἂν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ κάμῃ μιὰ ἀνοησία, θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν κάμῃ μὲ κάποιον ποὺ νὰ τῆς ἀρέσῃ. Εἶχε, λοιπόν, πάρει τὴν ἀπόφασι — ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀμετάκλητη — νὰ ἀποθαρρύνῃ μὲ κάθε τρόπο τὸν Ἀλφρέντ.

Καὶ σκληρὴ ὅπως εἶνε πάντοτε κάθε γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαπᾶ, ἀφηνε στὴν μηχανή της τὴν φροντίδα νὰ μιλᾷ ἀντ' αὐτῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ καθὼς σταμάτησε ἡ Λουσὲτ τὸ ράψιμο γιὰ νὰ κόψῃ μιὰ κλωστή, ὁ Ἀλφρὲντ ἐπωφελούμενος τῆς μικρῆς σιωπῆς γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ στὸ θέμα ποὺ τὸν ἐβασάνιζε:

— Λοιπόν; ρώτησε πάλι. Πότε θὰ ἔχετε ἐπὶ τέλους τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε ἂν σᾶς εἶμαι ἢ ὄχι ἀντιπαθητικός;

— Ὤ, αὔριο... μεθαύριο, ὄχι ὅμως ἀπόψε...

— Γιατὶ ὄχι ἀπόψε;

— Γιατὶ εἶμαι φοβερὰ βιαστική. Πρέπει νὰ παραδώσω αὐτὸ τὸ ταγιὲρ σὲ μιὰν ὥρα. Σὲ λίγο θὰ ἔρθῃ νὰ τὸ πάρῃ ἕτοιμο ἡ πελάτισσά μου. Καὶ θέλω νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

— Ὤ, τότε...

— Ναί, ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω καὶ κάτι ἄλλο: νὰ μὴν μείνετε πολύ. Δὲν θέλω ἡ πελάτισσά μου νὰ σᾶς βρῇ ἐδῶ.

Ὁ Ἀλφρὲντ προσεβλήθη.

— Κατάλαβα. Μὲ διώχνετε!

— Μὰ τί λέτε, καλέ μου φίλε! Πῶς σᾶς φάνηκε αὐτό; Κάθε ἄλλο. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι πρέπει νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ δουλέψω.

— Πολὺ καλά. Δουλέψτε! Δὲν θὰ σᾶς ἀπευθύνω πιὰ κουβέντα, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω πιά. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μόνο νὰ μείνω μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη, πέντε δέκα τὸ πολύ, γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς θαυμάσω γιὰ λίγο σιωπηλὰ καὶ ἔπειτα... ἔπειτα θὰ φύγω μόνος μου ἥσυχα ἥσυχα πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου. Ἄλλως τε εἶμαι ἤδη ἕτοιμος μὲ τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

Σώπασε, πράγματι καὶ ὄρθιος πάντοτε στὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ βουβὸς κυττοῦσε ἐκστατικὰ τὴ νέα κοπέλλα.

Σὲ λίγο, ἡ Λουσὲτ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν ἐργασία της ἱκανοποιημένη.

Ξαφνικά, ἄφησε μιὰ φωνὴ δυσαρεσκείας:

— Θεέ μου!

Καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ νευρικὰ σ' ὅλο τὸ μικρὸ δωμάτιο. Ἄνοιγοκλεινε συρτάρια καὶ ἔψαχνε μέσα σὲ καλαθάκια, μέσα σὲ κουτάκια μὲ κουβαρίστρες, κορδέλλες, ψαλιδάκια. Ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι, τὸ ἀναστάτωσε. Ἔκαμε φύρδην - μίγδην τὸ περιεχόμενό του, ἀλλὰ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Καὶ στὸ μεταξὺ κυττοῦσε ἀνήσυχα τὸ ρολόϊ, μετροῦσε τὰ δευτερόλεπτα.

— Ἆ! ἐφώναξε σὲ μιὰ στιγμή.

Ὁ Ἀλφρέντ, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ, παρέμενε σιωπηλός, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὴν ρωτήσῃ τὸ παραμικρό. Καὶ ἐπειδὴ φοβόταν ἀπρόοπτη ἔκρηξι θυμοῦ ὠπισθοχώρησε πρὸς τὴν πόρτα δειλά. Εἶχε πιάσει τὸ πόμολο, ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν τὸν ἐσταμάτησε ἡ Λουσέτ:

— Σταθῆτε! Μὴ φύγετε. Σᾶς θέλω. Ἐλάτε ἐδῶ. Ἐλάτε πιὸ κοντά μου λοιπόν!

Ὁ Ἀλφρὲντ [illegible]ιασε μὲ συστολή, συγκι[illegible], λαχταρῶντας τὰ ὁλόδρο[illegible] χείλη ποὺ ἦταν φανερὸ ὅτι τοῦ προσεφέροντο. Ἡ Λουσὲτ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ἂν μ' ἀγαπᾶτε ὅπως ἰσχυρίζεσθε, θὰ μοῦ δώσετε μιὰν ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης σας...

— Ἂν σᾶς ἀγαπῶ! ἐτραύλισε ὁ νέος. Μιὰν ἀπόδειξι τῆς λατρείας μου;... Ἀλλὰ ὅ,τι θελήσετε.

Ἡ Λουσὲτ ἅρπαξε τὸ ψαλλίδι.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ δώσετε τὰ κουμπιὰ τοῦ παλτοῦ σας! τοῦ εἶπε.

— Τί νὰ σᾶς δώσω;

— Λησμόνησα νὰ ἀγοράσω γιὰ τὸ ταγιὲρ τῆς πελάτισσάς μου. Ἐδῶ ποὺ βρίσκομαι δὲν μπορῶ νὰ βρῶ πουθενά. Καὶ οὔτε προφταίνω νὰ τρέξω στὰ μαγαζιά. Καὶ στὸ μεταξὺ ὅπου νἄνε θἄρθῃ ἡ πελάτισσα μου. Μοῦ χρειάζονται ἀμέσως τὰ δικά σας!

Ὁ Ἀλφρὲντ ἐσταύρωσε μὲ μιὰν ἐνστικτώδη κίνησι τὰ χέρια ἐπάνω στὸ παλτό του σὰν νἄθελε νὰ τὸ προφυλάξῃ... Νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τοῦ βεβήλου ψαλλιδιοῦ. Ἀλλὰ ἡ Λουσὲτ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν παρακαλῇ μὲ τόσην γλυκύτητα, ἐπιμονὴ καὶ καλωσύνη, ὥστε ὑπέκυψε τέλος.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἀνοίγοντας τὰ χέρια του. Πάρτε τα!

Καὶ ἐνῷ μὲ μιὰ βιαστικὴ κίνησι ἡ Λουσὲτ ἀποσποῦσε τὰ κουμπιά του, γιὰ νὰ τοποθετήσῃ στὸ γυναικεῖο ταγιέρ, ὁ Ἀλφρὲντ ἐθαύμαζε τὸ ὡραῖο ξανθὸ κεφάλι, τοὺς στρογγυλοὺς ὤμους, τὶς κομψὲς γραμμές της...

Καὶ σκεφτόταν μὲ ἱκανοποίησι ὅτι αὔριο ἡ Λουσὲτ ποὺ δὲν θὰ εἶχε πιὰ τὰ νεῦρα της, ἀσφαλῶς θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε, θὰ τὸν ἀπεζημίωνε γιὰ τὴν «μεγάλη» θυσία του...

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ...

Ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸς τὸν κατηγορούμενο:

— Νομίζω ὅτι κάπου σ' ἔχω ξαναδῆ...

— Καὶ βέβαια, κύριε εἰσαγγελεῦ. Ἐγὼ ἔδωσα μαθήματα τραγουδιοῦ στὴ γυναῖκα σας.

— Ἆ, ἔτσι;... Κύριοι δικασταί, ζητῶ νὰ ἐξαντλήσετε ὅλη τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου κατὰ τοῦ κατηγορουμένου...

ΠΟΙΟΙ ΚΑΝΟΝΙΖΟΥΝ

— Τί μπελᾶς τὸ καλοκαίρι. Πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς πῶς θὰ κάμῃ λίγη ἐξοχή..

— Ἆ, ἐγὼ δὲν κουράζω καθόλου τὸ μυαλό μου. Ὁ προϊστάμενός μου κανονίζει πότε θὰ φύγω καὶ ἡ γυναῖκα μου γιὰ ποῦ...

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Δὲν σᾶς φαίνεται ἀληθινὰ τρομερὸ νὰ λέγωνται τόσα ψέματα καὶ τόσες ἀνακρίβειες στὸν κόσμο;

— Θὰ ἦταν πολὺ τρομερώτερο ἂν ἦσαν σωστὰ ὅσα λέγονται!

Εἰδησοῦλες καὶ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Μπουένος Ἄϋρες ἀσχολοῦνται ἐπὶ ἡμέρες τώρα μ' ἕναν παπαγάλο ποὺ ἐξηφανίσθη ἀπὸ μιὰν ἔπαυλι τῆς λεωφόρου τοῦ Μαΐου.

Πρόκειται περὶ παπαγάλου ὁ ὁποῖος ἔχει ἡλικία τουλάχιστον ἑκατὸν πενήντα ἐτῶν καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν γνωστότατος σὲ ὁλόκληρη τὴ συνοικία. Ὁ παπαγάλος ἀνῆκε σ' ἕναν ἀξιωματικὸ ποὺ ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπὸ τὴ Γῆ τοῦ Πυρός, στὴ φρουρὰ τῆς ὁποίας ὑπηρέτει καὶ ὁ ὁποῖος ἐπερипоιεῖτο ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ προσφιλές του πουλὶ ἐπειδὴ συγχρόνως ἐπίστευε ὅτι τοῦτο εἶχε καὶ ἱστορικὴ ἀξία. Πράγματι, ὁ παπαγάλος εἶχε μεταφερθῆ ἀπὸ τὴν Ἰταλία πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἀνῆκε στὸν Ναπολέοντα τὸν Α΄, ὅταν αὐτὸς διῆλθε μιὰ μικρὴ περίοδο τῆς ἐξορίας του στὴν Ἔλβα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μετέφερε τὸν παπαγάλο στὴν Ἀμερικὴ ἠγγυᾶτο γιὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ προέλευσι τοῦ ζώου.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΟΥΣ ΜΗΚΟΥΣ ΧΕΛΙ

Στὶς δανεικὲς ἀκτές, βορείως τῆς Κοπεγχάγης, ἡλιεύθη πρὸ ἡμερῶν ἕνα χέλι τεραστίων διαστάσεων. Τὸ χέλι αὐτὸ ἔχει μῆκος 2 μέτρων καὶ βάρος 33 κιλῶν. Οἱ ἰχθυολόγοι ἀνέφεραν ὅτι πρὸ πενήντα ἐτῶν ἡλιεύθη στὴν ἀκτὴ τῆς Ἀγγλίας ἕνα πολὺ μεγαλύτερο χέλι ποὺ εἶχε μῆκος τριῶν μέτρων.

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΒΑΤΡΑΧΟΥ

Στὴν κωμόπολι Κάστλαντ τοῦ Γῆ τοῦ Πυρός, στὴν φρουρὰ τῆς Τέξας, οἱ ἐργάται ποὺ κατεγίνοντο στὴν κατεδάφισι ἑνὸς κτιρίου ἀνεγερθέντος πρὸ 30 περίπου ἐτῶν βρῆκαν μέσα σὲ μιὰ κοιλότητα τοίχου τῶν θεμελίων ἕναν βάτραχο. Ὁ βάτραχος στὴ θέα τῶν ἐργατῶν, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἄρχισε νὰ πηδᾷ.

Προφανῶς ὁ βάτραχος ἔμεινε κλεισμένος ἐκεῖ μέσα τριάντα χρόνια καὶ κατώρθωσε νὰ ζήσῃ ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ δίχως νὰ φάγῃ τίποτε ἢ νὰ πιῇ. Ὡς γνωστόν, οἱ βάτραχοι μποροῦν νὰ ζήσουν ἑκατὸ καὶ περισσότερα χρόνια, μέχρι σήμερον ὅμως ἐπιστεύετο ὅτι γιὰ νὰ ζήσουν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τροφὴ καὶ νερὸ ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα. Ἡ περίπτωσις ὅμως τοῦ βατράχου τοῦ Κάστλαντ ἐπιτρέπει νὰ σχηματισθῇ ἡ γνώμη ὅτι τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ, ποὺ ἔμπαιναν στὸ κοίλωμα, ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τὸν διατηρήσουν στὴ ζωὴ καὶ ὅτι συνεπῶς οἱ βάτραχοι μποροῦν νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια δίχως τροφή.

ΕΝΑΣ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΖΕΓΚΙΣ ΧΑΝ

Σὲ μιὰ ἀπομεμακρυσμένη στέππα τῆς Μογγολίας, σ' ἕναν πολύγωνο πύργο ζῇ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ καυχᾶται γιὰ τὴν ἔνδοξη καταγωγή του; Πρόκειται περὶ τοῦ πρίγκηπος Τὲχ Βάγκ, ποὺ εἶνε κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος τοῦ Τζεγκὶς Χάν. Κληρονόμος τῆς δόξης του, ἀλλὰ ὄχι καὶ τῆς ἀπεριορίστου δυνάμεώς του, ὁ πρίγκηψ Τὲχ Βάγκ ἀσκεῖ τὴν ἐξουσία του ἐπὶ ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 300 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς πλησιεστέρας πόλεως. Οἱ χίλιοι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶνε ὑπήκοοί του καὶ διακόσιοι ἀπ' αὐτοὺς ἀποτελοῦν τὸν στρατό του [illegible] καὶ τὴν σωματοφυλακή του συγχρόνως. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Τὲχ Βέγκ δὲν ἔχει κατακτητικὲς βλέψεις καὶ ἀντιθέτως πρὸς τοὺς φοβεροὺς προγόνους του εἶνε μειλιχιώτατος. Τὸ ἀνάκτορό του ἀποτελεῖ μουσεῖο παλαιῶν ὅπλων. Καὶ ὁ «στρατός» του ἄλλως τε μὲ τέτοια εἶνε ἀκόμη ὡπλισμένος. Τελευταίως ἕνας Νοτιαμερικανὸς δημοσιογράφος, ποὺ διῆλθε ἀπὸ τὸ φέουδο τοῦ Ἀσιάτου πρίγκηπος καὶ ἐφιλοξενήθη στὸν πύργο του, ἔλαβε ὡς δῶρο ἀπὸ τὸν πυργοδεσπότη ἕνα ἐγχειρίδιο ποὺ ἀνῆκε στὸν Κουμπιλάϊ, ἕνα ἀπὸ τοὺς τέσσαρες γυιοὺς τοῦ Τζεγκὶς Χάν, ποὺ ἵδρυσε τὴν μογγολικὴ αὐτοκρατορία, ἐγκαταστήσας τὴν πρωτεύουσά του στὸ Πεκῖνο τὸ 1264. Οἱ πόλεμοι τοῦ Κουμπιλάϊ ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας εἶχαν ἐξασθενήσει τὴν δύναμι τοῦ κράτους του ποὺ ἔπεσε τὸ 1368, ὁπότε ἀνῆλθε στὸν θρόνο τῆς Κίνας ἡ δυναστεία τῶν Μήγια, ἡ ὁποία καὶ ἀπώθησε τοὺς Μογγόλους πρὸς τὴν στέππα.

ΓΑΤΕΣ... ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Μπουένος Ἄϋρες ἔγινε πρὸ μηνὸς ἕνα περίεργο καὶ δύσκολο πείραμα, κατὰ τὸ ὁποῖο ἐφηρμόσθη μιὰ μέθοδος ποὺ ἐπινοήθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φαρμακολογίας Ο. Γκίμπς. Ἀπὸ ἕξη γάτες ἀφῃρέθη ἡ καρδιά, τὴν ὁποία οἱ ἐπιστήμονες ἀντικατέστησαν μὲ τεχνητὴ καρδιὰ ἀπὸ καουτσούκ, τεθεῖσα σὲ κίνησι δι' ἠλεκτρισμοῦ. Οἱ γάτες ἔζησαν μερικὲς ἀκόμη ὧρες καὶ μιὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὲς 20 ὧρες. Δὲν εἶνε δυνατὸν ἀκόμη νὰ ἐξαχθοῦν συμπεράσματα σχετικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἀνεκοινώθη ἐν τούτοις ὅτι στὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ ἐκτελεσθοῦν πειράματα καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων. Οἱ ἐπιστήμονες ἐξέφρασαν τὴν γνώμη ὅτι εἶνε πιθανὸν διὰ τῆς ἐπεμβάσεως αὐτῆς νὰ παραταθῇ ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ ζωὴ ἑνὸς ἑτοιμοθανάτου, σὲ τρόπο ὥστε νὰ ἐπιτραπῇ σ' αὐτὸν νὰ δῇ ἕνα προσφιλὲς πρόσωπο ἢ νὰ ἀνακοινώσῃ τὶς τελευταῖες του θελήσεις.

ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΤΗΣ Κας ΝΤΕ ΝΤΥΜΠΑΡΥ

Σὲ λίγες μέρες θὰ πωληθοῦν σὲ πλειστηριασμὸ στὸ Παρίσι, τὰ ἔπιπλα τοῦ πύργου τοῦ Μπερβάλ ποὺ μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ ἀρχιτεκτονική του δεσπόζει τοῦ Λιβὸν καὶ ποὺ θεωρεῖται ἐθνικὸ μνημεῖο.

Ὁ πύργος ἀνῆκε μέχρι πρό τινων ἐτῶν, στοὺς ἀπογόνους τῆς Κας Ντὺ Μπαρύ, τῆς εὐνοουμένης τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ΄. Τὰ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἀνῆκαν στὴν διάσημη εὐνοουμένη, εἶχαν κατασκευασθῆ ὑπὸ τῶν καλυτέρων ἐπιπλοποιῶν τῆς ἐποχῆς.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Φρανσουὰζ καὶ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἡ ἐρωτικὴ «μάχη» μιᾶς πυργοδέσποινας μὲ μιὰ βασίλισσα!

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅταν ἡ ἀντιβασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαργαρίτα πληροφορήθηκε τοὺς γάμους τοῦ γόητος εὐπατρίδου τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ΄ τοῦ περιφήμου Ρενὲ Λὲ Μπαρμπιὲ μὲ τὴν μικρὴ Φρανσουάζ, τὴν πυργοδέσποινα τοῦ Κερζάν, ἐσήκωσε ψηλὰ μὲ ἀπόγνωσι τὰ χέρια της ψιθυρίζοντας:

— Θεέ μου, τώρα πιὰ εἶνε ποὺ τὸν χάνω ὁλότελα! Μοῦ τὸν παίρνει ὁριστικὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα!

Ὁ ἄνδρας μὲ τοὺς ἡρακλείους ὤμους, τοὺς μυῶνες Ρωμαίου κατακτητοῦ καὶ τὴν μελαχροινὴ ὁμορφιὰ ἡμιθέου, ὁ καρδιοκατακτητὴς τῆς Αὐλῆς μὲ τὴν ὁρμητικὴν θερμότητα καὶ τὴν ἄσωτην γοητεία ποὺ εἶχε πασχίσει τόσο νὰ τὸν κρατήσῃ δικό της καὶ νὰ γεύεται ζηλότυπα τὸν ἔρωτά του, τῆς γλυστροῦσε αὐτὴ τὴ φορὰ ὁριστικὰ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκάλη.

Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἀνίσχυρη νὰ τὸν ἀποσπάσῃ... Γιατὶ ὁ ὡραῖος Μπαρμπιὲ ἀγαποῦσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του.

— Ὡστόσο, ψιθύρισεν ἀποφασιστικὰ ἡ ἀντιβασίλισσα, μόλις ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἀπ' τὴν δυσάρεστη εἴδησι ἐπέρασε — ὁ Λὲ Μπαρμπιὲ δὲν θὰ πάψῃ νὰ εἶνε δικός μου.

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα ἦταν ἀδύνατον νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ σκληρὸ καὶ φλογερὸ χάδι τοῦ νευρώδους εὐπατρίδου δὲν θὰ τὸ γευόταν πιὰ αὐτή, ὅτι ὁ φωτεινὸς πίδαξ τοῦ ἔρωτός του δὲν θὰ ἐφώτιζε πιὰ τὴν ἄπληστη αἰσθηματικότητά της.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΥΖΥΓΩΝ

Μιὰ ἐπίσημη πρόσκλησις τοῦ ἀνηλίκου βασιλόπαιδος Λουδοβίκου ΙΓ΄ ἀνάγκασε τὸν εὐπατρίδη Λὲ Μπαρμπιὲ νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὰ ἀνάκτορα.

Ἡ Φρανσουάζ, ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα τοῦ Κερζάν, δὲν εἶχε τὸ ταίρι της στὴν ὀμορφιά, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν σωφροσύνη. Ὅταν εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ταξίδι, ρίχθηκε στὸ λαιμό του μὲ ἀπελπισία:

— Γιατί μοῦ φεύγεις, πολυαγαπημένε μου; τοῦ ἐφώναξε. Ἔτσι ἀπρόοπτα καὶ προτοῦ ἀκόμη καλὰ καλὰ νὰ νοιώσω πῶς εἶσαι ὁ ἄνδρας μου;...

— Μιὰ ἐπείγουσα βασιλικὴ πρόσκλησις μὲ ἀναγκάζει, λατρεία μου νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ γιὰ λίγο. Ὅμως, θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα. τὴν καθησύχασε. Καὶ δὲν θὰ ξαναχωρισθοῦμε πιὰ ἄλλη φορά.

— Ὁ Θεὸς ἂς ἀκούσῃ τὰ λόγια σου, ἀγαπημένε μου! ψιθύρισε ἡ σεμνὴ σύζυγος μὲ πόνο. Φοβᾶμαι ὅμως τόσο γιὰ σένα!

Ὅσον καιρὸ θὰ λείπῃς, ἀρχοντά μου, θὰ προσεύχωμαι καὶ θὰ ὑφαίνω ζεστὰ φορέματα γιὰ τοὺς φτωχούς. Καὶ θὰ χαρίσω καὶ ἀπὸ ἕνα εἰκοσόραγκο σὲ κάθε ἄπορη οἰκογένεια, ἂν γυρίσῃς σῶος.

Ὁ Ρενὲ Λὲ Μπαρμπιὲ ἐγέλασε ἕνα αὐτάρεσκο γέλιο. Ἐχάϊδεψε τὴν μικρή, καλὴ γυναικούλα του συγκινημένος.

— Τόσο πολὺ μ' ἀγαπᾷς λοιπόν, Φρανσουάζ; τὴν ρώτησε.

— Τρέμω γιὰ σένα, καλέ μου! ψιθύρισε αὐτὴ καθὼς τὰ μάτια της ἐλαμπύριζαν ἀπὸ δυὸ κόμπους δακρύων.

Ὁ Ρενὲ ξεκίνησε μὲ σφιγμένη ψυχή.

Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν ἀντήλλασσε τὴν ἁγνὴν ἀγάπη τῆς Φρανσουάζ του. Μέσα στοὺς τυχοδιωκτικοὺς ἔρωτές του δὲν εἶχε γνωρίσει παρὰ τὰ χειρότερα αἰσθήματα: τὴν ζηλοτυπία, τὴν μανία, τὸ πάθος, τὴν ἀνικανοποίητη φιλαρέσκεια, τὴν χυδαία ἡδονή. Ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ τὸν ἐπλησίαζαν καὶ ἐκλιπαροῦσαν τὸν ἔρωτά του, δὲν ζητοῦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κορέσουν τὴν ἀσίγαστη ἐρωτικὴ ἐπιθυμία τους, νὰ δεχθοῦν τὴν εὔνοια τῆς κλίνης του, νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν αὐτάρεσκον ἐγωϊσμό τους ὅτι ἐπροσεχθησαν ἀπὸ τὸν ὡραιότερο ἄνδρα τῆς βασιλικῆς αὐλῆς.

Ἐνῷ, ἡ ἁπλῆ γλυκειά, ἡ ἀφοσιωμένη Φρανσουὰζ τὸν ἐλάτρευε σὰν Θεό. Ἦταν ἡ σκιὰ ποὺ δὲν τὸν ἀποχωριζόταν καὶ ὁ καλὸς ἄγγελος ποὺ ἐπρολάμβανε κάθε του ἐπιθυμία, χωρὶς ποτὲ νὰ νοιάζεται ἂν αὐτὸ τὴν ἔκανε μιὰ ταπεινὴ δούλη του...

Καθὼς περνοῦσε φεύγοντας τὴν ἐπιβλητικὴ πύλη τοῦ πύργου τῶν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποία δύο μαρμάρινα λιοντάρια κρατοῦσαν στοὺς ὤμους των τὸν θυρεὸ μὲ τὸ ἔμβλημα τῶν Λὲ Μπαρμπιέ, ὁ Ρενὲ ἐπρόσεξε τέσσερα κοράκια ποὺ πετοῦσαν πρὸς τὸ Κερζὰν καὶ ὕστερα ἔμειναν ἀκίνητα ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν θυρεό. Αὐλή.

— Κακὸς οἰωνός! ἐσκέφθηκε ὁ ἱππότης. Ὁμολογῶ ὅτι ἂν δὲν εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν Φρανσουάζ, καὶ ἂν δὲν ἤμουν δεισιδαίμων θὰ ἀνέβαλλα τὴν ἀναχώρησί μου...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ

Ὁ βασιλόπαις Λουδοβῖκος ΙΓ΄ δὲν εἶχε ἰδέαν τῆς προσκλήσεως ποὺ τοῦ ἔστειλε!

— Ἀσφαλῶς, εὐγενέστατέ μου, θὰ σᾶς θέλῃ ἡ κηδεμών μου, τοῦ εἶπε ὅταν ὁ Ρενὲ παρουσιάσθηκε μπροστά του.

Ὅταν παρουσιάσθηκε στὴν ἀντιβασίλισσα, τὸν ὑποδέχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸ σαγηνευτικὸ χαμόγελό της:

— Πανδρευθήκατε, χωρὶς κἂν νὰ μὲ εἰδοποιήσετε; τοῦ εἶπε μὲ κάποιαν δόσι εἰρωνείας.

— Δὲν ἤξερα ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσω τὴν ἄδειάν σας, Ὑψηλοτάτη! τῆς ἀνταπέδωσε αὐτὸς τὴν εἰρωνεία.

— Ἐπερίμενα, τουλάχιστον νὰ μὲ ἐκαλούσατε στοὺς γάμους σας. Ἀλλὰ φαίνεται — συνέχισε μὲ κακία ἡ παρηγκωνισμένη ἐρωμένη — ὅτι ἡ κυρία ντὲ Κερζὰν εἶνε καμμιὰ ἢ πολὺ ἄσχημη ἢ πολὺ ὑπερήφανη...

— Ἡ Φρανσουὰζ ντὲ Κερζὰν εἶνε ἡ γυναῖκα μου καὶ ἀπαγορεύω ἔστω καὶ στὴν βασίλισσά μου νὰ ἐκφράζεται γι' αὐτὴν μὲ τόσην ἰταμότητα. Εἶνε τόσο τόσο ὄμορφη, ὅσο καὶ ἐνάρετη καὶ μὲ καμμιὰ γυναῖκα ἀπὸ ὅσες τὴν ἐγνώρισα δὲν τὴν παραβάλλω μ' αὐτήν.

— Προσέξτε! ἐφώναξε ἡ βασίλισσα, γιατὶ μὲ προσβάλλετε! Καὶ ἀκόμη γιατὶ ἔχετε μπροστά σας τρεῖς ἀπὸ τοὺς εὐγενέστερους αὐλικοὺς ποὺ εἶνε εἰς θέσιν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ ἐκφέρουν γνώμη γιὰ τὴν γυναῖκα σας.

Ὁ Ρενὲ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη περιφρόνησι καὶ ἀγανάκτησι στοὺς τρεῖς κομψευομένους εὐγενεῖς ποὺ τὸν εἶχαν πλησιάσει στὸ μεταξύ.

— Δηλαδή; Δὲν καταλαβαίνω.. ψιθύρισε.

— Ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ τύφλωσίς σας δὲν ἔχουν ὅρια, εἶπε μὲ μόλις συγκρατουμένη λύσσα ἡ ἀντιβασίλισσα. Χωρὶς νὰ θέλωμε ὡστόσο νὰ ὑποτιμήσωμε τὰ προτερήματα τῆς γυναῖκας σας, δὲν μποροῦμε νὰ κρίνωμε γιὰ τὴν ἀρετή της ἀπὸ μακρυὰ οὔτε καὶ νὰ μαντεύσωμε τί συμβαίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν πύργο σας.

— Ἀρκεῖ τὸ ὅτι τὸ γνωρίζω ἐγώ! Τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς εἶνε πάντοτε πιὸ διαπεραστικὰ ἀπὸ τὰ πραγματικά. Καὶ τὰ μάτια τῆς δικῆς μου καρδιᾶς μὲ βεβαιώνουν ὅτι τίποτε δὲν μετεβλήθη στὸν πύργο μου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ λείπω.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἐπροκάλεσαν ἕναν καγχασμὸ ἐκ μέρους τῶν τριῶν αὐλικῶν. Ὁ Ρενὲ τοὺς ἀτένισε μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ πετοῦσε σπίθες.

— Ὑψηλοτάτη! εἶπε. Διαμαρτύρομαι.

— Ἀνήκετε, βλέπω, στὴν κατηγορία τῶν ζηλοτύπων ἐκείνων συζύγων ποὺ κλειδώνουν τὶς γυναῖκες των μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά τους ὅταν φεύγουν τοῦ εἶπε γελῶντας ἡ ἀντιβασίλισσα.

Ἡ προσβολὴ ἦταν βαρυτάτη γιὰ τὸν εὐπατρίδη Ρενέ. Κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ὀργή, ἀλλὰ ἀνήκανος νὰ τὰ βγάλῃ μὲ τὴν ἐρωτύλο βασίλισσα ποὺ προσπαθοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ τοῦ κλονίσῃ τὴν πίστι γιὰ τὴν τιμιότητα τῆς συζύγου του, γιὰ νὰ τὸν ἑλκύσῃ πάλι κοντά της, ἀρκέσθηκε νὰ δηλώσῃ μὲ ἀξιοπρέπεια:

— Εἶμαι διατεθειμένος νὰ σᾶς δώσω, Ὑψηλοτάτη, κάθε ἀπόδειξι περὶ τοῦ ἐναντίου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Τὰ μάτια τῆς ἐρωτομανοῦς βασιλίσσης [illegible]

— Ὄχι θέλω ἁπλῶς, ἀλλὰ τὴν ἀπαιτῶ τὴν ἀπόδειξι αὐτὴ περὶ τῆς τιμιότητος τῆς συζύγου σας, τοῦ εἶπε. Γιατὶ εἶσθε καὶ σεῖς ἕνας αὐλικός μου καὶ δὲν θὰ ἀνεχόμουν ποτὲ νὰ εἴχατε κηλιδωμένο τὸ μέτωπο. Σᾶς διατάσσω, λοιπόν, νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀπόδειξι αὐτή.. Θὰ δώσετε σὲ κάθε ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς παρόντας αὐλικούς μου, τὸν Σαὶν Φάρ, τὸν Μπομδὲλ καὶ τὸν Μπλὲζ ἀπὸ ἕνα συστατικὸ γράμμα γιὰ τὸν πύργο σας. Θὰ συστήσετε στὴν σύζυγό σας νὰ τοὺς δεχθῇ σὰν φίλους καὶ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ γιὰ τέσσερις μῆνες.

— Τέσσερις μῆνες! ψιθύρισε σὰν χαμένος ὁ Ρενέ. Θὰ εἶμαι, δηλαδή, ἐπὶ τέσσερις μῆνες αἰχμάλωτός σας ἐδῶ στὰ ἀνάκτορα!

— Ὅπως θέλετε πάρτε το! Ἐγὼ θὰ σᾶς θεωρῶ πάντως ὡς τὸν προσφιλέστερο φιλοξενούμενό μου.

Ὁ Ρενὲ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του καὶ ἐσκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ τὸν περιέλουε.

— Ζητᾶτε, Ὑψηλοτάτη νὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἱστορία τῆς Πηνελόπης καὶ τῶν μνηστήρων της; εἶπε μὲ πικρία.

— Κάτι καλύτερο. Νὰ σᾶς κάμω νὰ ἀλλάξετε γνώμη γιὰ τὴν σύζυγό σας..

Ὁ ὡραῖος εὐπατρίδης ἔσκυψε τὸ κεφάλι κρατερικά. Ἦταν ἀνίσχυρος νὰ προβάλῃ ἀντίστασι.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΕΡΑΣΤΟΥ

Οὔτε στιγμὴ δὲν μετάνοιωσε γιὰ τὴν ἱπποτικὴ στάσι του ὁ Ρενέ. Οὔτε καὶ ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν στάσι τῆς Φρανσουάζ.

Ἡ μόνη του στενοχώρια ἦταν ποὺ εἶχε βρεθῆ γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ σκλάβος τῆς φλογερῆς βασιλίσσας του, τῆς ὁποίας ὁ ἔρως τοῦ προκαλοῦσε μιὰν ἀποκαρδιωτικὴν ἀηδία. Γιατὶ δὲν εἶχε οὔτε ἴχνος δροσιᾶς, οὔτε ἴχνος ἀρώματος. Παθολογικὸς ἔρως μιᾶς ὑπερήλικης γυναίκας ποὺ μάταια ζητοῦσε νὰ παρατείνῃ τὴν εὐτυχία ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Σκεῦος αἰσθησιασμοῦ στὴν νεκρὴ ἀγκάλη της, ὁ εὐπατρίδης τοῦ Κερζὰν ὑπέφερε διπλᾶ: Μάταια ἀγωνιοῦσε μ' ὅλη τὴν ὁρμητικὴ θέρμη του νὰ ἐξάψῃ τὸ νεκρωμένο πάθος τῆς βασιλικῆς ἐρωμένης του, ἐνῷ ἡ νοσταλγία τῶν μυρωμένων θελγήτρων τῆς πολυαγαπημένης του Φρανσουὰζ τοῦ ἐπίεζε ἐφιαλτικὰ τὰ στήθη.

— Δὲν θὰ μπορέσῃς λοιπὸν νὰ μ' ἀγαπήσῃς σὰν πρῶτα; τὸν ἱκέτευε κάθε βράδυ ποὺ βρισκόταν κοντά του.

— Ὁ ἔρως δὲν εἶνε φαγητὸ ποὺ ἑτοιμάζεται κατὰ βούλησιν, Ὑψηλοτάτη!

— Καὶ ὅμως. Πόσο εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἀλλάξῃς ὅταν ἔρθῃ τὸ μήνυμα ἀπὸ τὸ Κερζάν!

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Τὸ μήνυμα τὸ πρῶτο καὶ θλιβερό, δὲν ἄργησε νἄρθῃ. Ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ ὑποκόμητος ντὲ Μπαμπὲλ ἔφερε μετὰ δυὸ ἑβδομάδες στὰ ἀνάκτορα ἕνα δέμα, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ἀνοιχθῇ ἐμπρὸς στὸν Ρενέ.

Τὸ περιεχόμενό του ἦταν ἀποκαρδιωτικό.

— Ὤ, ἀνεφώνησε χαρούμενα ἡ ἀντιβασίλισσα. Μιὰ κορδέλλα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς συζύγου σας, πολὺ εὔγλωττη!

— Ὑπάρχουν πολλὲς παρόμοιες ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο μου! τὴν ἀπεστόμωσε ὁ Ρενέ.

Μετὰ λίγες ἑβδομάδες δεύτερο δυσάρεστο μήνυμα κατέφθασε ἐκ μέρους τοῦ ἱππότου ντὲ Σαὶν Φάρ: Μιὰ χρυσῆ καρφίτσα.

— Τὴν ἀναγνωρίζω, εἶπε θλιμμένα ὁ Ρενέ. Καὶ θὰ ἀνησυχοῦσα ἂν δὲν ἤμουν βέβαιος ὅτι τῆς τὴν ἔκλεψαν.

Ἡ βασίλισσα ἐσώπαινε. Ἀλλὰ ἔλαμψε ὅλη ἀπὸ χαρὰ μὲ τὸ τρίτο καὶ πιὸ δυσάρεστο ὅλων μήνυμα ποὺ ἔφθασε ἐπάνω στὸν τρίτο μῆνα.

Ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ κόμητος ντὲ Μπρούκ τοῦ ἔφερε μιὰ μπούκλα χρυσὰ μαλλιά.

[illegible] τὰ μαλλιά της!

Ἐδέχθηκαν νὰ χτυπηθοῦν μεταξύ των οἱ τρεῖς αὐλικοὶ γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς ὡραίας Φρανσουάζ.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

62ον (Τελευταῖον)

Ὁ Μπωρεβὲρ ὠδηγήθηκε στὸ κελλί του, τὴν δὲ Μαργαρίτα τὴν παρέλαβε ἡ Μαρία ντὲ Κρουαμὰρ καὶ τὴν περιποιεῖτο σὰν παιδί της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Αἰκατερίνη ἔξω φρενῶν ἐφώναξε εἰς τὸν Νοστράδαμον:

— Ἐὰν εἶπες ἀλήθεια, μὲ κρατᾶς, ἀλλὰ ἐὰν ἐψεύτης, δυστυχία σὲ σένα καὶ σὲ ὅλους τοὺς δικούς σου Ἀκολούθησέ με στὸ Λοῦβρο

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σᾶς ἐπρότεινα κι' ἐγὼ εἶπε ὁ Νοστράδαμος

Μετὰ ἕνα τέταρτον εὑρίσκοντο εἰς τὸ Λοῦβρον, ὅπου ἡ βασίλισσα διεπίστωσε μὲ φρίκην ὅτι ὁ πρίγκηψ Ἐρρῖκος εἶχε γίνει ἄφαντος μαζὶ μὲ τοὺς τέσσερις σωματοφύλακας.

Ἐπὶ δυὸ ὧρες ἡ Αἰκατερίνη ὑπέφερε ἀπὸ μιὰν φοβερὰν κρίσιν τῶν νεύρων.

Ὅταν συνῆλθε λίγο, εἶπε στὸν Νοστράδαμον:

— Μ ἐνίκησες, δῶσε μου τὸ παιδί μου!

— Κυρία, εἶπε ὁ Νοστράδαμος μὲ τὴν αὐστηρά του φωνή, θὰ παρακαλέσετε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας νὰ γράψῃ καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἔγγραφον τὸ ὁποῖον θὰ ὑπαγορεύσω. Εἶνε μιὰ ὑποχρέωσις τιμῆς Μεγαλειοτάτη, τὴν ὁποίαν ἂν παραβῆτε καὶ ἂν πάθῃ τίποτε ὁ γυιός μου ἢ ἡ νύφη μου ὁπουδήποτε καὶ ἂν βρίσκωμαι θὰ δυνηθῶ μὲ τὶς ἀόρατες δυνάμεις νὰ λάβω τὸ αἷμα πίσω.

— Σὲ πιστεύω σὲ πιστεύω, ἀπήντησε κατατρομαγμένη ἡ Αἰκατερίνη

— Καλὰ τότε ἃς ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Μόλις εἰσῆλθε εἰδοποιηθεὶς ὁ Φραγκῖσκος, ἡ Αἰκατερίνη εἶπε:

— Μεγαλειότατε, πρέπει νὰ γράψετε ἰδιοχείρως πᾶν ὅ,τι σᾶς ὑπαγορεύσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός

— Ὥστε εἶνε τὸ πρῶτο μοῦ ἔγγραφον αὐτό; ρώτησε ὁ νέος

— Μάλιστα Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Νοστράδαμος.

— Μεγαλειότατε, σᾶς ὁρκίζομαι στὴν ψυχή μου ὅτι πρόκειται περὶ εὐγενοῦς πράξεως.

— Κύριε Νοστράδαμε, δὲν εἶσθε νομίζω ὁ ἰατρὸς τοῦ πατρός μου;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε

— Καλά, τότε θὰ εἶσθε καὶ ἰδικός μου ἰατρὸς εἰς τὸ ἑξῆς. Τώρα ὑπαγορεύσατε

Καὶ ὁ Νοστράδαμος ὑπηγόρευσε

«Ἐγώ, Φραγκῖσκος, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, δεύτερος κατ' ὄνομα, ὑποχρεοῦμαι διὰ τὰ κάτωθι:

»Ὁ ἐπωνομαζόμενος Μπωρεβὲρ δὲν θὰ καταδιωχθῇ ποτέ, οὔτε θὰ διωχθῇ δι' ὅ τι δήποτε ἔκαμε ἢ εἶπε μέχρι σήμερον 6 Ἰουλίου 1559 Ἐγκρίνω τὸν γάμον τῆς εὐγενοῦς δεσποινίδος Μαργαρίτας ντὲ Ρονσερὸλ μετὰ τοῦ κυρίου Μπωρεβὲρ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ὅλα τὰ κτήματα καὶ ἡ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος Ρονσερὸλ περιέλθουν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν Παρισίων. Ἐπίσης ἀπαλλάσσονται πάσης τιμωρίας οἱ σωματοφύλακες τοῦ πρίγκηπος Δι' ὃ καὶ ὑπογράφω:

Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας»
Φραγκῖσκος

Ἐστράφη πρὸς τὸν Νοστράδαμον λέγων:

— Καὶ γιὰ σᾶς τί θέλετε;

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Νοστράδαμος, ὁ τίτλος ποὺ μοῦ ἀπένειμε ἡ Μεγαλειότης σας μοῦ ἀρκεῖ

Ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθε, ἀφοῦ ἐχαιρέτησε μὲ εὐγένεια.

— Κυρία, εἶπε ὁ Νοστράδαμος στὴν Αἰκατερίνη, πηγαίνω νὰ φέρω τὸν γυιό σας

— Πῶς; Πρὶν ἀκόμη σᾶς ἀποδοθῇ ὁ δικός σας γυιός;

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.

Ἡ βασίλισσα τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι

— Ἂς γίνουμε φίλοι, εἶπε.

Ὁ Νοστράδαμος ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς βασιλίσσης

— Πηγαίνετε, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Ἕως ὅτου φέρετε τὸ γυιό μου θὰ πάω στὸ Σατελὲ νὰ ἐλευθερώσω τὸν δικό σας.

Καὶ ἡ βασίλισσα ἐκράτησε τὸ λόγο της Μιὰν ὥρα μετὰ τὰ γεγονότα ὁ πρίγκηψ Ἐρρῖκος εὑρίσκετο στὶς ἀγκάλες τῆς μητέρας του.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Μπωρεβὲρ ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μαρία ντε Κρουαμὰρ καὶ ὁ Νοστράδαμος, συγκεντρωμένοι στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Τισσεραντερί, προσεύχονταν παρὰ τὸν νεκρὸ τοῦ Ρονσερὸλ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οἱ γάμοι τοῦ Μπωρεβὲρ καὶ τῆς Μαργαρίτας ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπέστατα μετὰ τινα χρόνον ὁ δὲ Νοστράδαμος καὶ ἡ Μαρία ἔζησαν εὐτυχισμένοι κοντὰ στὰ παιδιά τους.

Ἡ Μύρτα παρηγορήθηκε καὶ ἐπανδρεύθηκε μὲ τὸν ἱππότην ντὲ Γκονὲς

ΤΕΛΟΣ

τὰ ἀνεγνώρισε συγκινημένος ὁ Ρενέ

— Δὲν εἶνε ὅμως μόνον αὐτά! τὸν διέκοψε ἡ βασίλισσα. Εἶνε μαζὶ καὶ αὐτὴ ἡ βέρα

—Τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου μας! ἐτραύλισε αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ρενὲ χλωμός.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ἀμφιβάλλετε πιά, κ ντὲ Κερζάν! τὸν ἀπεστόμωσε εὐτυχισμένη γιὰ τὴν συμφορά του ἡ ἀντιβασίλισσα. Μιὰ πιστὴ σύζυγος θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ δώσῃ τὴν βέρα της. .

— Καὶ ποιὸς σᾶς λέει ὅτι ἡ Φρανσουὰζ δὲν εἶνε νεκρή;

⁂

Ὅταν ὁ εὐπατρίδης Ρενὲ ἐπέστρεψε στὸν πύργο του, βρῆκε πραγματικὰ νεκρὴ τὴν Φρανσουάζ. Ἀλλὰ νεκρὴ ψυχικὴ μόνον . . . Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες ἡ τιμία γυναίκα του ἐπάλεψε μὲ τοὺς ἰσχυρότερους πειρασμοὺς χωρὶς νὰ ὑποκύψῃ . . . Πιστεύοντας πάντοτε στὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της, προτίμησε νὰ μαρτυρήσῃ ψυχικά, ξεγελῶντας κάθε βράδυ τοὺς τρεῖς ἀπαιτητικοὺς μνηστῆρας της μὲ διάφορα σοφίσματα. Ὡστόσου, κατώρθωσε νὰ ἐνσπείρῃ τὴν ζηλοτυπία μεταξύ των καὶ νὰ τοὺς βάλῃ νὰ μονομαχήσουν. . Καὶ οἱ τρεῖς αὐλικοί, λησμονῶντας τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς των, εὐέχθηκαν μὲ ὑπερηφάνεια νὰ χτυπηθοῦν μεταξὺ των γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς ὡραίας Φρανσουάζ. . Ἀντ' αὐτῆς ὅμως ἐδέχθηκαν ὁ καθεὶς ἀπὸ ἕνα διαμπερὲς τραῦμα . . .

Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Ρενὲ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ πόνου τους τοῦ ἐζήτησαν συγγνώμην γιὰ τὸ ἀνίερο τόλμημά των.

Καὶ τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι τιμιώτερη γυναίκα ἀπὸ τὴν Φρανσουὰζ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ σ' ὅλη τὴν Γαλλία. . .

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 6 μέχρι 12 Μαρτίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 3.30 — 5.45 μ.μ. τῆς Δευτέρας (8) καὶ 11 π.μ. — 12.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (12),

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: 10.5 — 11.35π Τῶῶῶ ῶῶῶΟῶῶ 10 15 — 11 45 π.μ. τοῦ Σαββάτου (7) καὶ 3.30 — 5 μ.μ. τῆς Τρίτης (10).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 9 — 11 π.μ. τῆς Κυριακῆς (8) καὶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης (11)

4) Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια 6 — 11 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (7) καὶ αἱ μεσημβριναὶ ὧραι τῆς Τρίτης (10).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις σας: 2 — 4 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (6) καὶ 3 — 5.45 τῆς Κυριακῆς (8).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας: Ἡ πρωΐα τῆς Τετάρτης (11) καὶ ἀπὸ 5 ἕως 7 μ.μ. τῆς τῆς ἰδίας ἡμέρας.

Ρ) Διὰ τὸ μέλλον σας: 6 — 8 μ.μ. τῆς Τρίτης (10) καὶ 8 — 10 30 π.μ. τῆς Πέμπτης (12)

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΜΙΚΡΗ ΜΠΑΛΑΡΙΝΟΥΛΑ. — Τὸ στάδιό σας θὰ σᾶς δώσῃ πολλὲς ἐπιτυχίες Θὰ τὸ ἐγκαταλείψετε ὅμως γιὰ λίγο καιρὸ λόγῳ γάμου σας Ὁ σύζυγός σας θὰ εἶνε ναυτικός, ἀλλὰ θὰ φύγῃ καὶ θὰ σᾶς ἀφήσῃ ὄχι ἀπογοητευμένην. Ἡμέρα σας τυχερὴ τὸ Σάββατον, χρῶμα τὸ γαλάζιο

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑΝ Α. — Γάμος ξαφνικὸς θὰ δυσαρεστήσῃ τὸ σπίτι σας, ἀλλὰ θὰ εἶνε γιὰ καλὸ δικό σας Στὸ τέλος ὅλοι θὰ τὸ ἀναγνωρίσουν καὶ θὰ συγχωρήσουν τὴν τόλμην σας. Μιὰ ἀσθένεια θὰ σᾶς ρίξῃ στὸ κρεββάτι ἕνα μῆνα, θὰ περάσῃ ὅμως χωρὶς συνέπειες Ἔτος τυχερό σας τὸ 1946.

ΚΥΝΗΓΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε πουλί, οὔτε λαγός, ἔρχεται μόνη τὴν ὥρα ποὺ θέλει. Ἔτσι θάρθῃ καὶ σὲ σᾶς κατὰ τὸ 1943 χωρὶς νὰ τὴν περιμένετε. Ἐλπίζετε καὶ δὲν θὰ χάσετε Εἶσθε ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς τῆς μοίρας ποὺ ἀργεῖ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

ΖΩΖΩ 476 — Ὅσοι σᾶς πλησιάζουν σᾶς ἀναγνωρίζουν ὡς ἀνώτερον ἄνθρωπον καὶ σᾶς συμπαθοῦν γι' αὐτό. Εἶσθε ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ ἀργοῦν, ἀλλὰ πετυχαίνουν στὴ ζωή Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Παρασκευή, χρῶμα τὸ μώβ

ΑΣΠΡΟ ΑΡΑΠΑΚΙ. — Ἕνα ταξίδι θὰ σᾶς δυσαρεστήσῃ ἀλλὰ μιὰ ἀδιαθεσία θὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸν ἰατρὸν ποὺ θὰ πανδρευθῆτε καὶ θὰ εὐτυχήσετε Νὰ εἶσθε πάντα αἰσιόδοξη καὶ νὰ μὴν γκρινιάζετε γιὰ τὴν τύχη σας. Θὰ εἶνε καλύτερη ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσθε.

ΑΓΩΝΙΑΝ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΧΘΤ — Ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται γιὰ νὰ ἀνταποδοθῇ. Μὴν ντρέπεσθε Πρέπει νὰ τολμᾷ κανένας, μὲ σεμνότητα ὅμως. Ἔτσι ἐπιτυχαίνουν οἱ τολμηροὶ στὴ ζωή. Ἔτσι θὰ πετύχετε καὶ σεῖς ἂν τὸ θελήσετε. Τὸ ἔτος 1942 θὰ σᾶς φέρῃ εὐτυχίαν

ΦΛΩΡΕΤΤΑ Κ. — Μὴ βαρύνεσθε νὰ κάνετε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει γιὰ νὰ βοηθήσετε καὶ σεῖς τὴν τύχη σας Κοπιάσετε λίγο ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε γενικὰ στὴ ζωή. Ἔτσι μόνο κερδίζει κανεὶς τὴ μάχη, σὰν πολεμήσῃ τὴν ἐναντιότητα.

ΝΤΟΡΗ Τ. — Ὄχι, δὲν θὰ πανδρευθῆτε, ἀλλὰ αὐτὸ γιατὶ δὲν θὰ τὸ θελήσετε σεῖς. Θὰ παρουσιασθοῦν πολλοὶ γιὰ γάμο καὶ θὰ τοὺς ἀρνηθῆτε τὸ χέρι σας. Ἀπὸ μιὰ κλήρωσι θὰ ἔχετε τόσα χρήματα ὥστε ὁ γάμος γιὰ οἰκονομικὴν εὐεξία θὰ σᾶς εἶνε περιττός

ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑΝ ΑΥΓΗΝ. — Μέλλον καλό, οἰκονομικὴ εὐεξία καὶ γάμος ἐξ ἔρωτος σᾶς περιμένουν τὸ 1943. Ὅλα ὅμως αὐτὰ ἂν κρατήσετε μιὰν ἀξιοπρέπειαν ποὺ ἁρμόζει στὴν ἡλικία σας. Ἡμέρα τυχερὴ ἡ Τετάρτη γιὰ σᾶς.

ΒΙΒΙΑΝ ΡΟΜΑΝΣ Σ Θ — Γεννηθήκατε τὸν μῆνα τῶν ρόδων καὶ ὅλα θὰ σᾶς εἶνε ρόδινα στὴ ζωή, θὰ πανδρευθῆτε θὰ χάσετε ἕνα παιδὶ καὶ θὰ λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὸ δεύτερό σας θὰ σᾶς παρηγορήσῃ. Θὰ ἔχετε πλούτη καὶ καλὴ ζωὴ μέχρι τέλους.

ΛΕΖΑΝΔΑ — Τὸ ἀστέρι σας εἶνε ἀπὸ τὰ τυχερά, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος περνάει μέσα σὲ ὁμίχλη ἀπὸ ἔννοιες. Ὅλα θὰ περάσουν ὅμως καὶ θὰ εὐτυχήσετε Γάμος καλὸς μὲ σύντροφον ἐκλεκτὸν σᾶς περιμένει Ἡμέρα σας ἡ Παρασκευὴ χρῶμα τὸ νίλ.

ΑΛΕΞ Π. — Εἶσθε γεννημένη σὲ ὥρα καλὴ καὶ τὸ ριζικό σας θὰ εἶνε εὐτυχισμένο. Θὰ ἀργήσῃ ὅμως νὰ γίνῃ πλήρης ἡ ἱκανοποίησις τῶν πόθων σας. Περιμένετε μιὰν εὐχάριστη εἴδησι, ἡ ὁποία ἔρχεται Γάμος ἀπὸ ἔρωτα μὲ ἐπεισόδια οἰκογενειακὰ καὶ μικρὴ ἀδιαθεσία.

ΚΟΥΛΑΝ Δ Γ. Α — Μετὰ πολλὲς δυσάρεστες περιπτώσεις, τὸ μέλλον σας θὰ ἀποκαθαρισθῇ ἀπὸ κάθε σκοτεινὸ σημεῖον. Μιὰ κληρονομία σας δὲν θὰ σᾶς δοθῇ τώρα, ἀλλὰ κατόπιν μακρᾶς δίκης. Γάμος καλὸς μὲ ἐπιστήμονα καὶ παιδιὰ πολλὰ σᾶς ἀναμένουν Ἡμέρα σας ἡ Τρίτη

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗΝ Ε. Ε — Ὁ χαρακτήρ σας λιγάκι ἐπιπόλαιος, ἀδίκησε τὴν σταδιοδρομίαν σας. Σᾶς περιμένει μιὰ μικρὰ κλήρωσις μὲ κέρδος ποὺ θὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ ἀπὸ χρέη ἐπείγοντα Μὴν περιμένετε μεγάλες ἐπιτυχίες στὴ ζωὴ ἀλλὰ ἕνα καλὸ τέλος. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Τρίτη

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΚΡΙΝΑΚΙ — Ἡ ἐρωτομανία σας σᾶς κάνει νὰ χάνετε πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία σας στὴ ζωή. Ἡ αἰσθηματικότης σας εἶνε νοσηρὰ καὶ σᾶς ἀδικεῖ. Θὰ βρῆτε τὴν καλήν σας μοίραν στὰ 1943 καὶ θὰ πανδρευθῆτε μὲ ἄνθρωπον τοῦ γούστου σας Ἡμέρα σας ἡ Δευτέρα

Κον Κ. Φ — Λεπτολογεῖτε σὲ πολλὰ ζητήματα τῆς τύχης, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λύωνται μὲ τὸ σπαθὶ καὶ γρήγορα. Μὴν ἀφήνετε νὰ σᾶς διαφεύγουν πολύτιμες εὐκαιρίες. Ἡ τύχη σᾶς ἑτοιμάζει μιὰν καλὴν ἔκπληξιν γιὰ τὸ 1944 Θὰ κάνετε ταξίδια καὶ θὰ ὠφεληθῆτε

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΤΖΟΥΛΙΑ. — Τολμᾶτε εἰς ὅλα Αὐτὸ εἶνε προσὸν ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ χαρὰ στὴ ζωὴ καὶ ἀπολαύσεις. Σᾶς ἀγαποῦν καὶ δὲν τὸ ξέρετε, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ ἐκδηλώσουν μὲ εἰλικρίνειαν καὶ θὰ συνδεθῆτε μὲ ἄνθρωπον ἀνωτέρας τάξεως καὶ πολλῆς μορφώσεως. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Τρίτη.

ΣΕΡΙ 0.8. — Ἄστρο καλὸ καὶ ζωὴ χαριτωμένη ἀλλὰ μικροασθένειες θὰ σᾶς κάνουν νευρική Ἕνας φίλος σας θὰ σᾶς δώσῃ εὐτυχία καὶ παρηγοριὰ στὸ τέλος. Λαχεῖα νὰ ἀγοράζετε καὶ ταξίδια νὰ τὰ ἀποφεύγετε. Ἡμέρα σας ἡ Τετάρτη, πολύτιμος λίθος τὸ διαμάντι, χρῶμα τὸ γκρί

ΜΕΛ. ΑΛ Πειραιᾶ. — Ἡ ζωή σας θὰ ἐπηρεασθῇ πολὺ ἀπὸ ἕναν ἔρωτα Θὰ θελήσετε νὰ ταξιδέψετε γιὰ νὰ ξεχάσετε, ἀλλὰ ματαίως. Θὰ ὑποκύψετε στὸ τέλος καὶ θὰ πανδρευθῆτε μ' αὐτὸν ποὺ θὰ ἀγαπήσετε. Τὸ τέλος σας θὰ εἶνε ἥρεμο καὶ εὐχάριστο

Ὁ Δωρ ΚΑΜΑ

Ἡ σκληρὴ ΓΥΝΑΙΚΑ

Παράξενο διηγηματάκι

Ἠλεκτρικὲς ἀμποῦλες, τυλιγμένες μὲ τοῦλι, ἔκαναν ἁπαλὸ τὸ φῶς καὶ ἐδημιουργοῦσαν σκιές Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παχειὰ παραπετάσματα ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου ἔφθανε ἀλλοιωμένος, ἁπαλὸς καὶ αὐτός.

Ἕνα ρολόϊ ἐχτύπησε

Ὁ Ροβέρτος ντὲ Λὺκ ἐμέτρησε τὰ πέντε ἀλλεπάλληλα χτυπήματα, ἐνέτεινε μιὰ στιγμὴ τὴν ἀκοή του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι στὸ ὁποῖο ἦταν ξαπλωμένος, ξανάπεσε πάλι καὶ ἐπερίμενε

Συλλογιζόταν φυσικὰ ἐκείνην ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ

Ἐμπρὸς στὸ ὄνειρό του πέρασε ἡ σιλουέττα τῆς κυρίας Λὲ Χαλουέν, τὸ λεπτὸ ξανθὸ προφίλ της, τὰ ὁλογάλανα μάτια της, τὰ κατακόκκινα χείλη της ποὺ ἐμοίαζαν μὲ ὥριμο καρπὸ καὶ τὰ λεπτὰ χέρια ποὺ ἤξεραν νὰ χαϊδεύουν τόσο ὄμορφα

Ὁ βαθὺς καὶ τρυφερὸς ἔρως τῆς γυναίκας αὐτῆς ἦταν γιὰ τὸν Ροβέρτο ἡ χαρὰ τῶν εἰκοσιοκτὼ του χρόνων, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ψυχικῆς του ὑγείας, ἡ λησμοσύνη ὅλων τῶν περασμένων του πόνων.

Ἕξη μῆνες τώρα συνδεόταν μὲ τοὺς δεσμοὺς μιᾶς λεπτοτάτης τρυφερότητος καὶ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἦσαν ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄγριο πάθος. Ἡ ἥρεμη αὐτὴ χαρὰ ἐφαινόταν ὅτι θὰ ἦταν αἰώνια ὅταν ἔξαφνα ὁ Ροβέρτος ἔμαθε ἕνα πρωῒ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸ δυστύχημα ποὺ συνέβη στὴ φίλη του Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε βγῆ περίπατο, τὸ αὐτοκίνητο ἐπῆρε φωτιά, ἡ κυρία Λὲ Χαλουὲν ἐκάηκε σοβαρὰ καὶ μετεφέρθη σ' ἕνα νοσοκομεῖο

Ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴν εἴδησι αὐτὴ ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε πάψει νὰ ζητᾷ κάθε μέρα πληροφορίες γιὰ τὴ νέα γυναίκα.

Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἀγωνία πληροφορήθηκε ἀπὸ τρίτους — ὁ ἴδιος δὲν ἐτολμοῦσε φυσικὰ νὰ φανῇ — ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε τὸ σοβαρὸ καὶ ὅτι ἡ τραυματισμένη θὰ ξαναγύριζε σὲ λίγες ἑβδομάδες στὴ συνηθισμένη της ζωή

Μὲ τὸ δυστύχημα ποὺ ἐπῆλθε, τὸ πρόσωπο δὲν εἶχε πάθει τίποτε Μόνο τὸ ἀριστερὸ χέρι, στὴν ἀρχὴ τοῦ ὤμου εἶχε καῆ λίγο. Γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ὅμως τὸ φοβερὸ σημάδι, ἕνας ἐπιτήδειος χειροῦργος κατέφυγε στὸν ἐνοφθαλμιασμὸ δέρματος ἀνθρωπίνου καὶ ἡ ἐγχείρησις ὅπως ἔλεγαν εἶχε ἐπιτύχει θαυμάσια.

Ἐπέρασαν ἀκόμη μερικὲς ἡμέρες. Ὁ Ροβέρτος ἐπῆρε ἐπὶ τέλους ἕνα βιαστικὸ σημειωματάκι τῆς ἀγαπημένης του Τοῦ ζητοῦσε συγγνώμην διότι δὲν μπόρεσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ ἡ ἴδια καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ πήγαινε στὸ σπίτι του τὰ σουρουπώματα, «ὅπως τὸν περασμένο καιρό, τοὔγραφε, ποὺ μοῦ φαίνεται τόσο μακρυνός.»

Ὅσο καὶ ἂν ἄργησε, ἐννοεῖται ἦλθε καὶ ἡ ἄλλη μέρα Καὶ πίσω ἀπὸ τὶς καλοκλεισμένες κουρτίνες οἱ θόρυβοι τῶν δρόμων ἐγίνονταν ἁπαλώτεροι, ἡ τσαγιέρα ἐτραγουδοῦσε καὶ ὁ Ροβέρτος ἐπερίμενε ἀνυπόμονος.

⁂

Ἐσήμανε πέντε ἡ ὥρα, ὅταν στὴν ἐξώπορτα ἀντήχησαν ἐπανειλημμένα βιαστικὰ χτυπήματα

Ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ

Μιὰ σκιά, ἕνα λεπτὸ ἄρωμα, λίγα λόγια ποὺ τὰ ἐσκέπασαν φιλιά, παρατεταμένο ἀγκάλισμα, μεθυστικὸ καὶ ἀτέλειωτο.

Καθισμένοι πλάϊ - πλάϊ τώρα στὸ σαλονάκι, ἐκρατιόταν σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια μεθυσμένοι μὲ τὴ νέα τους συνάντησι, ἄφωνοι καὶ εὐτυχισμένοι. Περνοῦν ὅμως τὰ λεπτὰ καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἀρχίσουν τὶς ἐξομολογήσεις

— Τόσες μέρες χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ!

— Καὶ ἐγὼ τόσες μέρες χωρὶς νὰ ξέρω ἂν θὰ σὲ ξανάβλεπα ποτέ!

— Ὑπέφερα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπουσία σου, παρὰ ἀπὸ τὴν πληγή μου!

Ἡ κυρία Λὲ Χαλουὲν εἶχε βγάλει τὸ καπέλλο της, τὰ γάντια της, τὸ μαντὼ της Φαινόταν γεμάτη τρυφερότητα. Μόνο τὰ φλογερά της μάτια, τὰ συνήθως ὀνειροπόλα ἐξέφραζαν τὴν ἐπιθυμία τῶν χαδιῶν.

Ὁ νέος τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χείλη του, χωμένα στὴ θαλπωρὴ τοῦ λαιμοῦ, ἐψιθύριζαν ἱκεσίες. Δὲν ἐβιαζόταν ὅμως ἀκόμη Ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἥρεμη εὐτυχία τῆς ἀναμονῆς, ἐλύγισε τὴ νέα γυναῖκα στὰ φουντωτὰ μαξιλάρια καὶ μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὸ στῆθος τῆς φίλης του ἔμεινε ἔτσι, στὴ στάσι παιδιοῦ ποὺ ἀναζητεῖ χάδια

Μήπως ἄλλως τε σὲ κείνη τὴν στάσι πάντα δὲν ἐλησμονοῦσε ὅλους τοὺς περασμένους του πόνους;

Καὶ νά, τώρα, χωρὶς νὰ θέλῃ, ξαναθυμᾶται τὶς περασμένες τρικυμίες. Θυμᾶται ἰδίως — μὰ γιατὶ νὰ τοῦ ἔλθῃ ἡ ἀνάμνησις τέτοια στιγμή; — τὴν ἀγωνία ποὺ ἐπέρασε μὲ μιὰ παληὰ σκληρὴ καὶ διεφθαρμένη φίλη του, τὴν Σεσὶλ Μορέλ. Ἀ πῶς τὴν μισοῦσε τώρα αὐτὴ τὴ γυναῖκα! Καὶ μόνο ποὺ τὴν θυμόταν, αἱμάτωνε ἀκόμα ἡ καρδιά του . . .

⁂

Τὸ ἐκκρεμὲς σημαίνει ἀκόμα. Κοντὰ στὴ τσαγιέρα ἕνα ρόδο ξεφυλλίζεται Ἡ Ζὰν σκύβει τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ πρόσωπο τοῦ νέου καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Τί συλλογίζεσαι, ἀγάπη μου;

Ἀνασηκώθηκε, ἀνατίναξε μὲ μιὰ χειρονομία τὶς κακὲς ἰδέες καὶ ἀπήντησε κατευνασμένος:

— Τί ἄλλο ἤθελες νὰ σκέπτωμαι ἀπὸ τὴν εὐτυχία ποὺ σοῦ χρωστῶ;

Μὲ ἄπειρη λεπτότητα τῆς ξεκούμπωσε τὸ κορσάζ της. Ἐφάνηκαν οἱ ὦμοι κατάλευκοι σὰν γάλα Τοῦ ἔδειξε τότε μιὰ γραμμὴ πιὸ ρόδινη στὴ σάρκα καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύτταξε! Ἐδῶ εἶχα καῆ! Μόλις φαίνεται ὅμως τώρα.

— Διόλου, θέλεις νὰ πῇς! Χρειάσθηκε ὅμως γι' αὐτὸ νὰ σοῦ θυσιάσῃ κάποιος τὸ δέρμα του.

— Ἀλήθεια

— Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἐγὼ ἐκεῖνος! Ποιὸς ὅμως εἶχε στὴ θέσι μου αὐτὸ τὸ θάρρος;

— Μιὰ φίλη Μιὰ φίλη μου ποὺ δὲν τὴν ξέρεις. .

— Σ' ἀγαποῦσε λοιπὸν τόσο πολύ;

— Ἔτσι φαίνεται.

— Τότε θέλω νὰ τὴν μάθω

—Καὶ τί σὲ μέλλει ἐσένα γι' αὐτήν;

—Πές μου τὸ ὄνομά της, σὲ παρακαλῶ!

— Σεσὶλ Μορέλ. . . .

⁂

Ὁ Ροβέρτος ἔγινε κάτωχρος. Ἔτσι λοιπόν! Ἡ μισητὴ παληὰ ἐρωμένη εἶχε δώσει της Ζὰν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προσφέρεια ἀκόμα στὰ χάδια τοῦ παλαιοῦ της ἐραστοῦ, γιὰ νὰ τὸν προκαλῇ στὴν καινούργια του συμπάθεια καὶ νὰ δηλητηριάζῃ τὴν εὐτυχία του!

Μιὰ στιγμή, ὁ νέος κατελήφθη ἀπὸ τὸν πειρασμὸ νὰ φύγῃ Ἡ συγκίνησις του ὅμως ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε ἡ Ζὰν τὴν ἀντελήφθη καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔπαθες; Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος;

Ὁ Ροβέρτος ὅμως συνῆλθε ἀμέσως. Ἡ μοῖρα ἤθελε νὰ μένῃ πάντα κοντά του ἕνα κομμάτι ζωντανὸ ἀπὸ τὴ σκληρὴ γυναίκα. Ἔ, λοιπόν, δεχόταν τὸ πεπρωμένο, Θὰ ἀντιμετώπιζε τὴν ἔφοδο τῶν κακῶν ἀναμνήσεων

Κι' ἐπάνω στὸν ὦμο τῆς Ζὰν ἐφίλησε τρελλὰ τὴν ἀνάμικτη σάρκα τῆς μισητῆς φίλης καὶ τῆς ἀγαπημένης.

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΣΙΝΕ...ΦΙΛΜ...ΣΤΑΡ...

ΔΕΚΑ ΓΝΩΜΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ρ. ΚΟΛΜΑΝ. Ἡ ἀγάπη εἶνε καμμιὰ φορὰ ἕνα δρᾶμα Συνήθως εἶνε κωμωδία. Ποτὲ ὅμως δὲν εἶνε «ἱστορία χωρὶς λόγια»

ΝΤ ΝΤΑΡΙΕ: Δὲν κάνει κανεὶς τίποτε γιὰ τὸν ἔρωτα ὅταν δὲν κάνῃ τὸ πᾶν.

Μ. ΓΟΥΕΣΤ: Τὸ νὰ κατηγορῇ κανεὶς μιὰ γυναῖκα ἐπειδὴ παρεσύρθη ἀπὸ ἔρωτα, εἶνε σὰν νὰ ζητῇ λόγο ἀπὸ ἕναν ποὺ πνίγεται γιατὶ ἔπεσε στὸ νερό

Μ ΣΕΒΑΛΙΕ: Στὸν ἔρωτα οἱ γυναῖκες ἀρνιοῦνται κατηγορηματικῶς ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ τὸ εἶχαν κιόλας δοσμένο

ΚΛΑΡ ΓΚΕΪΜΠΛ: Ὁ ἔρως γεννάει τὴν ζήλεια, μὰ καὶ ἡ ζήλεια γεννάει τὸν ἔρωτα. Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπήσῃ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ σὲ μιὰ ἄλλη

ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ: Ὅσο περισσότερο ἄνδρας εἶσαι, τόσο περισσότερο θὰ σ' ἀγαποῦν οἱ γυναῖκες. Οἱ θηλυπρεπεῖς πανίως ἐπιτυγχάνουν στὸν ἔρωτα

ΧΑΡΡΥ ΜΠΩ: Ὁ ἔρως εἶνε θρησκεία ποὺ ποτὲ δὲν θὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμο.

ΦΕΡΝΑΝΤΕΛ: Ὁ βάτραχος χωμένος στὴ λάσπη τοῦ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν ὠκεανό Καὶ ἡ γυναῖκα ἀπορροφημένη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, ἀδιαφορεῖ γιὰ ὁλόκληρη τὴν πλάσι

Β. ΦΡΑΝΣΕΝ: Ἡ μωρὰ παρθένος σχίζει καρδιές, ἡ φρόνιμη τὶς μπαλώνει

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ: Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ τὴν πρώτη φορὰ χάριν πειράματος, τὴν δεύτερη «γιὰ καλὴ τύχη» καὶ τὴν τρίτη ὁ ἔρως τῆς χρησιμεύει γιὰ ἀντίδοτο

(Οἱ γνῶμες αὐτὲς ἐλήφθησαν ἀπὸ διάφορα ἄρθρα τῶν ἰδίων αὐτῶν ἠθοποιῶν).

Ο ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΑΠΑΝΤΑ

Ἕνα κινηματογραφικὸ περιοδικὸ τῆς Ἀμερικῆς ἀπηύθυνε στὸν Σὰρλ Μπουαγιὲ ἕνα κατάλογο 38 ἐρωτήσεων. Ἂς ἐλπίσωμε ὅτι οἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμπαθεστάτου ἠθοποιοῦ θὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἀνεξάντλητη περιέργεια τοῦ Ἀμερικανικοῦ κοινοῦ

Στὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ ἀπήντησε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ προθυμία Εἶπε ὅτι ἔχει μάτια καστανὰ ὅτι φωνάζει τὴν γυναῖκα του «Πὰτ», ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι δὲν τὸν ἐνθουσιάζει ὁ χορὸς κλπ Ὕστερα ὅμως ἐκδικεῖται λίγο, καὶ πάλι ὅμως μὲ τὸ γάντι. Ἰδοὺ τρία παραδείγματα:

Ἐρ. — Ποιὸ ἐλάττωμα ἀντιπαθεῖτε περισσότερο;

Ἀπ. — Τὴν νοσηρὴ ἐκείνη περιέργεια ποὺ σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μάθουν ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν

Ἐρ — Προτιμᾶτε τὸ Εὐρωπαϊκὸ ἢ τὸ Ἀμερικανικὸ κοινό;

Ἀπ.—Τὸ Εὐρωπαϊκὸ κοινὸ εἶνε πιὸ δύσκολο νὰ νικηθῇ, μὰ εἶνε πιὸ εὐθύ. Γιὰ ἐκεῖνο μιὰ ἀποτυχία δὲν εἶνε ποτὲ τελειωτική Στὴν Ἀμερικὴ ἕνας ἢ δύο τὸ πολὺ ἀποτυχημένοι ρόλοι καὶ ὁ ἠθοποιὸς ξεχνιέται ἀμέσως.

Ἐρ — Ποιὰ εἶνε ἡ ἀγαπημένη σας ἀπασχόλησις;

Ἀπ — Ἡ ἀνάγνωσις φιλοσοφικῶν βιβλίων.

ΟΛΑ ΨΕΥΤΙΚΑ

Εἶνε φυσικὰ κοινοτυπία νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κανεὶς ὅτι στὸν κινηματογράφο ὅλα εἶνε ψεύτικα

Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι ὅλα τὰ ναυάγια, οἱ κυκλῶνες, τὰ τραῖνα ποὺ ἀναποδογυρίζουν, οἱ πύργοι ποὺ καίονται ὅλα γίνονται μέσα στὸ τμῆμα μικρογραφίας τῶν στούντιο.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες ἀπάτες τὶς ὁποῖες κανεὶς δὲν ὑποπτεύεται.

Ἔτσι στὸ φίλμ «Ἀπρόσεκτα νειᾶτα», τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Τζὶν Χάρλοου, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲν τραγουδᾷ καὶ δὲν χορεύει ἡ ἴδια

Ἐπίσης ἡ ἀσύγκριτη Γκρέτα Γκάρμπο εἶχε ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὴν Τζοὺν Νάϊτ στὶς χορογραφικὲς σκηνὲς τῆς ταινίας «Μάτα Χάρι.»

Ποιὸς μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἀκόμη ὅτι ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ δὲν ἐκρίθη ἀρκετὰ καλὸς χορευτὴς γιὰ νὰ παίξῃ ὁ ἴδιος στὸ περίφημο βάλς τῆς «Εὔθυμης Χήρας» φυσικὰ καὶ ἡ Ζαννὲτ Μακντόναλντ εἶχε ἀντικατασταθῇ ἀπὸ μιὰ ἐξ ἐπαγγέλματος χορεύτρια.

Ἀκόμη καὶ ὁ Τζῶρτζ Ράφτ μολονότι ἐξ ἐπαγγέλματος χορευτής ὑποχρεώθηκε νὰ δώσῃ τὴν θέσι του σὲ ἕναν ἀνώνυμο χορευτὴ γιὰ ἕνα νούμερο τοῦ φίλμ «Κλεμμένη Ἁρμονία».

Ἐπίσης στὸ «Παραδείσιο Πουλὶ» οἱ περίφημες σκηνὲς μέσα στὴ θάλασσα γυρίσθηκαν μὲ κολυμβητὰς ποὺ ντουμπλάριζαν τὴν Ντολορὲς ντὲλ Ρίο καὶ τὸν Τζόελ Μὰκ Κρή

Στὸ τελευταῖο του φίλμ ὅμως «Μοντέρνοι Καιροὶ» ὁ Σαρλὼ τραγουδοῦσε ὁ ἴδιος τὸ τραγοῦδι τοῦ καμπαρέ: «Γυρεύω τὴν Τιτίνα».

ΣΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

Ὁ μαῖτρ ντ' ὀτὲλ τοῦ Μπράουν Ντέρμπυ, στὸ ὁποῖο συνηθίζουν νὰ γευματίζουν οἱ περισσότεροι ἀστέρες, ἀπεκάλυψε μερικὲς ἀπὸ τὶς συνήθειες τῶν διαφόρων στάρ:

Ὁ Τζῶρτζ Ράφτ δὲν τρώγει ποτὲ σ' ἕνα τραπέζι στὸ ὁποῖο κάθονται πέντε ἄτομα.

Ἡ Μαίρη Μπράϊαν ἀρχίζει πάντα τὸ γεῦμα της μὲ ἕνα φλυτζάνι καφέ

Ὁ Τζαίημς Στιοάρτ κουβαλᾷ πάντα τὴν πετσέτα του μέσα στὴν τσέπη του

Ὁ Ρίτσαρντ Γκρὴν παραγγέλλει πάντα πάπια ψητή. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ τὴν παραγγέλλει κοκκινίζει!

Ἡ Μαρλένε Ντήτριχ θέλει νὰ τὴν περιποιῆται πάντοτε τὸ γκαρσόνι ποὺ ξέρει γερμανικά

Ὁ Οὐΐλλιαμ Πάουελ δὲν κάθεται ποτὲ σ' ἕνα τραπέζι ἂν δὲν ἐξετάσῃ προηγουμένως τὴν στερεότητά του καὶ αὐτὸ γιατὶ μιὰ φορὰ ἕνα τραπέζι ὑπεχώρησε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τὸ πλούσιο γεῦμα του

Ἡ Ροζαλὶντ Ρούσσελ θέλει νὰ εἶνε πάντοτε τὸ τραπέζι της στολισμένο μὲ γαρύφαλλα.

Τὸ ἀγαπημένο φαγητὸ τῆς Ἂν Σόθερν εἶνε τὰ μακαρόνια Ἴσως ἐπειδὴ ἡ μητέρα της ἦταν Ἰταλίδα

Ἡ Μπέτυ Νταίβις δὲν τρώγει ποτὲ κρέας.

Ἡ Ἄλις Φαίη ἀγαπᾷ πολὺ τὰ φροῦτα καὶ τὰ γλυκά.

Τέλος ἡ Τζόαν Κράουφορντ τρώγει ἐλάχιστα Τὸ συνηθισμένο της φαγητὸ εἶνε λαχανικὰ καὶ φροῦτα

ΣΤΑΡ - ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε συγχρόνως καὶ πολὺ καλοὶ μουσικοί.

Ὁ Τζένε Ράϋμοντ, ὁ Λιονὲλ Μπάρρυμορ, ἡ Ἰρὲν Ντάν, ὁ Τσάρλς Κόλλινς, ἡ Κλαὶρ Τρέβορ, ἡ Τζαίην Γουΐδερς, ὁ Μικαὲλ Βώλεν, ἡ Μαὴ Γουέστ καὶ ἡ Γκραίης Ἄλλεν παίζουν θαυμάσιο πιάνο.

Ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ παίζει βιολί, ὁ Ἄρπο Μὰρξ παίζει ἅρπα (ὄνομα καὶ πρᾶγμα δηλαδή), ἡ Ἀννίτα Λουΐζ παίζει ἐπίσης ἅρπα τόσο καλά, ὅσο καὶ πιάνο.

Ἡ Ἐλίζα Λάντι παίζει ἀρμόνιο καὶ ἡ Μαρλένε Ντήτριχ βιολί. Τέλος ὁ Φρὰνκ Μόργκαν ἔχει εἰδικευθῇ στὸ νὰ βγάζῃ ἁρμονικώτατους ἤχους κτυπῶντας ποτήρια τῆς μπύρας.

Α. ΔΕΠ

63ον

— Θέλω νὰ πιστέψης, Ποπέττη ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι μόνο ἄνθρωπος τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔργων. Ἂς μιλήσωμε καθαρὰ μεταξύ μας. Ἦλθα ἐδῶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ σὲ κάμω δική μου καὶ ἐφρόντισα νὰ ἐφοδιασθῶ μὲ τὸ ποσὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐπαρκοῦσε γιὰ τὶς ἀνάγκες σου. Θέλεις νὰ μάθης πόσα χρήματα ἔφερα μαζί μου; Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα!

—Μισὸ ἑκατομμύριο! Καὶ ἔχετε αὐτὰ τὰ χρήματα ἐπάνω σας;

—Ναί.

—Ἀδύνατον! Εἶνε τόσο μεγάλο ποσό...

—Ἀδύνατον; Ὤ, ὡραία μου, Ποπέττη, τώρα θὰ σοῦ ἀποδείξω ἐγώ, ὅτι στὸν ἀληθινὸ ἔρωτα ὅλα εἶνε δυνατά.

Ἔφερε τὸ χέρι στὴν τσέπη του καὶ ἀνεζήτησε τὸ πορτοφόλι του, τὸ μαῦρο ἐκεῖνο πορτοφόλι μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε βάλει χιλιάδες φράγκα καὶ μέσα στὸ ὁποῖο ἔκρυβε πολυτιμότατα ἔγγραφα.

Τὸ πορτοφόλι ὅμως δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ θέσι του. Τὸ εἶχε χάσει.

—Φοβερό! ἐψιθύρισε.

Καὶ μὲ καταφανῆ νευρικὴ ταραχή, ἄρχισε νὰ ψάχνη ὅλες τὶς τσέπες τῶν φορεμάτων του, γιὰ νὰ γίνη ἀφορμὴ μιᾶς νέας ἀτυχίας.

Στὴ βία του καὶ ταραχή του ἕνα γράμμα, ποὺ θὰ εἶχε πάρει ἴσως τὴν ἡμέρα ἐκείνη, διέφυγε τὴν προσοχή του καὶ ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια τῆς Ποπέττης.

—Ἀλλὰ τί ἐπάθατε, λοιπόν; ρώτησε γελῶντας ἡ συνομιλήτριά του.

—Συμφορά, μεγάλη συμφορά! Ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου, Ποπέττη.

—Ὄχι, δά...

—Τὸ πορτοφόλι μου, ναί. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου γιὰ τὶς πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ποὺ ἔχει μέσα, ὅσο μ' ἐνδιαφέρουν μερικὰ ἔγγραφά μου.. Ὤ πρέπει νὰ τρέξω γιὰ νὰ ψάξω παντοῦ.

—Θὰ φύγετε, λοιπόν;

—Εἶνε ἀνάγκη, Ποπέττη.

—Κι' ἐμένα;

—Θὰ σὲ ξαναβρῶ. Ἴσως ἀπόψε, ἴσως αὔριο. Τώρα, ὅμως, εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ βρῶ τὸ πορτοφόλι μου.

Καὶ ἔφυγε ταραγμένος καὶ βιαστικός, τρέχοντας σὰν τρελλός..

⁂

Ὅταν ὁ κόμης Λαντὼμ ἔφυγε, ἡ Ποπέττη ἔσκυψε καὶ ἐπῆρε τὸ γράμμα ἐκεῖνο, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγες μόλις στιγμὲς εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη του. Τὸ ἔκρυψε μέσα στὸ στῆθος της καὶ ἐπερίμενε.

Στὸ μεταξὺ ὁ Τὸμ Κόξ, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος κύριος ἔφυγε κατὰ τρόπο βιαστικὸ καὶ παράδοξο, ἐθεώρησε περιττὸ πιὰ νὰ κρύβεται καὶ ἐπέστρεψε κοντὰ στὴν Ποπέττη:

—Λοιπόν; τὴν ρώτησε.

—Ὕποπτος πολύ. Θέλει νὰ μοῦ δώση μισὸ ἑκατομμύριο γιὰ νὰ σ' ἐγκαταλείψω.

—Διάβολε! Ἦλθε ὡς ἐραστής λοιπόν;

—Δὲν ξέρω, καὶ ἴσως δὲν θὰ τὸ μάθω ποτέ. Ἔχασε λέει τὸ πορτοφόλι του μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε τὸ μισὸ ἑκατομμύριο καὶ τώρα τρέχει μήπως κατορθώσει καὶ ξαναβρῆ ὅ,τι ἔχασε...

—Τὸ πορτοφόλι του, δηλαδή;

—Ναί, καὶ ἴσως καὶ ἕνα γράμμα, ποὺ τοῦ ἔπεσε ἐδῶ καὶ τὸ ἐπῆρα ἐγώ.

—Δῶσέ μου το, Ποπέττη, ἴσως τὸ γράμμα αὐτὸ μᾶς πῆ περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ μᾶς ἔλεγε ὁ κύριος αὐτὸς μὲ τὰ μισὸ ἑκατομμύριο.

Ἡ Ποπέττη ἔδωκε τὸ γράμμα στὸν ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος μόλις ἔρριξε μιὰ μόνη ματιὰ στὴν ἐπιγραφή, ἔμεινε κατάπληκτος. Τὸ γράμμα διευθυνόταν πρὸς τὸν κόμητα Λαντώμ.

—Ὤ, ὤ! ἐψιθύρισε ὁ Τὸμ Κόξ. Ὁ κόμης Λαντώμ, λοιπόν, εἶνε ὁ κύριος μὲ τὸ μισὸ ἑκατομμύριο!

Καὶ χαμογελῶντας, εἶπε ἱκανοποιημένος:

—Ἂς δοῦμε τώρα καὶ τί γράφουν στὸν κόμητα Λαντώμ.

Καὶ ἀνοίγοντάς το ἀμέσως ἐδιάβασε:

«Ἀγαπημένε μου κόμη Λαντώμ,

»Σὲ δικαιολογῶ που δὲν ἔρχεσαι πιὰ νὰ μὲ βλέπης. Βέβαια, εἶσαι ἀρραβωνιασμένος τώρα μὲ τὴν δεσποινίδα Βαλερὺ καὶ μιὰ ἐπίσκεψίς σου στὸ σπίτι μου θὰ παρεξηγηθῆ. Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως καθόλου. Τὰ ἔγγραφά σου τὰ φυλάττω στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου ἀσφαλέστατα. Ἐγὼ δὲ κατοικῶ πάντοτε στὴν ὁδὸ Κήπων ἀριθμὸς 78. Θὰ σὲ περιμένω νάρθης νὰ μ' ἐπισκεφθῆς, ὅταν κάμης τοὺς γάμους σου.

ΛΥΔΑ ΜΠΟΝΤΟΥ»

—Ἔξοχα! ἐφώναξε ὁ Τὸμ Κόξ. Ἀνακαλύψαμε τέλος πάντων τὰ πραγματικὰ ἴχνη τοῦ κατεργάρη αὐτοῦ, ποὺ λέγεται κόμης Λαντώμ. Θὰ μάθω τί καπνὸ φουμάρει ἡ κυρία αὐτὴ κι' ἐγὼ μὲ τὸν φίλο μου Ζεφρουὰ θὰ βροῦμε τρόπο νὰ εἰσχωρήσουμε στὸ σπίτι της καὶ νὰ κλέψωμε τὰ ἔγγραφα τοῦ περιφήμου αὐτοῦ κόμητος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ μάθωμε πολλὰ τὰ ἰδιαίτερά του. Πᾶμε τώρα, Ποπέττη.

ΜΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΑΛΛΟΝΗ

—Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ δώσετε αὐτὸ τὸ ἐπισκεπτήριο στὴν κυρία...

Ἕνας κύριος, κομψότατα ντυμένος, μὲ ξανθὸ μουστάκι, ἔδωσε στὴ μικρὴ ὑπηρέτρια τὴν κάρτα, καὶ αὐτὴ ἐξηφανίσθη ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὸ μετάξινο παραπέτασμα.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ συνέβαινε ἕνα πρωϊνὸ μπρὸς στὴν ἐξώπορτα ἑνὸς πολυτελοῦς μεγάρου τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, στὴν ὁδὸ Κήπων ἀριθ. 72. Τὸ μέγαρο αὐτὸ ἀνῆκε στὸν Μαυρίκιο Μποντοῦ, ἀπὸ ἑνὸς ἔτους καὶ περισσότερο ὅμως, κατοικοῦσε σ' αὐτὸ μόνη ἡ σύζυγός του.

Ἡ ὑπηρέτρια μπῆκε στὸ μπουντουὰρ τῆς κυρίας Μποντοῦ, ὅπου τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς ἐτελείωνε τὴν τουαλέττα της, καὶ τῆς παρουσίασε τὸ ἐπισκεπτήριο.

—Ταγματάρχης Λίγκολν; Δὲν ξέρω κανένα ταγματάρχη Λίγκολν, εἶπε ἡ πραγματικῶς ὡραία κυρία, καθὼς ἐστριφογύριζε μέσα στὰ χέρια της τὴν κάρτα. Τί θέλει αὐτὸς ὁ ταγματάρχης ἀπὸ μένα;

—Δὲν ξέρω κυρία. ζητεῖ νὰ σᾶς μιλήση.

—Νέος ἢ γέρος;

—Ὡς σαράντα ἐτῶν, κυρία. Ἴσως κάνα καὶ μικρότερος. Ἔχει πολὺ λεπτὸ παρουσιαστικό.

—Ἂς τὸν δῶ λοιπόν.

Ἡ Λύδα ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸν καθρέφτη, ποὺ ἔφθανε ὡς τὴν ὀροφή, παρετήρησε τὸ ὅλον της, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁμολογουμένως ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐχαριστημένη, μπῆκε μετὰ στὴν αἴθουσα ὑποδοχῆς καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα παρετήρησε τὸν ὑψηλὸ ἄνδρα, ποὺ ἀντὶ στρατιωτικῆς στολῆς, ἐφοροῦσε κομψὸ κοστοῦμι ἐπισκέψεως, στὸ δὲ γαντοφορεμένο χέρι του ἐκρατοῦσε τὸ κυλινδρικὸ του καπέλλο.

—Ὁ ταγματάρχης κύριος Λίγκολν; ρώτησε ἡ Λύδα προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος του.

—Στὶς διαταγές σας, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος. Ἀναμφιβόλως ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ μιλῶ μὲ τὴν κυρία Μποντοῦ;

—Εἶμαι ἡ ἰδία, κύριε.

—Τότε ἐπιτρέψτε μέ, κυρία Μποντοῦ νὰ σᾶς μεταβιβάσω κατ' ἀρχὴν τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ κυρίου συζύγου σας.

Ἡ Λύδα ταράχθηκε κάπως, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μόνη στιγμή. Μετὰ ρώτησε ἀτάραχα:

— Εἴδατε, κύριε ταγματάρχα τὸν σύζυγό μου;

—Πρὸ δεκατεσσάρων ἀκριβῶς ἡμερῶν συναντηθήκαμε στὸ Κάϊρο, στὸ «Βασιλικὸ Ξενοδοχεῖο». Εἴχαμε καθήσει στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου, ρεμβάζοντας μπρὸς στὰ θολὰ νερὰ τοῦ Νείλου. Θυμηθήκαμε τὸ Παρίσι, ὁ δὲ κύριος Μποντοῦ, στὴν ἀνάμνησι τῆς ἀγαπημένης του συζύγου, μοῦ εἶπε:

«—Μὴ ξεχάσης, κύριε ταγματάρχα, ὅταν θὰ πᾶς στὸ Παρίσι, νὰ ἐπισκεφθῆς καὶ τὴν σύζυγό μου καὶ νὰ τῆς πῆς ὅτι ὁ νοῦς μου εἶνε πάντα σ' αὐτήν. Πρόσφερέ της τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ εἶνε εὐγνώμων».

Ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ ὁ ταγματάρχης Λίγκολν παρακολουθοῦσε τὸ πρόσωπο τῆς χρυσομαλλούσας γυναίκας, ἀλλὰ οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου της συνεστάλη, οὔτε τὸ στῆθος της ἄρχισε νὰ ἀνεβοκατεβαίνη γρηγορώτερα.

Μὲ ἀβρὸ χαμόγελο, ἡ Λύδα ἅπλωσε τὸ χέρι της στὸν ταγματάρχη καὶ εἶπε:

—Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία, κύριε ταγματάρχα, καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τοὺς χαιρετισμοὺς ποὺ μοῦ φέρνετε ἐκ μέρους τοῦ συζύγου μου. Πῶς εἶνε ὁ Μαυρίκιος; Ἐβελτιώθη ἡ ὑγεία του; Τί σκέπτεται νὰ κάμη; Θ' ἀργήση ἀκόμη νὰ ἐπιστρέψη;

—Φαίνεται δυστυχῶς, ὅτι θὰ μείνη λίγο καιρὸ ἀκόμη μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπεκρίθηκε ὁ Λίγκολν μολονότι αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του πολὺ καλά. Τὸ κλῖμα τοῦ Καΐρου τὸν ὠφέλησε πολύ. Σκεπτόταν νὰ πάη στοὺς καταρράκτες τοῦ Νείλου.

—Πόσο καιρὸ θὰ μείνετε στὸ Παρίσι, κύριε ταγματάρχα; ρώτησε ἡ ὄμορφη χρυσομαλλοῦσα κυρία. Μήπως εἶνε ἀδιακρισία νὰ σᾶς ρωτήσω ἀκόμη, ἐὰν θὰ μείνετε ἐδῶ χάριν ὑποθέσεων ἢ χάριν διασκεδάσεως;

—Κυρία, ἀπεκρίθηκε ὁ ταγματάρχης, ἐνῷ χαμογελοῦσε, δὲν μπορεῖ νὰ βρίσκεται κανεὶς στὸ Παρίσι χωρὶς νὰ διασκεδάζη... Πράγματι μερικὲς ὑποθέσεις μ' ἔφεραν στὸ Παρίσι, ὅπου δὲν ἦλθα μόνος.

—Σᾶς συνοδεύουν λοιπόν; ρώτησε ἡ Λύδα μ' ἐνδιαφέρον.

—Μάλιστα, κυρία. Μὲ συνοδεύει καὶ ὁ ἀνεψιός μου λόρδος Χάρρυ Ντούμφορντ.

—Πῶς κύριε ταγματάρχα, ἔχετε καὶ τόσο μεγάλο ἀνεψιό; ρώτησε γελῶντας ἡ κυρία Μποντοῦ. Ὡστόσο ἐσεῖς φαίνεσθε ὅτι ἔχετε ἡλικία...

— Συγγνώμην, κυρία. Ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ ἀνεψιός σας εἶνε νέος ἀκόμη, ἐκληρονόμησε πολλὰ ἑκατομμύρια καὶ τὸν τίτλο τοῦ λόρδου. Εἶνε ἕνας πολὺ ἀξιαγάπητος νέος.

—Κύριε ταγματάρχα, μοῦ ἐκινήσατε τὴν περιέργεια καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω τὸν κύριο ἀνεψιό σας, εἶπε ἡ κυρία Μποντοῦ.

—Ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ τὸν φέρω ἐδῶ νὰ σᾶς τὸν συστήσω. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, ἐὰν τὸν ἐπαίρνατε ὑπὸ τὴν προστασία σας. Ὁ Χάρρυ εἶνε μὲν ἀξιαγάπητος νέος, εἶνε ὅμως καὶ λίγο δειλός. Κι' αὐτὸ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἔζησε τὸν περισσότερο καιρὸ στὰ κτήματά του τῆς Σκωτίας.. Πρὸ πάντων ἀπέναντι τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἀρκετὰ ἀδέξιος. Γι' αὐτὸ ἤρθαμε στὸ Παρίσι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ βρῶ ἕνα κατάλληλο σπίτι, ὅπου νὰ τὸν ἀφήσω ἕξ μῆνες γιὰ νὰ μπορέση νὰ μάθη τὸν τρόπο τοῦ φέρεσθαι τῶν Γάλλων. Ἐννοεῖται ὅταν βρῶ καμμιὰ ἐξέχουσα καὶ πλουσία γαλλικὴ οἰκογένεια, τότε μόνο θὰ μπορέσω ἥσυχος ν' ἀφήσω τὸν ἀνεψιό μου.

Ἡ ὡραία κυρία φαινόταν σὰν νὰ σκεπτόταν. Μετὰ ἀνεκάθησε στὸ κάθισμά της καὶ μὲ μισοκλεισμένα μάτια εἶπε:

—Φέρτε μου τὸν ἀνεψιό σας! Ἔχω μιὰ γνωστὴ καὶ ἐξαίρετη κυρία, ἡ ὁποία πρόθυμα θ' ἀνελάμβανε νὰ τὸν κάμη τέλειο Γάλλο. Ἐπὶ πλέον φιλοδοξῶ κι' ἐγὼ νὰ συντελέσω κάπως στὴν μεταμόρφωσι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ Ἄγγλου. Πρέπει νὰ εἰσαχθῆ στὴ σχολὴ τῆς ζωῆς καὶ ἐδῶ στὸ Παρίσι ἡ σχολὴ αὐτὴ ὀνομάζεται «σχολὴ τῶν γυναικῶν»

—Κι' ἐγὼ αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶμαι, κυρία, πρόσθεσε ὁ ταγματάρχης Λίγκολν. Ἐπιτρέψτε μὲ τώρα νὰ φιλήσω τὸ χέρι σας καὶ νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω.

⁂

Ὅταν ὁ ταγματάρχης Λίγκολν ἔφυγε, ἡ κυρία Λύδα μπῆκε καὶ πάλι στὸ μπουντουὰρ της σκεπτική. Φαινόταν πολὺ ταραγμένη, τὸ στῆθος της ἔπαλλε βιαστικὰ καὶ τὰ μάτια της ἀστραποκοποῦσαν.

—Τρελλὸς δὲν εἶνε οὔτε φαίνεται, γιὰ τέτοιος αὐτὸς ὁ ταγματάρχης, εἶπε τέλος διότι κάθε του λέξις ἔδειχνε ὅτι ὄχι μόνον ἔχει σωστὰ μυαλά, ἀλλὰ εἶνε καὶ πολὺ λεπτὸς καὶ φρόνιμος... Τότε ὅμως πῶς τοῦ κατέβηκε νὰ παρουσιασθῆ μπροστά μου καὶ νὰ μοῦ φέρη τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ συζύγου μου, τὸν ὁποῖο δῆθεν συνήντησε στὸ Κάϊρο;... Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀκατανόητο. Μήπως ὑπάρχει κανεὶς ποὺ γυρίζει τὸν κόσμο μὲ τὸ ὄνομα Μαυρίκιος Μποντοῦ;

Ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἀπορίας καὶ μετὰ ἐσυνέχισε:

—Δὲν μοῦ φαίνεται ἀδύνατο αὐτό... Ὑποθέτω ὅμως μᾶλλον ὅτι ὁ κύριος ταγματάρχης, ἐπιζητῶντας τὴν γνωριμία μου, μετεχειρίσθη αὐτὸ τὸ μικρὸ ψέμα. Μήπως μὲ εἶδε στὸ θέατρο ἢ ποὺ θενὰ ἀλλοῦ;... Ἀρχίζει νὰ μ' ἐνδιαφέρη ἡ γνωριμία του, πολὺ περισσότερο ὅμως ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω τὸν νεαρὸ ἀνεψιό του, ποὺ εἶνε κάτοχος τόσων ἑκατομμυρίων. Αἱ Πρέπει νὰ τελειώνω μὲ τὸ Παρίσι... Αὐτὴ ἐδῶ ἡ ἱστορία ἀρχίζει νὰ μὲ στενοχωρῆ. Εἶνε μιὰ θαυμασία περίστασις, τὴν ὁποία ἂν κατώρθωνα νὰ ἐκμεταλλευθῶ, ἴσως μιὰ μέρα νὰ παρουσιαζόμουν στὴν μεγάλη κοινωνία τῆς Ἀγγλίας. Αὐτοὶ οἱ ξυδ Ἄγγλοι μποροῦν πολὺ εὔκολα νὰ μὲ βοηθήσουν...

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΛΙΓΚΟΛΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ

Ἐνῷ ἡ Λυδία Μποντοῦ μονολογοῦσε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὸ μπουντουάρ της, ὁ ταγματάρχης Λίγκολν, ἀνέβαινε σ' ἕνα ἀνοιχτὸ ἁμάξι καὶ διέταζε τὸν ἁμαξᾶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα καὶ νεώτερα ξενοδοχεῖα τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.

—Τὴν ἐγνώρισα κατὰ βάθος, ἐψιθύριζε μέσα του. Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶνε μιὰ τυχοδιώκτρια καὶ μάλιστα τοῦ χειρίστου εἴδους. Ξέρει καλὰ ὅτι δὲν συνήντησα τὸν ἄνδρα της καὶ ὅμως ὑπέστη τὸ πῶς ἄρχισε νὰ τσιμπᾶ. Ὁ μικρὸς λόρδος μὲ τὰ ἑκατομμύρια τῆς ἔκαμε ἐντύπωσι καὶ θέλει νὰ εἶνε θελκτικωτάτη. Θαρρῶ δὲ ὁμολογήσω ὅτι ἡ συνομιλία της κτύπημα εὔκολα καὶ ὀφείλω τὸν γνωρίσω. Ὡραία!...

Τὸ ἁμάξι σταμάτησε ἐκείνη τὴ στιγμή, μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο, στὴν εἴσοδο τοῦ ὁποίου πλῆθος ὑπαλλήλων ὑπεδέχθη μὲ σεβασμὸ τὸν διακεκριμένο ξένο τους.

Ὁ ταγματάρχης μπῆκε ἀμέσως στὸ διαμέρισμά του, ὅπου ἕνας νέος κομψότατα ντυμένος καὶ ἀρκετὰ ὡραῖος σηκώθηκε κι' ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

—Πῶς εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ ταγματάρχης. Μὲ συγχωρεῖς γιατὶ ἄργησα λίγο, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, μὲ κρατοῦσε μιὰ θελκτικωτάτη Παριζιάνα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

Ἔκζεμα (Γ')

Προκειμένου νὰ σᾶς γράψω πλέον γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ἐκζεμάτων, θὰ ἀρχίσω ἀπὸ τὴν δίαιτα ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν οἱ πάσχοντες ἐφόσον ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογή της παίζει τὸν σπουδαιότερο ρόλο ἀποτελῶντας τὰ τρία τέταρτα σχεδὸν τῆς ριζικῆς θεραπείας.

Στὸ ζήτημα τῆς διαίτης πρέπει νὰ προσέξετε γιὰ τὸν λόγον ὅπως σᾶς ἀνέπτυξα λεπτομερῶς στὰ προηγούμενα μαθήματά μου ὅτι δὲν εἶνε τὸ ἔκζεμα ἁπλῶς μία τοπικὴ ἐκδήλωσις, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα (ἀντίδρασις) μιᾶς ἄλλης ἐσωτερικῆς διαταραχῆς τοῦ ὀργανισμοῦ. Συνεπῶς, κάθε ἐρεθιστικὴ τροφὴ ἔχει ὡς ἀντίκτυπο της εἰς τὸ ἔκζεμα τὴν ἐπιδείνωσιν του καὶ τὴν ἐπέκτασιν. Σᾶς δίνω παρακάτω τὸν διαιτητικὸ πίνακα ποὺ πρέπει νάχουν ὑπ' ὄψιν τους ὄχι μόνον οἱ ἐκζεματικοί, ἀλλὰ καὶ ὅσοι πάσχουν καὶ ἀπὸ ἁπλῆ ἀκόμη δερμίτιδα ἢ ἀναφυλαξίαν:

Καὶ πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ καταργηθοῦν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ τροφὴ τὰ παρακάτω εἴδη: **Κρέατα.** Τὸ βωδινό, τὸ χοιρινὸ καὶ ὅλα τὰ παστὰ κονσερβοποιημένα ἢ ἁλίπαστα: χοιρομέρια, λουκάνικα, σαλάμια, μορταδέλα. Ἐπίσης τὰ κυνήγια ἐν γένει: λαγοί, μπεκάτσες, ἀγριόχοιροι. Μιὰ ἐπίκαιρος παρατήρησις εἶνε ὅτι μὲ τὴν ἀναγκαστικὴν ἔλλειψιν τῶν κρεάτων αὐτῶν καὶ τῶν ἁλμυρῶν πολλοὶ πάσχοντες ὑπὸ ἐκζεμάτων ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν; ἰάθησαν πλήρως ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης θεραπείας.

Ἁλμυρὰ καὶ θαλασσινά. Σαρδέλλες βαρελιοῦ. βακαλάος, ρέγγες, τόννος. λακέρδα, τουρσιὰ διάφορα, πιπέρι, μουστάρδα, καὶ ὅλα τὰ θαλασσινά: ἀστακός. γαρίδες καραβίδες, μύδια. γλῶσσα, καλαμάρια χταπόδι, σουπιὲς καὶ γενικῶς τὰ ψάρια καὶ οἱ κονσέρβες των.

Χόρτα. Τὰ κουνουπίδια μπρόκολα, σπαράγγια, κάρδαμο

Φροῦτα. Οἱ φράουλες καὶ τὰ φραγκοστάφυλα.

Τυριά. Τὰ ροκφόρ, βιτσερις.

Ποτά. Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἐν γένει καὶ τὸ ξύδι.

Ζεστικά. Οἱ δυνατοὶ καφέδες, τὰ τσάγια καὶ ἰδιαιτέρως ἡ σοκολάτα καὶ τὸ κακάο.

Οἱ πάσχοντες ἂς προτιμοῦν τὰ κατωθι εἴδη καὶ τροφάς.

Κρέατα. Τὸ μικρὸ ἀρνάκι, κοτόπουλο, γαλόπουλο καὶ τὰ μικρὰ περιστέρια. Προτιμότερον αὐτὰ νὰ τρώγωνται τῆς σχάρας ἢ τοῦ φούρνου καὶ ὄχι μαγειρευτά.

Σοῦπες. Σοῦπες μὲ χόρτα ἢ μὲ γάλα.

Γαλακτερά. Τὸ γάλα καὶ ὅλα τὰ παρασκευάσματά του. Ἐκτὸς ἂν τὸ ἔκζεμα ἢ ἡ δερματικὴ ἐκδήλωσις ὀφείλεται σὲ ἀναφυλαξία, ὁπότε τὸ γάλα καὶ ἐν γένει τὰ γαλακτερὰ ἀπαγορεύονται ἀπόλυτα.

Ζυμαρικά. Ὅλα ἐν γένει.

Χόρτα. Πατάτες βραστές πουρές φασόλια, φακές, μπιζέλια, ρεβύθια, φρέσκα φασόλια καὶ μπιζέλια ραδίκια. μαρούλι. καρότα, σέλινο, ἀντίδια καὶ κάστανα.

Τυριά. Φέτα ἀνάλατη, μυζήθρα ἀνάλατη, κασέρι φρέσκο.

Ποτά. Λίγο κρασὶ ἀνακατωμένο μὲ νερό.

Γλυκίσματα. Ὅλα ἐν γένει ἐκτὸς τῶν παρασκευασθέντων μὲ σοκολάτα, κακάο καὶ φράουλες.

Τὸν πίνακα αὐτὸν φυλάχτε τον. Ἂν δὲν σᾶς χρειασθῆ προσωπικῶς, ὡρισμένως θὰ χρειασθῆ σὲ κάποιον συγγενῆ σας ἢ γνωστὸν στὸν ὁποῖον θὰ παράσχετε τὴν μεγαλύτερη ἐκδούλευσι δίνοντάς τον ἐφόσον — καθὼς εἴπαμε — ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τῆς διαίτης ἀποτελεῖ τὰ τρία τέταρτα τῆς ταχείας καὶ ριζικῆς θεραπείας τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦν οἱ ἐκζεματικοί.

Γενικῶς τέλος οἱ ἐκζεματικοὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν ἀπολύτως τὴν χρῆσιν σάπωνος, κολωνίας ἢ οἰνοπνεύματος πρὸς καθαρισμὸν τῶν πασχόντων μερῶν, ὡς καὶ τὴν διαμονὴν των εἰς παραθαλάσσια μέρη. Ὁ καθαρισμὸς πάσης ἐκζεματικῆς ἐπιφανείας ἢ καὶ ἁπλῆς δερμίτιδος ἀκόμα πρέπει νὰ γίνεται διὰ κρόκων αὐγοῦ ὡς ἑξῆς: Μέσα εἰς μίαν λεκάνην ἀναταράσσονται καλῶς δύο κρόκοι αὐγῶν μετὰ τριῶν ποτηριῶν χλιαροῦ ὕδατος. Μὲ τὸ ἀφρῶδες αὐτὸ μῖγμα καὶ μ' ἕνα κομμάτι βαμβάκι καθαρίζει τις τὴν πάσχουσαν δερματικὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατόπιν τὴν ἀποπλύνει διὰ χλιαροῦ ὕδατος. Ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς ἐλαττώνει τὸν ἐρεθισμὸν καὶ ἀπαλλάσσει τὸν πάσχοντα ἀπὸ τῶν δυσόσμων ἐκκρίσεων καὶ τῶν λεπίων τοῦ ἐκζέματός του, ἐπιφέρων συγχρόνως καὶ σημαντικὴν καταπράϋνσιν τοῦ κνησμοῦ καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων ἐνοχλήσεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ: Σύγχρονος θεραπεία τῶν ἐκζεμάτων.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Γιὰ κάθε ἀπάντησι δικαίωμα δημοσιεύσεως δραχμὰς 20

Κάτια, Ζ Πειραιᾶ: Νὰ πλένεσθε πάντοτε μὲ μόλις χλιαρὸ νερό. Νὰ χρησιμοποιῆτε δὲ μὲ βαμβάκι τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Μπιμπορὰτ ντὲ σοὺντ 1,25 γρ. Γλυκερίνη 1 0γρ. Ὑντρολὰτ ντὲ φλὲρ 155 γρ.

Τὴν ἰδία λοσιὸν θὰ χρησιμοποιῆτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας ἐπὶ δίμηνον, ὁπότε καὶ μοῦ ξαναγράφετε. Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε, ἀλλ' ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος νὰ ἀλείφετε ὅλον σας τὸ πρόσωπον μὲ ἕνα βαμβάκι καὶ λίγο νωπὸ χυμὸ λεμονιοῦ. Μετὰ ἕνα τέταρτον δὲ νὰ ξεπλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Τὰ στίγματα τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χεριῶν, καθὼς μοῦ τὰ περιγράφετε πρόκειται περὶ ποικιλλοχρώμου πιτυριάσεως καὶ ὄχι περὶ πανάδων. Μόνον διὰ προσωπικῆς ἐξετάσεως δύναμαι νὰ ἀποφασίσω περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς θεραπείας των. Δέχομαι Σόλωνος 40, 11 — 1 καὶ 4 — 6. Τὰς Κυριακὰς μόνον 11 — 12 π.μ.

Αὐγή: Νὰ πλένεσθε μὲ μόλις χλιαρὸ νερὸ τὸν χειμῶνα καὶ μὲ κρύο τὸ καλοκαίρι. Νὰ χρησιμοποιῆτε ἐπὶ τρίμηνον τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ἀλκοὸλ καμφρὲ 15 γρ. Βάμμα βενζόης 7,50 γρ. Ὕδωρ Κολωνίας 30 γρ. Ὕδωρ ἀπεσταγμένον 100 γρ.

Τὴν λοσιὸν αὐτὴν θὰ χρησιμοποιῆτε τόσον γιὰ τὸ βραδυνὸ καθάρισμα ὅσον καὶ πρὸ τῆς πούδρας. Κατόπιν δὲ μοῦ ξαναγράφετε. Κρέμες καὶ σαποῦνι ὄχι. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς μύτης νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματοῦχα. Νὰ εἶσθε τακτικὴ στὸ στομάχι. Νὰ χρησιμοποιῆτε μαλακὰ καὶ καθαρὰ μανδήλια καὶ νὰ τὴν ἐπαλείφετε μὲ τὴν ἑξῆς πομάδα:

Λανολίνη 2 γρ., Βαζελίνη 2 γρ. Μποφὲτ ντὲ σοὺντ 0,05 ἐκ. Ἰχθυὸλ 0,12 ἐκ. Ἐργκοτὶν 0.12 ἐκ. Τεντοὺρ ντὲ καπσικοὺμ 4 σταγόνες.

Δημ. Τ. Λάρισαν.: Δυνατὸν νὰ πρόκειται περὶ λειχήνων, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ πρόκειται καὶ περὶ ἐκζέματος ἢ καὶ περὶ ψωριάσεως. Πάντως νὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἑξῆς θεραπεῖαν: Νὰ ἀποφεύγετε τὸ σαποῦνι στὸ μέρος ἐκεῖνο. Νὰ βάζετε κάθε βράδυ μερικὲς φρέσκες χλιαρὲς βορικοῦχες κομπρέσες. Κατόπιν δὲ νὰ ἐπικαλύπτεται τὴν δερματοπάθειαν μὲ τὴν ἑξῆς πομάδα:

Βαζελίνη 20 γρ., Λανολίνη 10 γρ. Ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ 0,50 ἐκ..

Νὰ ἀποφεύγετε χοιρινὰ παστά, θαλασσινά. κονσέρβες ἐν γένει καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα ποτά. Ἂν δὲν σᾶς περάση κατόπιν μηνὸς θεραπείας τότε νὰ μεταβῆτε εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐκεῖ δερματολόγων ἰατρῶν. Ἡ προσωπικὴ ἐξέτασις θὰ καθορίση τὸ εἶδος τῆς παθήσεώς σας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀβίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, δέον ἐπίσης νὰ ἀποστέλλεται ἐσωκλείστως καὶ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρός» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας. — Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δρχ. εἴκοσι (20) διὰ κάθε ἀπάντησιν.

Μάκην Μ. — Ἡ Γραφολόγος δὲν προλέγει μέλλοντα. Κάνετε λάθος. Ἁπλῶς περιγράφει τὸν χαρακτῆρα. Εἶσθε καλοκάρδος, ἀλλὰ ἐλαφρός. Σᾶς χαρακτηρίζει πολλὴ προσήνεια καὶ σᾶς ἀγαποῦν γι' αὐτό. Ἔχετε καλαισθησίαν καὶ εὐπρέπειαν, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ὠφελήση πολὺ εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας. Εἶσθε ἀκόμα διστακτικὸς στὶς ἀποφάσεις σας καὶ δὲν μελετᾶτε καλὰ πρὶν ἀποφασίσετε. Προσέξετε.

Ξανθὴ Θεσσαλονίκην. — Ὀνειροπολεῖτε πολὺ καὶ αὐτὸ βλάπτει τὴν εὐτυχίαν σας. Μὴν ζητεῖτε πράγματα ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις σας. Περιορισθῆτε σὲ κεῖνο ποὺ σᾶς δίνει ἡ τύχη καὶ προσπαθῆτε πάντοτε νὰ δημιουργῆτε χαρούμενες στιγμὲς στοὺς δικούς σας. Ἡ ζωή σας δὲν πρέπει νὰ ταράσσεται ἀπὸ ἐξάρσεις ρωμαντικές. Ἀγαπήσετε πιὸ πολὺ τὸ σπιτάκι σας τὸν ἄνδρα, τὸ παιδάκι σας καὶ θὰ εἶσθε μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ μιὰ καλὴ μητέρα.

Ξανθούλα — Ἔχετε πολλὲς ἀπαιτήσεις καὶ δὲν σκέπτεσθε ὥριμα. Οἱ γονεῖς ἔχουν πάντα δίκηο γιατὶ ἡ πεῖρα τοὺς ὁδηγεῖ στὴν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ ζῆτε ἤρεμη καὶ εὐτυχισμένη, προσπαθῆτε νὰ συμμορφωνεσθε μὲ τὰς συμβουλὰς τῶν δικῶν σας ποὺ θέλουν τὸ καλό σας. Τὰ φούμαρα ἑνὸς πρώτου ἔρωτος περνοῦν καὶ μένει ἡ ἀπογοήτευσις κατόπιν. Εἶσθε λίγο ἀπρόσεκτη καὶ ἐπιπόλαια.

Δίβα. — Ἔχετε δυνατὸν χαρακτῆρα καὶ αὐτοπεποίθησι. Πολὺ ὡραῖα προσόντα ποὺ θὰ σᾶς κάνουν νὰ προοδεύσετε καὶ ν' ἀτενίσετε τὴν ζωὴ χωρὶς φόβο. Μιὰ καλλιτεχνικὴ κλίσις σας μπορεῖ νὰ σᾶς ἀδικῆ ἀλλὰ ἔχετε ἀφ' ἑτέρου καὶ πρακτικὸν πνεῦμα ποὺ δὲν τὸ ἔχουν πολλοὶ ἄνθρωποι σήμερα. Δὲν συγχωρεῖτε ὅταν σᾶς πειράζουν καὶ εἶσθε ἀμείλικτη στοὺς ἐχθρούς σας. Μὴν τὸ κάνετε. Λίγη ἐπιείκεια δὲν βλάπτει ποτέ.

Μαρία Λουΐζα. — Ἰδιοσυγκρασία καλλιτεχνικὴ μᾶλλον καὶ ἐξαιρετικὰ φιλάρεσκη. Ὅσο κι' ἂν ἐπιτηδεύεσθε τὴν ἀφελῆ, ἔχετε μέσα σας τὸ αἴσθημα τῆς φιλαρεσκείας καὶ τῆς κοκέτας πολὺ ἀνεπτυγμένο. Ἀγαπᾶτε καὶ κρύβεσθε σᾶς ἀγαποῦν καὶ κάνετε πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνετε. Εἶσθε πολὺ φιλόκαλη καὶ σᾶς ἀρέσει ἡ τάξις. Δὲν συγκινεῖσθε φαινομενικά, ἀλλὰ μέσα σας εἶσθε Βεζούβιος κάτω ἀπὸ χιόνια ἀξιαπρεπείας.

Ἀποφασιστική. — Γράφετε σὲ γραφολόγο καὶ ὄχι σὲ μάντισσα. Τὸ γράμμα σας θὰ ἔπρεπε νὰ σταλῆ στὸν ὡροσκόπο Δόκτορα Κάμα. Ἔχετε χαρακτῆρα ἀπρόσεκτον καὶ λιγάκι φλύαρον, καλὴ καρδιὰ καὶ λίγη τάξι. Σᾶς ἀγαποῦν, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ὅσο ἐλπίζετε. Σᾶς ἀδικεῖ σ' αὐτὸ ἡ ἐλαφρότης σας. Ἂν μπορέσετε νὰ σοβαρευθῆτε λίγο θὰ γίνετε περιζήτητη στὶς συντροφιές

Ἀσυμπάθητη Μ. Α. — Ἔχετε τὸ ἐλάττωμα τῆς τσαπατσουλιᾶς καὶ τῆς ἀταξίας, πρᾶγμα ποὺ σᾶς ἀδικεῖ μπροστὰ σὲ ὅλους γι' αὐτὸ δὲν σᾶς συμπαθοῦν. Φροντίσετε νὰ διορθωθῆτε μόνη σας καὶ θὰ ἰδῆτε νὰ εἶσθε ἐπιθυμητὴ σὲ ὅλους τοὺς κύκλους. Δημιουργεῖτε μόνη σας τὴν ἀτμόσφαιραν ποὺ παγώνει τοὺς ἄλλους. Μελετήσετε, ἀγαπήσετε τὸ περιβάλλον σας καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσουν ὅλοι.

Η ΓΤΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΛΙΤΣΑ Π.

Εἶνε μερικὰ πράγματα ποὺ μιλοῦν μόνα τους. Γι' αὐτὸ στενοχωροῦμαι ὅταν βλέπω κοπέλλες ποὺ ἐνῷ δὲν εἶνε κουτές, ὡστόσο ἢ δὲν τὰ καταλαβαίνουν ἢ δὲν θέλουν νὰ ποῦν.

Στὴν τελευταία κατηγορία ἀνήκεις καὶ σύ, ἀγαπητή μου. Ἐνῷ δὲν φαίνεσαι νὰ εἶσαι κουτὸ κορίτσι, παραβλέπεις πράγματα οὐσιώδους σημασίας. Τί νὰ τὸ κάμης ἂν κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς σου δεχθῆ ὁ νέος αὐτὸς νάρθη στὸν πατέρα σου, ὅταν ἡ χειρονομία του αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε αὐθόρμητη, δὲν θὰ τὴν ὑπαγορεύη μιὰ πραγματικὰ ἀνώτερη ἀνάγκη, ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ σὲ κάμη δική του γιὰ πάντα; Ἔστω ὅτι τὸν πείθεις καὶ πάει.. Τί ἐκέρδισες; Ἂν δὲν σ' ἀγαπᾶ, μπορεῖ εὐκολώτατα νὰ ξαναφύγη! Καὶ ἐπειδὴ ἐμιλήσαμε γιὰ ἀγάπη, σ' ἐρωτῶ: Εἶσαι βέβαιη ὅτι ὁ νέος αὐτὸς σ' ἀγαπᾶ; Ὄχι. Τότε γιὰ τί τὸ παραβλέπεις αὐτό;

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης, εἶνε νὰ ἀκολουθήσης τοὺς δικούς σου καὶ νὰ σώσης τὴ σελίδα αὐτὴ τῆς ζωῆς σου. Εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμη ὥστε νὰ γράψης ἄλλες πολὺ ὡραιότερες σελίδες.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Στὴ μητέρα σου, ἡ ὁποία τόσο εὔκολα ἐδέχθηκε νὰ κάνη τὸν τόσο ἀμφίβολο αὐτὸν ἀρραβῶνα, μὰ καὶ ἀρκετὰ ὕποπτο, ὀφείλεις νὰ μιλήσης πρὶν ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Δὲν νομίζω διόλου ὅτι πρέπει νὰ τῆς ἀποκρύψης τὶς διαθέσεις ἐκείνου. Σὺ δὲ νὰ ἐξακολουθήσης νὰ τηρῆς τὴν στάσι ποὺ τηρεῖς ἕως τώρα καὶ νὰ φροντίσης νὰ μείνης ἀνεπηρέαστη ἀπὸ δάκρυα καὶ ἱκεσίες. Τὰ δάκρυα, σὲ στιγμὲς τέτοιες στὰ μάτια ἑνὸς ἀνθρώπου, κάθε ἄλλο παρὰ δάκρυα ἀγάπης μπορεῖ νὰ εἶνε. Μπορεῖ νὰ εἶνε δάκρυα ποὺ ἔρχονται στὰ μάτια, ἀπὸ λίγο ἐρεθισμὸ τῶν δακρυγόνων ἀδένων, ἀπὸ γενικὴ ὑπερδιέγερσι τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀπὸ . ἀπὸ . μὰ ὄχι ἐκεῖνα ποὺ πιστεύεις ἐσύ.

ΚΙΒΙ. Φ. Ν.

Δὲν ξέρω, ἀγαπητέ μου, ἂν ὑπάρχουν βιβλία ἐρωτικῆς διδασκαλίας. Μὰ καὶ ἂν ὑπῆρχαν, δὲν θὰ σοῦ τὰ συνιστοῦσα, γιατὶ δὲν πιστεύω πὼς προκειμένου νὰ κάμης μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι πρέπει νὰ τὴν διαβάσης κάπου, νὰ τὴν ἀποστηθίσης καὶ νὰ τὴν ἀπαγγείλης κατόπιν, ὅπως κάνεις μὲ τὰ φοιτητικά σου βιβλία.

Τὰ ἐρωτόλογα, ἔρχονται μόνα τους στὰ χείλη, συνοδευμένα μὲ δόσιν ἐξυπνάδας ἢ βλακείας ἀναλόγως

Ἄφησε λοιπὸν ν' ἀνέβουν καὶ στὰ δικά σου χείλη, μόνα τους, ὅταν θὰ ἔρθη ἡ στιγμή, χωρὶς ἐξαντλητικὲς προσπάθειες γιὰ νὰ εἶνε καὶ δροσερώτερα.

«ΑΝΑΞΙΟΠΑΘΩΝ»

Λυποῦμαι, ὅταν ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ βρίσκωμαι στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ πῶ πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν σὲ κείνους ποὺ μὲ διαβάζουν, τὴν ἐντύπωσι ὅτι μὲ διέπει ἀρκετὸς ἐγωϊσμὸς νὰ πιστεύω, ὅτι θεωρῶ τὴν κρίσι μου ὡς ἀλάνθαστη ἢ ὅτι ἔχω μονοπωλήσει τὴν ἐξυπνάδα.

Μὰ τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου; Εἶνε ὡρισμένα πράγματα στοιχειώδη τὰ ὁποῖα, ὅταν ἀγνοῇ κανείς, ἀναγκάζουν τὸν ἄλλον στοῦ ὁποίου τὴν ἀντίληψι ὑπέπεσε ἡ ἄγνοια αὐτή, νὰ ἐπαναστατήση. Δὲν θέλω νὰ ἀναφέρω ὡρισμένη περικοπὴ ἀπὸ τὸ γράμμα σου. Πάντως γιὰ νὰ μὲ ἀντιληφθῆς, σοῦ λέω ὅτι πρόκειται περὶ ἐκείνης μὲ τὰ πολλὰ ἀποσιωπητικά. Ἡ περικοπὴ λοιπὸν αὐτὴ προδίδει μιὰ ἀδικαιολόγητη γιὰ τὴν ἡλικία σου ἄγνοια, ὡρισμένων στοιχειωδῶν πραγμάτων. Καὶ ἀκόμη ὅτι δὲν ἔχεις ἀφομοιώσει τίποτε σχεδὸν ἀπ᾽ ὅ,τι ἐδιάβασες ἕως τώρα

Δὲν μπορῶ νὰ πολυλογήσω γιατὶ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος. Πάντως φρόντισε νὰ μάθῃς ἐκεῖνα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃς μάθει ἕως τώρα. Νὰ σπεύσῃς μάλιστα, γιατὶ στὴν τετάρτη δεκάδα, δύσκολα μαθαίνονται...

Κα ΡΕΑ Ρ.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἦταν ἕνα ἀνδρόγυνο ἀγαπημένο. Ὅλοι τοὺς ἐζήλευαν, γιατὶ μολονότι δώδεκα χρόνια παντρεμένοι ζοῦσαν πάντα σὰν ἐρασταὶ καὶ ὅταν ἤθελε κανεὶς νὰ φέρῃ παράδειγμα συζυγικῆς πίστεως, ἐπρόφερε τὰ δυὸ ὀνόματα: «Κύτταξε τον Κώστα κα τὴ Μαίρη εἶνε τόσα χρόνια παντρεμένοι καὶ ἀγαπιοῦνται σὰν τὴν πρώτη στιγμή.»

Μὰ κακὴ μοῖρα φθόνησε τὴν εὐτυχία τους. Ἡ Μαίρη ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ ἀνακαλύπτῃ πὼς ἕνας φίλος τοῦ συζύγου της εἶχε πιότερα ἀπ᾽ αὐτὸν χαρίσματα: Ἦταν πιὸ κομψός, πιὸ ἔξυπνος, πιὸ εὐχάριστος καὶ σ᾽ ὅλα τὰ σαλόνια ἦταν περιζήτητος γιὰ τὸ εὔθυμο καὶ σπινθηροβόλο πνεῦμα του.

Σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε ἡ κακή του τύχη ὁ σύζυγος ἔγινε πρῶτος φίλος μὲ τὸν «κομψὸ τύπο» καὶ ἄρχισε νὰ τὸν καλῇ συχνὰ σπίτι του. «Κάτσε, Νῖκο, νὰ φάμε», «Χωρὶς ἐσὲ δὲν γίνεται γλέντι», «Συνόδευσε τὴ Μαίρη στὸ κοντσέρτο, γιατὶ ἐγὼ ἔχω δουλειὰ στὸ γραφεῖο μου».

Καὶ σιγὰ - σιγὰ ὁ Νῖκος ἄρχισε νὰ γίνεται ἀπαραίτητος ὥσπου ἔγινε κεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ γίνῃ.

Ὁ Νῖκος ἐρωτεύθηκε τὴν Μαίρη, ἡ Μαίρη ἀνταποκρίθηκε στὸ αἴσθημά του καὶ ἡ μεγάλη οἰκειότης ποὺ εἶχε ἀναπτυχθῆ διευκόλυνε τὰ πράγματα.

Ὅταν ξύπνησε πιὰ ὁ Κώστας ἦταν ἀργά. Τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Καὶ τότε μόνο κατάλαβε πὼς αὐτὸς μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια εἶχε καταστρέψει τὴν εὐτυχία του. Αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν ἔγραψα μόνον καὶ μόνον γιὰ ν᾽ ἀπαντήσω στὸν φίλο ἀναγνώστη ποὺ μοῦ ζήτησε κάποια σχετικὴ γνώμη. Προσέξετε φίλε μου, ὅσο δυνατὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀγάπη σας δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε πὼς ἡ κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ βρεθῇ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καὶ ὅ,τι φέρνει ἡ στιγμὴ δὲν τὸ φέρνει ὁ χρόνος.

Ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας θάβρισκα μιὰ εὔλογη πρόφασι καὶ μὲ πολλὴ διπλωματία θὰ ἀπεμάκρυνα τὸν παρείσακτο. Δὲν ἔχει σχέσι πὼς εἶνε φίλος σας, μπορεῖ αὐτὸς νὰ βρεθῇ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας. Πιστέψτε με εἶνε πιὸ ἀσφαλὲς νὰ θέσετε τέρμα σ᾽ ὅλες αὐτὲς τὶς οἰκειότητες ποὺ μοῦ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας. Εἶνε πάντα ἐπικίνδυνο νὰ παίζῃ κανεὶς μὲ τὴν φωτιά.

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ

Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ προσέχουν ἀρκετὰ οἱ σύζυγοι καὶ ὅμως παίζουν μεγάλο ρόλο στὴ ζωή τους. Λ. χ. ἂν ἀκούσουν τὴ γυναῖκα τους νὰ λέγῃ: Αὐτὴ ἡ τσάντα μου ἔχει γίνει ἐλεεινή» ἢ «ἡ γοῦνα μου ἐπαλήωσε» ἢ ἄλλα παρόμοια, ἂς προσέξουν τὸν ἡμεροδείκτη μὴ τυχὸν καὶ πλησιάζει κάποια ἐπέτειος καὶ τοὺς διαφύγει. Ἡ γυναῖκα τους θὰ τὸ θεωρήσῃ ἔγκλημα.

Ἂν τοὺς πῇ: «Ἡ κυρία τάδε ἦταν πολὺ ὄμορφη ἀπόψε, δὲν βρίσκεις;» Σημαίνει ὅτι τοὺς ὑποπτεύεται ὅτι φλερτάρουν μαζί της ἢ θέλει νὰ καταλάβῃ ἂν προτιμοῦνε ἄλλες γυναῖκες ἀπὸ τὶς δικές τους γυναῖκες.

Καὶ τέτοια μικροπράγματα συντελοῦν εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῇ μία παρεξήγησις, ἀπὸ τὴν παρεξήγησι μιὰ φιλονεικία καὶ πολλὲς φορὲς τὰ ἐπακόλουθα εἶνε δυσάρεστα. Τόσον ἡ γυναῖκα ὅσον καὶ ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικοί. Ἕνα τίποτε ἐνίοτε πληγώνει καὶ ἂν ἡ γυναῖκα εἶνε κάπως πλέον εὐαίσθητη ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι καὶ ὁ ἄνδρας εἶνε σὰν ἕνα μεγάλο παιδὶ καὶ προσβάλλεται μὲ τὸ παραμικρό. Ἔπειτα εἶνε καὶ πολλὰ ἄλλα ποὺ συμβάλλουν στὴν εὐτυχία δυὸ συ Ἂν ὁ ἄνδρας θαυμάζει κάποτε μιὰ ἐλαφρόμυαλη γυναῖκα καὶ διασκεδάζει λίγο μαζί της τὴ δική του γυναῖκα τὴ θέλει σοβαρή, ἀξιόπρεπη, ἠθική.

Δὲν θὰ ἰδῇ ποτὲ μὲ καλὸ μάτι τὴν γυναῖκα του προπετὴ ἢ προκλητικὴ καὶ ἂν δὲν τῆς κάμῃ παρατήρησι γιὰ ἕνα ἐπιπόλαιο φέρσιμο εἶνε σημεῖον ὅτι ἀδιαφορεῖ γι᾽ αὐτήν.

Μερικὲς γυναῖκες θέλοντας νὰ ἐκδικηθοῦν μιὰ μικροαπιστία τοῦ συζύγου τους ἀρχίζουν νὰ φλερτάρουν δεξιὰ κι᾽ ἀριστερά, αὐτὸ ὅμως εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς στοιχίσῃ ἀκριβά, διότι οἱ ἄνδρες δὲν συγχωροῦν εὔκολα κάτι τέτοια. Ἔπειτα εἶνε ἔτσι φτιαγμένα τὰ πράγματα ὥστε ἡ ἀπιστία τοῦ ἀνδρὸς νὰ μὴ θίγῃ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς συζύγου ἐνῷ ἡ παραμικρὴ στραβοτιμονιὰ τῆς γυναίκας νὰ θεωρῆται πλῆγμα καίριον γιὰ τὴν ἀνδρικὴ φιλοτιμία.

Ἂς μὴ δοκιμάζῃ λοιπὸν τέτοια ἀντίποινα ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει τὸν ἄνδρα της καὶ θέλει νὰ μὴ τὸν χάσῃ.

ΤΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ ἀδικοῦν ἕναν ἄνθρωπο εἴτε ἄνδρας εἶνε, εἴτε γυναῖκα, εἶνε ἡ ὑπερβολικὴ δειλία τὸ ντροπαλὸ ἐκεῖνο ὕφος ποὺ ἔχουν μερικοὶ καὶ τοὺς κάνει νὰ φαίνωνται ἄνθρωποι μὲ χωρὶς καμμιὰ ἀξία, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ μὲ τὸ ὕφος τους φαίνονται καλύτεροι ἀπὸ ὅ,τι εἶνε ἐνῷ δὲν εἶνε τίποτε. Οὔτε ἐξυπνάδα ἔχουν, οὔτε μόρφωσι, οὔτε οἰκογενειακὴ ἀνατροφὴ καὶ ἐν τούτοις κατορθώνουν νὰ παραγκωνίζουν τοὺς πάντας καὶ νὰ ἐπιπλέουν.

Μὲ τὸ ντροπαλὸ ὕφος δὲν κερδίζει κανεὶς τίποτε στὴ σημερινὴ ἐποχή, γι᾽ αὐτὸ ὅσοι αἰσθάνονται πὼς εἶνε προικισμένοι μὲ ἔμφυτη δειλία, ἂς προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ καταπολεμοῦν αὐτὸ ἂς τὸ ποῦμε ἐλάττωμα. Ὁ σημερινὸς ρυθμὸς τῆς ζωῆς θέλει δυνατοὺς καὶ τολμηροὺς ἀνθρώπους, διότι μονάχα αὐτοὶ μποροῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν βιοπάλη καὶ ἐν γένει τὴ ζωὴ μὲ τὶς δυσκολίες ποὺ παρουσιάζει.

Πολλοὶ συμβουλεύουν μιὰ ὡρισμένη γυμναστικὴ ποὺ καταπολεμᾷ τὴν δειλία.

Ἄλλοι συνιστοῦν ρυθμική, ἄλλοι ἀπαγγελία, θέατρο.

Ὅλα δὲ αὐτὰ ὠφελοῦν ἀναμφισβητήτως τὸ κυριώτερο ὅμως εἶνε νὰ τὸ θέλῃ κανεὶς γιὰ νὰ θεραπευθῇ. Νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ δειλία τὸν βλάπτει καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ μόνες του νὰ τὴν ἀποβάλῃ. Στὸ ἐπόμενο θὰ σᾶς μιλήσωμε γιὰ μιὰ γυμναστικὴ ποὺ ὠφελεῖ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Θὰ παρετηρήσατε βέβαια πὼς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ λόγῳ μερικῶν στερήσεων συνηθίσαμε νὰ τρῶμε μερικὰ πράγματα ποὺ ἄλλοτε δὲν τὰ ἐτρώγαμε

Λόγου χάριν τοὺς ξηροὺς καρποὺς δὲν τοὺς ἐτρώγαμε παρὰ πολὺ σπανίως καὶ ὅμως εἶνε πολὺ θρεπτικὴ τροφὴ καὶ θερμαντικὴ διὰ τὸν χειμῶνα

Τὰ σῦκα, τὰ καρύδια, τὰ φουντούκια, τὰ ἀμύγδαλα, ἡ σταφίδα, ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔλειπαν ἀπὸ τὸ τραπέζι μας καὶ ἐν τούτοις ἂν δὲν μᾶς ἐπίεζαν αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς θὰ ἐξακολουθοῦσαμε νὰ τὰ ἀγνοοῦμε. Τὸ ταχίνι ἐπίσης εἶνε πολὺ θρεπτικὴ τροφὴ καὶ πλὴν τῆς γνωστῆς ταχινόσουπας τρώγεται θαυμάσια μὲ πετιμέζι ἢ σταφιδίνη καὶ ἀντικαθιστᾷ τὸ βούτυρο στὸ ψωμί. Ἔχει πολὺ ὡραία γεῦσι καὶ εἶνε φοβερὰ χορταστικό. Ἄλλο πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐτρώγαμε εἶνε ἡ σταφιδίνη. Καὶ ὅμως γίνεται πολὺ γευστικὴ μουσταλευριὰ μὲ σταφιδίνη καὶ κὸρν φλάουερ ἢ πατατάλευρο ἢ κόλλα. Οἱ δόσεις εἶνε 2 φλυζανάκια τοῦ καφὲ νερό, δυὸ τρεῖς κουταλιὲς γλυκοῦ πηκτὴ σταφιδίνη καὶ 2 ½ κουταλάκια κὸρν φλάουερ γιὰ κάθε πιάτο τοῦ φρούτου μουσταλευριά

[illegible] μιὰ εὐχάριστη πήττα μὲ κίτρινη κολοκύθα: Φέτες κολοκύθα σὲ λαδωμένο ταψί, φέτες κρεμμύδια, σταφίδες μαῦρες καὶ ἀπὸ πάνω λίγο χυλὸ ἀπὸ ἀλεῦρι καὶ νερό. Τὸ στέλνετε στὸν φοῦρνο καὶ γίνεται νοστιμώτατο. Ἐπίσης νόστιμο φαγητὸ εἶνε σὲ λαδωμένο ταψὶ πατάτες φέτες, ἀλάτι, ρήγανι, κρεμμύδι καὶ λάδι. Ἐπίσης τὸ στέλνετε στὸν φοῦρνο.

Μὲ κολοκύθα κίτρινη γίνονται ἐπίσης πολὺ νόστιμοι κεφτέδες ἂν βράσετε τὴν κολοκύθα, τὴν περάσετε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ κρέατος ἀνακατέψετε μὲ λίγο τυρί, γαλέτα κοπανισμένη, κρεμμύδι καὶ τηγανίσετε ἀφοῦ ἀλευρώσετε

Κουλουράκια ἀποκλεισμοῦ. — Ἕνα ποτηράκι κρασιοῦ λάδι, ἕνα ποτηράκι στιμμένο πορτοκάλι, ἕνα ποτηράκι κονιὰκ καὶ ἕνα ποτηράκι ζάχαρη. Τὰ ἀνακατεύεις ὅλα καὶ ρίχνεις μέσα ὅσο ἀλεῦρι πάρουν γιὰ νὰ γίνῃ ζύμη φύλλου. Ἀφοῦ τὸ ἁπλώσεις, κόβεις διάφορα σχήματα μὲ φορμίτσες ἢ ἕνα ποτηράκι καὶ τοποθετεῖς σὲ λαμαρίνα προσθέτοντας λίγο σουσάμι, ἀπὸ πάνω ἢ γλυκάνισο ἂν θέλῃς. Στὸ φοῦρνο θέλουν προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ καοῦν

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Γ. Λ. Μ. — Ἐνταῦθα. — Διαβᾶστε τὴν κουβεντοῦλα μου καὶ ἀκολουθῆστε τὴν συμβουλή μου. Δὲν θὰ μετανοιώσετε.

ΜΕΛΑΝ ΠΕΡΑΣ, Πειραιᾶ. — Τὸ μόνο ποὺ θὰ ὠφελήσῃ τὶς χιονίστρες σας εἶνε βούτηγμα τῶν χεριῶν σὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ μὲ ἀλάτι καὶ τὰ βράδυα νὰ ἀλείφετε τὰ πάσχοντα μέρη μὲ ἀλοιφὴν φισαν. Θὰ τὴν βρῆτε σὲ ὅλα τὰ φαρμακεῖα

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὰ νέα βιβλία

ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗ: «Τὸ ψάρεμα στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια».
Ἔκδοσις «Ἑστίας»

Τὸ πρῶτο αὐτὸ βιβλίο τοῦ κ. Λευκαδίτη συμπληρώνει σήμερα, χωρὶς ἀμφιβολία, ἕνα μεγάλο κενὸν στὸ εἶδος του. Θἄνε εὐτύχημα ἂν ἔχωμε συχνότερα παρόμοια πνευματικὰ δῶρα, ποὺ τόσην ἀνάγκη ἔχει ὁ τόπος μας

Τὸ ἀξιόλογο αὐτὸ ἔργο σκλαβώνει τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ τὸν πρόλογό του καὶ αὐξάνει τὸ ἐνδιαφέρον του ὅσο περισσότερο προχωρεῖ στὸ ξετύλιγμα τῶν σελίδων. Ὅ,τι κάνει περισσότερη ἐντύπωσι, εἶνε ὄχι μονάχα οἱ πολύτιμες συμβουλὲς τοῦ συγγραφέως σὲ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ψαρικῆς τέχνης, ἀπὸ τὰ σύνεργα, τοὺς τρόπους, ἕως τὰ εἴδη τῶν ψαριῶν — πρᾶγμα ποὺ δείχνει ἄνθρωπον ποὺ κατέχει καλὰ τὸ θέμα του — ὅσο ξαφνιάζει ἡ ἁπλότης μὲ τὴν ὁποίαν ἔχουν γραφῆ ὅλα τὰ κεφάλαια τοῦ ἀνεκτίμητου αὐτοῦ τόμου

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε ἐγκυκλοπαιδικώτατο, ἔχει ἐξαιρετικὴ πρωτοτυπία καὶ ἔτσι ὅπως εἶνε γραμμένο — κατὰ τὸν συγγραφέα, ἀπευθύνεται περισσότερο στὸ παιδὶ — μᾶς φτάνει μιὰ ἐπισταμένη μελέτη γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς τόσα πράγματα καὶ νὰ γίνῃ ἕνας τέλειος ἐρασιτέχνης ψαρᾶς, ὅσο καὶ λάτρης θερμὸς τῆς θαλάσσας.

Τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο, ἐκτὸς τούτου, εἶνε ἁπλωμένο σ᾽ ὅλο τὸ βιβλίο. Τὰ γαλάζια ἑλληνικὰ νησιὰ μὲ τοὺς γεμάτους ἀπὸ ψάρια κόρφους καὶ κάβους των, τὶς ἰδιότροπες ποιητικὲς ψαρόβαρκες καὶ τοὺς ἐρωτευμένους μὲ τὴ θάλασσα ψαράδες. Ὅλες οἱ σελίδες εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ ὄμορφο αὐτὸ σπὸρ καὶ ὅλα τὰ κεφάλαια ἐδόθηκαν μὲ ἐπιμέλεια καὶ φροντίδα ἀπὸ τὸν συγγρφέα, ποὺ χειρίζεται μὲ τόση δεξιοτεχνία τὴ δημοτικὴ γλῶσσα, ὅσο δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ ἕναν ἐπιστήμονα, ὅπως εἶνε ὁ κ. Λευκαδίτης, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τυπώνει ἐκλαϊκευμένο βιβλίο.

Τὸ βιβλίο αὐτό, γενικά, τυπωμένο στὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα τῆς «Ἑστίας» μὲ διαλεχτὲς ξυλογραφίες τοῦ κ. Σπ. Βασιλείου, ποὺ κοσμοῦν τὸ κείμενο, τιμᾷ τὸν συγγραφέα καὶ τὸν τόπο μας. Ἀξίζει δὲ νὰ τὸ διαβάσῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ φυλάξῃ στὴν βιβλιοθήκη του.

ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΒΕΝΖΙΝΟΠΛΗΚΤΟΣ!..

Προχθὲς μαθὼν πὼς μερικὰ ἐκ τῶν ὠχρῶν τραμίων
ἀρχίζουν πάλιν ὁπωσοῦν τὰ δρομολόγιά των,
ἠσθάνθην οὖν φρικίασιν εἰς ὅλον τὸ κορμίον
καὶ μέχρι τῶν ἐγκάτων.
—Ὦ, ἐπὶ τέλους! ἔκραξον, ἐφθάσατο ἡ στιγμὴ
νὰ ἔμβω πάλιν εἰς τὰ τρὰμ ἐν θέρμῃ καὶ ἀκμῇ
καὶ ν᾽ ἀκουσθοῦν τὰ γύναια στενάζοντα ἐκ βάθους
σὰν θ᾽ ἀκουμβοῦν ἐπάνω μου ὡς δῆθεν κατὰ λάθος.
Ἐξυρισάμην κι᾽ ἔλαμψεν ὁ γόης ἑαυτός μου.
μεθ᾽ ὅ, γιὰ νᾶμαι εἰς τὴν θρὶξ ἢ μᾶλλον τῆς πεννός.
προέβην εἰς καθάρισιν τῆς θείας ζακεττός μου ,
δι᾽ ἀφθόνου βενζινός.
Τοιουτοτρόπως γέγονα ἐμβάνικος κι᾽ ἀκμαῖος
κι᾽ ἐπῆγα οὖν δρομαῖος
στὴν στάσιν τῆς Καλλιθεὸς καὶ πάραυτα ἐμβῆκα
στὸ τρὰμ, ὅπου ὑπήρχασιν κοπέλλαι ὅλο γλύκα.
«Ὦ, τώρα, εἶπον μέσα μου μετὰ χαρᾶς κρυφίου
θὰ παίξω ἄνευ ἐνδροπῆς τὸν ρόλον τοῦ
(νυμφίου!
Ὡς εἶνε γὰρ τῆς Μοίρας μου ἢ μᾶλλον
(τοῦ γραφτοῦ μου
πλησίον μου θὰ ἔλθωσιν τὰ σμῆνη τῶν
θηλέων
καὶ θὰ ἐπικολλήσωσιν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου
μὲ ταραχὴν τῆς καρδιὸς καὶ φλόγαν τῶν
(χειλέων.»
Πλὴν ὅσαι ἦσαν εἰς τὸ τρὰμ πρὸς πλήρη
(συμφορά μου
ἀντὶ νὰ μὲ πλησιάσωσιν, ἐπῆγαν πιὸ
(μακράν μου.
Μοῦ ἦτο ἀνεξήγητος ἡ στάσις των ἐκείνη
ὁπότε μία νεαρὰ
μοῦ εἶπε τρυφερά:
—Ρὲ γέρο, πήγαινε πιὸ κεῖ, γιατὶ βρω
(μᾶς βενζίνη!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

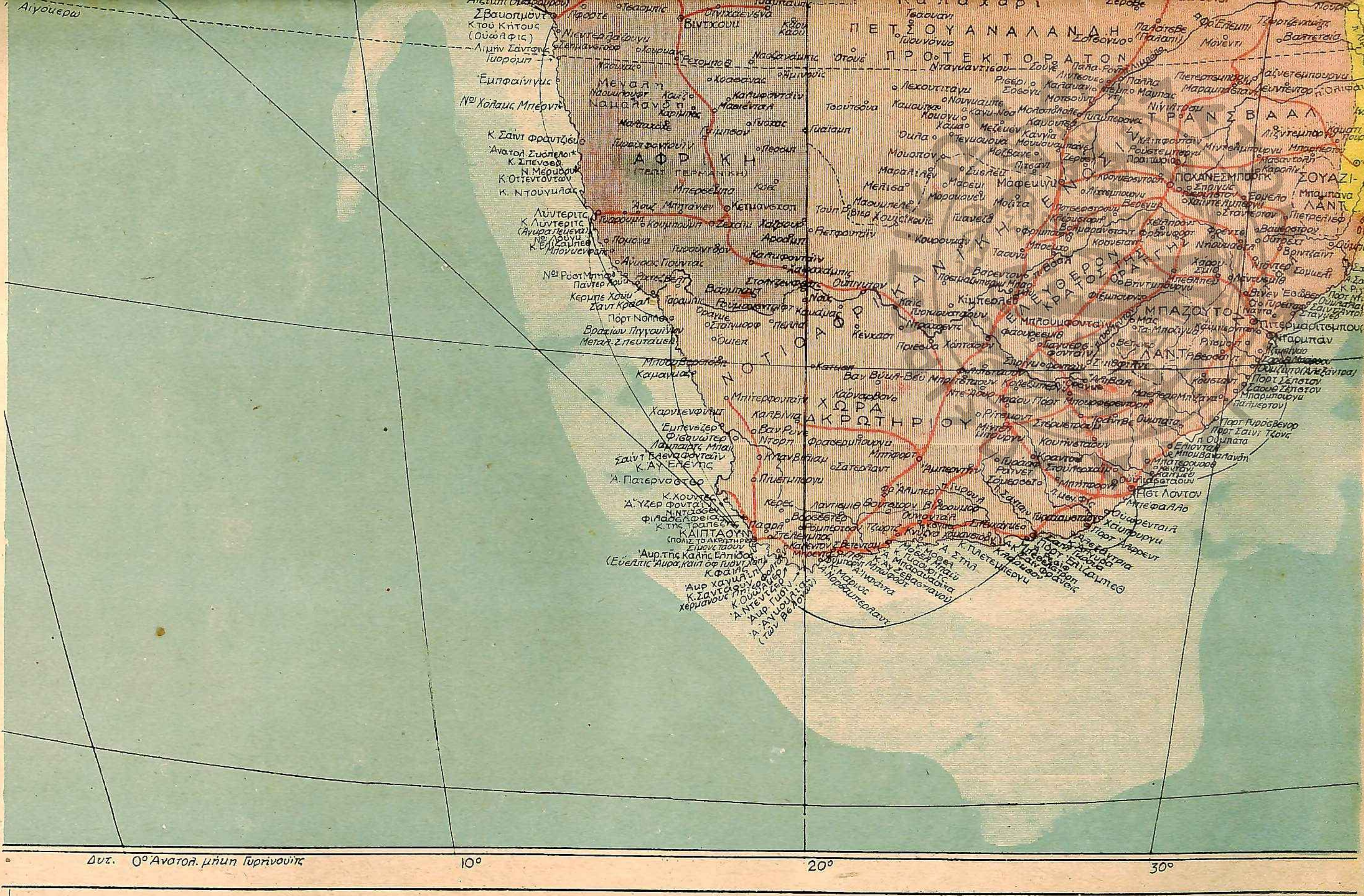
Αἰγούερω
Σβαουπμοντ
Κ. τοῦ Κήτους (Οὐώλφις)
Λιμὴν Σάντφις
Γιορόμπ
Ἐμπφαίνιγκς
Νοι Χόλαμς Μπερντ
Κ. Σαίντ Φραντζίσκο
Ἀνατολ. Σνώπελοκ
Κ. Σπένσερ
Ν. Μέρκουρι
Κ. Ὀττεντόττων
Κ. Ντουγκλας
Λύντεριτς
Κ. Λύντεριτς (Ἄγκρα Πεκένα)
Νοι Ρόοτ Μπότ
Πάντερ Χόκ
Κερμπε Χόκ
Σάντ Κράαλ
Πόρτ Νόλλοθ
Βράχων Πιγγουΐνων
Μεταλ. Σπεντάιεθ
Κάμαγκ
Χαρντενφιλτ
Ἐμπενέζερ
Φίσκαουτερ
Λαμπάιρτς Μπαϊ
Σαίντ Ἑλενα Φονταίν
Κ. Ἁγ. Ἑλένης
Ἄ. Πατερνόστερ
Κ. Χουντερ
Ἄ. Ύζερ Φοντάιν
Ντάρλινγκ
Φιλαδέλφεια
Κ. τῆς Τραπέζης
ΚΑΙΠΤΑΟΥΝ
(πόλις τοῦ Ἀκρωτηρίου)
Σίμονς Ταουν
Ἀκρ. τῆς Καλῆς Ἐλπίδος (Εὔελπις Ἄκρα, Καίπ ὄφ Γκοὺντ Χόπ)
Κ. Φαλς
Ἄκρ Χάγκλιπ
Κ. Σαντάους
Χερμάνους
Κ. Οὐεϊμπερ
Ἄ. Ντεντζερ
Ἄκρ Γκούιν
Ἄ. Ἀγκουλιας (τῶν Βελονῶν)
Ἄ. Νορδαμπερλαντ
ΑΦΡΙΚΗ
(Πρ. Γερμανική)
Μεγάλη Ναμαλάνδη
Κετμανσχοπ
ΝΟΤΙΟΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΧΩΡΑ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΥ
ΠΕΤΣΟΥΑΝΑΛΑΝΔΗ
ΠΡΟΤΕΚΤΟΡΑΤΟΝ
ΚΑΛΑΧΑΡΙ
ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΟΡΑΓΓΗΣ
ΜΠΑΖΟΥΤΟΛΑΝΤ
ΣΟΥΑΖΙΛΑΝΤ
ΓΙΟΧΑΝΕΣΜΠΟΥΡΓΚ
Κίμπερλεϋ
Μαφεκιγκ
Μπλουμφοντάιν
Μπεκουάναλαντ
Πιτερμαριτσμπουργκ
Ντάρμπαν
Ἰστ Λόντον
Πόρτ Ἐλιζάμπεθ
Ἀλεξάντρια
Μπόφορτ
Ντε Ααρ
Κράντοκ
Οὐουστερ
Πόρτ Σαίντ Τζόνς
Δυτ.
0° Ἀνατολ. μήκη Γκρήνουιτς
10°
20°
30°

Νο 796 ΘΗΣΑΥΡΟΣ Δρχ 20